

TÌNH BẰNG HỮU CỦA
NHỮNG CHIẾC NHẪN (TIẾP)

MỤC LỤC

CHƯƠNG 7 TRONG NHÀ CỦA TOM BOMBADIL.....	3
CHƯƠNG 8 SƯƠNG MÙ TRÊN CAO NGUYÊN MỘ.....	20
CHƯƠNG 9 DƯỚI BIỂN QUÁN NGỰA LỒNG	41
CHƯƠNG 10 NGƯỜI SẢI BƯỚC	61
CHƯƠNG 11 CON DAO TRONG BÓNG TỐI	80

CHƯƠNG 7

TRONG NHÀ CỦA TOM BOMBADIL

Cả bốn hobbit bước qua ngưỡng cửa đá, và đứng lại đó, chớp mắt. Họ đang ở trong một phòng dài, đầy ánh sáng toả ra từ những luồng sáng trên trần, và trên bàn làm bằng gỗ thẫm bóng loáng đã đặt sẵn nhiều cây nến, cao và màu vàng, đang cháy sáng lấp lánh.

Trong một cái ghế, ở góc xa của căn phòng đối diện với cửa ra, một người phụ nữ đang ngồi. Mái tóc dài của nàng phủ dài xuống vai nàng, váy của nàng màu xanh, xanh như những cây sậy non, chiếu sáng bởi những đốm bạc nhiều giống như hạt sương; và thắt lưng của nàng làm bằng vàng, hình dáng giống như một chuỗi những cánh huệ đặt trên những cái nhụy tigôn xanh nhạt. Trông như nàng được đặt trong một đường ống lớn bằng đất nung màu xanh và nâu, với những bông huệ nước màu trắng đang bay lượn, nên nàng có vẻ như được tôn lên giữa một biển sương.

"Vào đi nào, các vị khách quý!" nàng nói, và khi nàng nói thì họ biết rằng họ đã nghe tiếng hát từ giọng của nàng. Họ rút rè đi vài bước nữa vào trong phòng, và bắt đầu cuối người thật thấp, cảm thấy ngạc nhiên và vụng về một cách kỳ lạ, khi họ gõ cửa một ngôi nhà tranh để xin một ngụm nước, và được trả lời bởi một nữ hoàng elf trẻ xinh đẹp trong bộ quần áo làm bằng những bông hoa sống. Nhưng trước khi họ có thể nói được gì, nàng khẽ nâng nhẹ và uống hết cái bát hoa huệ, và vừa chạy vừa cười về phía họ; khi nàng chạy thì cái váy của nàng nhẹ nhàng rộn vào không khí như một làn gió từ phía những đường biên đầy hoa ở bờ sông.

"Hãy vào đi nào những vị khách quý!" nàng nói, nắm lấy tay Frodo. "Hãy cười và vui tươi! Tôi là Goldberry, con gái của Dòng Sông." Rồi nàng nhẹ nhàng đi qua họ, đóng cửa và quay lại, những

cánh tay trắng muốt vươn ra. "Chúng ta hãy đóng màn đêm lại nào!" nàng nói. "Vì các bạn vẫn còn sợ, có thể là vậy. Với sương mù, những bóng cây và con nước sâu, và những con vật không được thuần hoá. Đừng sợ gì cả! Tối nay các bạn đang ở dưới mái nhà của Tom Bombadil."

Những người hobbit nhìn nàng với vẻ kinh ngạc; và nàng nhìn lại từng người trong bọn họ và mỉm cười. "Thưa công nương Goldberry xinh đẹp!" cuối cùng thì Frodo nói, cảm thấy tim ông đang rộn lên với một niềm vui mà ông không hiểu được. Ông đứng giống như thỉnh thoảng ông lại đứng say đắm với những giọng nói ngọt ngào của các elves; nhưng lần này ma thuật đang tác động vào ông lại khác hẳn: niềm vui không sắc sảo và kiêu hãnh bằng, mà nó sâu thẳm và gần gũi với trái tim trần thế hơn; nó thật là kỳ diệu nhưng không lạ lẫm. "Công nương Goldberry xinh đẹp!" ông lại nói. "Bây giờ thì niềm vui tiềm ẩn trong những bài hát mà chúng tôi nghe được đã rõ ràng đối với chúng tôi."

Ôi, mỏng manh như cành liễu rũ!

Trong trắng hơn nước hồ thu!

Ôi, lộp bộp những hồ nước trong!

Người con gái xinh đẹp của Dòng Sông!

Ôi, dù là xuân qua hay hạ tới!

Và mùa xuân lại đem đến niềm vui mới!

Ôi, cơn gió trên thác nước xa, và lá đang cười với ta!

Thình lình ông dừng lại và dậm chân, bị tràn ngập bởi niềm ngạc nhiên khi nghe thấy mình nói những điều như thế. Nhưng Goldberry cười phá lên.

"Xin chào mừng!" nàng nói. "Tôi không biết rằng người ở Quận lại có cái lưỡi ngọt ngào thế. Nhưng tôi thấy rằng bạn là bạn của người elf; ánh sáng trong mắt bạn và tiếng ngân trong giọng nói của bạn đã nói điều đó. Đây là một cuộc gặp gỡ thân thiện! Hãy ngồi xuống nào, và hãy đợi Chủ Nhân của căn nhà! Ông ta sẽ

không lâu đâu. Ông ấy đang chăm sóc những con vật mệt mỏi của các bạn."

Các hobbit vui vẻ ngồi xuống những cái ghế thấp bằng bác, trong khi Goldberry bận rộn dọn bàn; và mắt họ dõi theo nàng, vì mỗi chuyển động yêu kiều nhẹ nhàng của nàng lại làm họ ngập tràn niềm vui. Từ đâu đó đằng sau ngôi nhà vẳng lên một tiếng hát. Cứ mỗi lúc họ nghe thấy nó, giữa nhiều tiếng tên đáng ghét nhỏ van niềm vui nhỏ và tiếng chuông dillo vang vang là những từ liên tục được lặp lại:

Ông già Tom Bombadil là một gã vui tươi;

Bầu trời xanh là áo ông, và giày ông màu vàng.

"Công nương xinh đẹp!" một lúc sau Frodo nói. "Hãy nói với tôi, nếu như điều tôi hỏi không quá ngu ngốc, ai là Tom Bombadil?"

"Ông ấy đấy," Goldberry nói, ngừng những cử động thoăn thoắt của mình lại và mỉm cười. Frodo nhìn nàng với vẻ dò hỏi. "Ông ấy kìa, như các bạn đã từng thấy ông rồi," nàng nói để trả lời cái nhìn của ông. "Ông ấy là Chủ Nhân của rừng, nước và ngọn đồi."

"Thế ra cả vùng đất lạ này thuộc về ông ấy sau?"

"Không thật sự thế!" nàng trả lời, và nụ cười của nàng biến đi. "Nó thật sự là một gánh nặng," nàng nói thêm bằng một giọng nhẹ nhàng, như thể nói với chính nàng. "Cây cối, cỏ và tất cả những gì mọc lên hoặc sống trong vùng đất này thuộc vào lẫn nhau. Tom Bombadil là Chủ Nhân. Không ai có thể bắt được ông Tom già đang đi dạo trong rừng, vẫy vùng trong nước, phóng trên đỉnh những ngọn đồi dưới ánh sáng và bóng đêm. Ông ấy không sợ già cả. Tom Bombadil là chủ nhân."

Một cánh cửa mở ra và Tom Bombadil đi vào. Bây giờ thì ông không đội nón và trên mái tóc nâu dày của ông là một cái vương miện bằng lá thu. Ông cười, và đi đến chỗ Goldberry, nắm lấy tay nàng.

"Đây là công nương nhỏ bé của tôi!" ông nói, cúi chào với các hobbit. "Đây là Goldberry của tôi với y phục bằng bạc và những bông hoa xanh quanh thắt lưng! Bàn đã đầy rồi ư? Tôi thấy kem vàng và những tảng mật ong, với bánh mì trắng và bơ; sữa, pho mát, với thảo mộc xanh và những quả chín mọng. Thế là đủ với chúng ta rồi phải không? Bữa khuya đã sẵn sàng rồi à?"

"Phải," Goldberry nói, "nhưng có lẽ các vị khách thì chưa?"

Tom vỗ tay và la lên: "Tom, Tom! Khách của mày đang mệt mỏi, mà mày thì gần như quên mất! Đến đây nào, những vị khách vui vẻ của tôi, và Tom sẽ phục hồi lại các vị! Các vị sẽ rửa sạch những cánh tay đầy bụi, sẽ rửa lại những khuôn mặt mệt mỏi, sẽ cởi những áo khoác bụi bặm và chải lại mái tóc rối của mình!"

Ông mở cửa, và họ đi theo ông xuống một lối đi ngắn và vòng vào một lối rẽ ngay đó. Họ đi xuống một căn phòng thấp có mái trần nghiêng (nó có vẻ như một tầng mái, được dựng lên ở góc bắc ngôi nhà). Tường của nó được làm bằng đá sạch sẽ, nhưng chúng phần lớn được phủ bởi những tấm thảm treo và những tấm màn màu vàng. Nền nhà được lát đá và phủ đầy cỏ màu xanh lá cây. Có bốn tấm đệm lớn, mỗi cái được cuộn lại với những tấm chăn trắng, nằm trên nền nhà dọc theo một phía. Ở phía tường đối diện là một cái băng ghế dài nặng trĩu đầy những cái chậu bằng đất nung, và bên cạnh nó là những cái bình đựng đầy nước màu nâu, một số thì lạnh, còn một số thì bốc hơi nóng. Có những chiếc dép lê mềm màu xanh đặt cạnh mỗi chiếc giường.

Ngay sau đó, sau khi đã rửa ráy và phục hồi, các hobbit ngồi bên bàn, cứ hai người ngồi một bên, trong khi Goldberry và Chủ Nhân ngồi ở hai bên. Đó là một bữa ăn kéo dài và thân mật. Cho dù các hobbit ăn như là sắp chết đói đến nơi, vẫn không hề thiếu thức ăn. Thức uống trong những cái chén uống nước của họ có vẻ như là nước lạnh trong lành, cho dù nó thấm vào tim họ như rượu mạnh và làm thông giọng cho họ. Các vị khách chợt nhận thấy rằng rằng họ đang hát vang đầy vui vẻ, như thể nó vui và tự nhiên hơn là nói chuyện.

Cuối cùng Tom và Goldberry đứng dậy và nhanh nhẹn dọn bàn. Các vị khách được yêu cầu ngồi yên, và được đặt yên trên ghế, mỗi người có một cái ghế để chân cho đôi chân mệt mỏi của mình. Có một ngọn lửa bên cái lò sưởi rộng trước họ, và nó toả ra một mùi hương dịu ngọt, như thể nó đốt bằng củi táo. Khi mọi thứ đã ổn định, tất cả ánh sáng trong phòng được tắt đi, ngoại trừ một ngọn đèn và một cặp nến ở mỗi đầu của một cái kệ thông khói. Rồi Goldberry bước đến trước họ, cầm một ngọn nến; và nàng chúc từng người trong bọn họ một đêm an lành và ngon giấc.

"Hãy nghỉ ngơi yên bình," nàng nói, "cho đến sáng mai! Đừng lưu ý đến những tiếng động của đêm đen! Bởi vì sẽ không có gì đi qua cửa đầu và cửa sổ ở đây sẽ giữ lại ánh trăng sao cùng những ngọn gió trên đỉnh đồi. Xin chào!" Nàng bước ra khỏi phòng với ánh sáng le lói và tiếng sột soạt nhẹ. Tiếng bước chân của nàng vang lên như một con suối nhẹ nhàng chảy xuống đồi qua những tảng đá lạnh trong màn đêm yên tĩnh.

Tom ngồi một lúc bên họ trong im lặng, trong khi từng người trong bọn họ cố gắng tập trung can đảm để hỏi một trong số nhiều câu hỏi mà họ định hỏi ở bữa khuya. Sự buồn ngủ trĩu nặng trên mi mắt họ. Cuối cùng Frodo nói:

"Ngài có nghe tiếng tôi gọi không, thưa Chủ Nhân, hay ngài chỉ vô tình đến đó?"

Tom giật mình như thể một người bị lôi ra khỏi một giấc mơ dễ chịu. "Eh, cái gì?" ông nói. "Tôi có nghe ông gọi không ấy à? Không, tôi không nghe thấy. Lúc ấy tôi đang bận ca hát. Tôi chỉ vô tình đến đó, nếu như ông nói thế. Lúc ấy tôi không có kế hoạch gì cả, cho dù tôi đang đợi các ông. Chúng tôi nghe thấy tin tức về các ông, và biết rằng các ông đang lặn du. Chúng tôi đoán là các ông sẽ đến trước con đường dài đổ xuống nước: tất cả các con đường đều dẫn theo lối này, dẫn xuống Liễn Rũ. Ông Liễn xám già, ông ta là một ca sĩ vĩ đại; và một cậu nhỏ thì khó mà thoát khỏi cái mê cung gian xảo của ông ta. Nhưng Tom có ở đây, và ông ta không dám ngăn trở." Tom gật đầu như thể đang lại tự nói chuyện với mình; nhưng rồi ông tiếp tục hát một giọng hát nhẹ nhàng:

Tôi có một mục tiêu theo đuổi: thu lượm những bông huệ nước,

*Lá xanh và huệ trắng chỉ để làm vui cho công nương của tôi,
Trước khi một năm kết thúc, để mùa đông mãi trôi
Để bước chân nàng nở vỡ trên nền tuyết chảy
Mỗi năm vào chuỗi hè tôi lại tìm cho nàng những bông hoa
ấy.*

*trong hồ nước rộng sâu trong, xa tận vùng Liễn Rũ
Chúng nở rục vào mùa xuân, và chúng vẫn còn cùng vĩnh cửu*

*Tại ngôi hồ ấy, vào một ngày xưa tôi đã tìm thấy con gái của
Dòng Sông*

*Nàng Goldberry trẻ đang ngồi bên làn sóng
Tiếng hát nàng ngọt ngào, và tim màng đập mạnh
Ông mở mắt ra và nhìn họ với một luồng sáng xanh loé lên
đột ngột:*

*Với bạn điều này thật tốt - vì tôi sẽ chẳng còn
Xuống sâu trong rừng bên dòng nước trong
Khi năm tháng vẫn còn đó, thì tôi sẽ chẳng còn đi
Đến bên nhà của ông Liễn già trong tiết xuân tươi trẻ
Để được ngắm người con gái của Dòng Sông, giữa mùa xuân
vui vẻ*

Nhảy múa trên con đường liễu để xuống tắm cùng dòng nước
Ông lại ngừng lại; nhưng Frodo không còn hỏi ông thêm câu hỏi nào nữa: điều mà ông muốn biết nhất đã được trả lời. "Hãy nói với chúng tôi, Chủ Nhân," ông nói, "về ông Liễn. Ông ta là ai? Trước đây tôi chưa từng bao giờ nghe đến ông ta."

"Ồ, không!" Merry và Pippin cùng nói, thành linh đứng bật dậy. "Không phải lúc này! Đợi cho đến sáng đã!"

"Đúng đây!" ông già nói. "Bây giờ là lúc để nghỉ ngơi. Có một số chuyện rất đáng ghê nếu nghe trong đêm. Hãy ngủ cho đến ánh sáng ban ngày, trên gối êm ấm! Đừng sợ gì những tiếng động của đêm đen! Đừng sợ gì những cây liễu xám!" Rồi ông vặn nhỏ đèn và thổi tắt chúng, rồi ông với lấy cây nến ở tay kia và dẫn họ ra khỏi phòng.

Thảm và gối của họ vẫn mềm mại như bên dưới, còn những cái chăn thì làm bằng len trắng. Họ chỉ vừa nằm xuống cái giường êm ái và phủ tấm chăn mỏng lên người thì đã ngủ thiếp rồi.

Đêm tĩnh mịch, Frodo nằm trên giường mà không có ánh sáng gì. Rồi ông thấy trăng non đang lên; cho đến khi ánh sáng mờ ảo của nó lơ mờ dựng trước ông một bức tường đen, bị soi vào một vòm đen giống như một cánh cửa lớn. Frodo cảm thấy như là ông đang được nâng lên, và băng qua đó ông thấy bức tường đá này là một vòng đồi, bên trong nó là một đồng bằng, và ở giữa đồng bằng đó là một tháp đá nhọn, nhìn giống như một ngọn tháp bỏ hoang nhưng không phải làm bằng tay. Ở trên đỉnh của nó có hình bóng của một người đàn ông đang đứng. Mặt trăng như thể đang mọc lên để treo trên đầu ông và toả sáng mái tóc trắng của ông khi gió gợn lên. Trên vùng đồng bằng tối bên dưới có những giọng gào đang vẳng xuống cùng với những tiếng tru của bọn sói. Thành linh, một bóng đen, nhìn có dạng như một đôi cánh lớn, băng qua mặt trăng. Hình bóng kia nâng tay lên và một tia chớp sáng loé ra từ cây quyền trượng mà ông đang cầm. Một con đại bàng lớn hạ xuống và nhắc ông đi. Những giọng bên dưới rên lên và bọn sói gầm gừ. Rồi có một giọng tiếng động giống như một cơn gió mạnh thổi đến, đưa đến tiếng vó ngựa đang phi nước đại, nước đại, nước đại từ phía Đông. "Các Kỵ Sĩ Đen!" Frodo nghĩ khi ông tỉnh dậy, với tiếng vó ngựa vẫn còn vang lên trong tâm trí. Ông tự hỏi không biết là ông đã có bao giờ có đủ can đảm để rời khỏi những bức tường đá an toàn kia không. Ông nằm bất động, vẫn lắng nghe; nhưng bây giờ tất cả đã yên lặng, và cuối cùng ông trở mình và chìm vào giấc ngủ trở lại hoặc là lang thang đến những giấc mơ khác mà ông không nhớ.

Bên cạnh ông, Pippin đang mơ một giấc mơ đẹp; nhưng có một sự thay đổi trong giấc mơ của ông khiến ông trở mình và rên lên. Thình lình ông tỉnh dậy, hoặc ông nghĩ là mình đã tỉnh dậy, và vẫn còn nghe trong bóng đêm âm thanh làm khuấy đảo giấc mơ của ông: tip-tap, cọt kẹt: tiếng động giống như những cành cây đang lao xao trước gió, những ngón tay từ những nhánh cây đang cào lên tường và cửa sổ: crack, crack, crack. Ông tự hỏi không biết có phải là những cây liễu gần bên ngôi nhà hay không; và rồi thình lình ông có một cảm giác rất kinh hãi rằng ông không phải đang ở trong một ngôi nhà hoàn toàn bình thường, mà đang ở trong một cây liễu và đang lắng nghe tiếng cười cọt két kinh dị đang vọng đến ông trở lại. Ông ngồi dậy và cảm thấy như những cái nệm gối mềm mại đang ở bên tay; và ông nhẹ nhõm nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy như đang nghe tiếng vang của những từ đang xuyên vào tai ông: "Đừng sợ gì! Hãy yên bình cho đến sáng mai! Đừng sợ những tiếng động của đêm đen!" Và rồi ông nằm ngủ trở lại.

Merry nghe thấy âm thanh của tiếng nước đổ trong giấc ngủ của mình: nước nhẹ nhàng đổ xuống, và rồi chảy lan ra, lan rộng không sao cưỡng lại được quanh ngôi nhà vào trong một hồ nước đen không bến bờ. Nó ùng ục dưới những bức tường, và nâng lên chậm chạp nhưng chắc chắn. "Tôi sẽ không chết đuối!" ông nghĩ. Nó sẽ tìm thấy đường của nó, rồi tôi sẽ chết đuối." Ông cảm thấy như mình đang nằm trong một cái đầm lầy nhầy nhụa, và khi trời lên ông lại đặt chân mình trên một góc của một tảng đá lót lạnh và rần. Rồi ông nhớ ra mình đang ở đâu và nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy như đã nghe hoặc nhớ rằng mình đã nghe rằng: "Không có gì băng qua cửa hoặc cửa sổ sẽ giữ lại ánh trăng sao và ngọn gió trên đỉnh đồi." Một hơi thở nhẹ của vùng không khí ngọt ngào làm tấm màn lay chuyển. Ông thở sâu và lại chìm vào giấc ngủ.

Như ông vẫn còn nhớ được, Sam nằm ngủ trong đêm rất vui vẻ, nếu như một khúc gỗ có thể vui vẻ được.

Họ thức dậy, cả bốn cùng lúc, trong ánh nắng sáng. Tom đang chuyển động quanh phòng, huýt sáo như một con sáo đá. Khi ông nghe thấy họ giật mình ông vỗ tay và la lên: "Hey! Đến đây

nào niềm vui nhỏ! Nỗi ưu phiền nhỏ! Những niềm phấn khích của ta!" Ông kéo những tấm màn vàng qua, và các hobbit thấy rằng chúng dùng để che các cửa sổ, ở mỗi góc của phòng, một nhìn sang đông và cái khác nhìn sang phía tây.

Họ thức dậy hoàn toàn khoẻ khoắn. Frodo chạy đến bên cửa sổ phía đông, và thấy mình đang nhìn vào một cái vườn bếp xám đầy sương. Ông có phần chờ đợi được thấy những lớp đất cỏ ngay trên tường, được phủ đầy những dấu móng guốc. Thật sự ra thì tầm nhìn của ông được che bởi một hàng đậu trên các sào; nhưng phía trên và cao vượt trên chúng là cái đỉnh xám của ngọn đồi mờ hiện ra trong ánh mặt trời. Đó là một buổi sáng ảm đạm: ở phía Đông, đằng sau đám mây dài như những lớp đất lốm đốm đỏ ở phía cạnh, nằm sáng lên trong ánh vàng. Trời đang chuẩn bị mưa; nhưng ánh sáng vẫn nhanh chóng toả rộng, và những cánh hoa đỏ trên các giàn bắt đầu nở rục trên những nền lá xanh ẩm ướt.

Pippin nhìn ra cửa sổ phía tây, nhìn xuống màn sương. Khu Rừng đang ẩn sau lớp sương mù. Giống như ta đang nhìn xuống một mái mây dốc từ trên cao. Có một vết hoặc một đường phân chia đám mây thành những chùm những lớp ; đó là thung lũng Liễu Rũ. Con sông chạy xuống đồi về phía trái và biến mất thành những bóng trắng. Gần sát bên là vườn hoa và hàng rào mắt lưới bạc, và sau nó là bãi cỏ xám điểm sương. Không thấy cây liễu nào cả.

"Xin chào, những người bạn vui vẻ!" Tom nói, mở cánh cửa sổ rộng phía đông ra. Luồng không khí lạnh tràn vào; nó mang hương vị của cơn mưa. "Mặt trời sẽ không ló dạng nhiều hôm nay đâu. Tôi nghĩ thế. Tôi đã đi khá xa, nhảy lên những đỉnh đồi từ khi bình minh vừa bắt đầu, hít thở gió và không khí, với cổ ướt dưới chân, bầu trời ẩm ướt trên đầu. Tôi khuấy động Goldberry đang hát dưới cửa sổ; nhưng không đánh thức các hobbit vào sáng sớm. Vào ban đêm các cậu nhỏ đã thức giấc trong bóng tối, và lười ngủ sau khi có ánh sáng! Chuông kêu vang! Thức dậy nào, những người bạn vui vẻ của tôi! Hãy quên đi những tiếng động của đêm đen! Chuông kêu vang! Nỗi phiền muộn, nỗi phấn khởi của tôi!

Nếu đến sớm thì các vị sẽ thấy bữa sáng trên bàn. Nếu đến trễ các vị sẽ có cỏ và nước mưa!"

Không cần phải nói - rằng lời đe dọa của Tom là rất nghiêm túc - các hobbit xuống sớm, rời bàn trễ, chỉ khi nó có vẻ như sắp cận đến nơi. Không có Tom lẫn Goldberry ở đây. Có thể nghe thấy tiếng của Tom ở đâu đó trong nhà, loảng xoảng trong bếp, lên xuống cầu thang, và hát đâu đó bên ngoài. Căn phòng trông về hướng tây phía thung lũng mù sương, và cửa sổ thì mở rộng. Nước nhỏ giọt từ mái hiên bên trên. Trước khi họ xong bữa sáng thì mây đã nhập lại thành một cái mái liên tục, rồi những giọt nước xám đỏ thẳng thẳng xuống nhẹ nhàng và mạnh mẽ. Đằng sau tấm màn dày của nó Khu Rừng có vẻ như đã hoàn toàn bị che phủ. Khi họ nhìn ra cửa sổ thì giọng hát của Goldberry vang lên thật rõ phía trên họ, vắng đến dịu dàng như thể nó đang đẩy nước mưa xuống khỏi trời. Họ nghe được vài lời, những có vẻ như họ cảm thấy rõ rằng đây là một bài hát - mưa, ngọt ngào như những trận mưa trên những ngọn đồi khô cằn, lời hát kể về câu chuyện của một dòng sông chảy từ một ngọn suối trên những vùng đất cao đỏ xuống Biển ở xa phía dưới. Các hobbit vui vẻ lắng nghe; và Frodo thấy niềm vui dâng tràn trong tim, và vô cùng cảm tạ thời tiết, vì nó làm họ phải tạm hoãn chuyến khởi hành. Ý nghĩ về việc ra đi đè nặng trên ông khi ông tỉnh dậy, nhưng bây giờ thì ông đoán rằng hôm nay họ sẽ không đi đâu xa hơn.

Những cơn gió cao vờn vũ ở phía Tây và những đám mây dày và ẩm ướt hơn cuộn tròn lên để đổ tràn những giọt mưa nặng hạt của chúng xuống vùng đất trọc của Cao Nguyên. Không thể thấy được gì quanh ngôi nhà ngoài những hạt mưa rơi. Frodo đứng gần cánh cửa mở rộng và quan sát những con đường trắng đang biến thành một dòng sông sữa nhỏ và sủi bọt tràn xuống thung lũng. Tom Bombadil đang lẩn quẩn ở góc nhà, vẫy tay như thể ông đang canh chừng cơn mưa - và thật sự ra khi ông băng qua ngưỡng cửa thì ông vẫn còn khá khô ráo, chỉ trừ đôi giày của ông. Ông tháo đôi giày này ra và đặt nó ở bên lò sưởi. Rồi ông ngồi vào cái ghế lớn nhất và gọi các hobbit lại bên ông.

"Hôm nay là ngày tắm rửa của Goldberry," ông nói, "và là buổi dọn dẹp mùa thu của nàng. Đối với các cậu hobbit thì nó khá ẩm ướt - hãy để họ nghỉ ngơi khi họ có thể! Đây là một ngày tốt để kể lại những câu chuyện dài, để hỏi và để trả lời, và thế Tom sẽ bắt đầu nói chuyện."

Rồi ông kể cho họ nghe nhiều câu chuyện rất ly kỳ, đôi khi ông kể như thể đang nói chuyện với chính mình, đôi khi nhìn họ một cách đột ngột với đôi mắt xanh sáng lên dưới đôi mày sâu. Giọng ông thường chuyển thành âm điệu như đang hát, và ông bật ra khỏi ghế để nhảy múa theo. Ông kể cho họ nghe nhiều câu chuyện về ong và hoa, và những con đường đầy cây, và về những con vật lạ trong Rừng, và những vật ma quái và tốt lành, những vật thân thiện và thù địch, những vật độc ác và tốt bụng, về những bí mật chôn giấu dưới những bụi gai. Khi họ lắng nghe, họ bắt đầu hiểu về những cuộc sống trong Rừng, ngoài chính họ, thật sự họ cảm thấy mình là những người lạ tại nơi mà những vật khác cảm thấy như ở nhà mình. Thường xuất hiện trong những câu chuyện của ông là Ông Liễu Già, và Frodo lúc này đã biết làm thế nào để làm hài lòng ông ta, thật sự là biết nhiều hơn cần thiết nữa, vì đó không phải là một truyền thuyết dễ chịu. Những lời của Tom đã bộc lộ sự thật và cây cối và những suy nghĩ của chúng, những thứ thường rất tối tăm và lạ lùng, và đầy rẫy sự căm ghét đối với những vật gì có thể đi lại tự do trên mặt đất, có thể gặm, cắn, bẻ, chém, đốt những kẻ phá huỷ và chiếm đoạt. Không phải tự nhiên mà nó được gọi là Khu Rừng Già, vì nó thật sự đã rất cổ xưa, một khu rừng còn sót lại trong những cánh rừng bạt ngàn bị quên lãng, và thật sự nó vẫn còn sống, già đi không nhanh hơn các ngọn đồi, là cha đẻ của cha đẻ của những loại cây, vẫn còn luôn nhớ lại thời mà chúng vẫn còn là chúa tể. Vô vàn năm tháng đã lấp đầy chúng với lòng kiêu hãnh và những sự khôn ngoan đã ăn sâu vào chúng cùng với sự ác ý. Nhưng không có gì nguy hiểm hơn Cây Liễu Vĩ Đại: tim của nó đã mục rữa, nhưng sức mạnh của nó vẫn còn tươi nguyên; và nó rất gian xảo, là chúa tể của những ngọn gió, bài hát và suy nghĩ của nó chạy lan khắp cả hai phía của cánh rừng từ dòng sông. Linh hồn xám xịt luôn khát của nó hút sức

mạnh từ trái đất và chảy rộng ra như một cái rế dài lan đi trên mặt đất, với những cành cây vô hình vươn đi trong không trung, đến khi nó có quyền lực đối với gần như mọi cây cối ở Cánh Rừng từ Hàng Rào cho đến Cao Nguyên.

Chợt Tom gạt chuyện về những cánh rừng sang một bên và nói sang chuyện những con suối trẻ trên những ngọn thác sỏi bọt, trên những hòn đá cuội mòn vẹt, và dọc theo những bông hoa nhỏ ở những bãi cỏ dày và những vết nứt ẩm ướt, cuối cùng nó chảy lên Cao nguyên. Họ nghe về Gò Đất Vĩ Đại, và về những gò đất xanh, về những vòng đá trên những ngọn đồi và trong những hố hốc trong những ngọn đồi. Cừu thường kêu thành đàn. Những bức tường xanh và những bức tường trắng mọc lên. Những pháo đài xuất hiện trên cao. Các vị vua của những vương quốc nhỏ chiến đấu với nhau, và Mặt trời trẻ chiếu sáng như ngọn lửa trên những ánh kim loại đỏ trên những thanh gươm mới mẻ và tham lam của họ. Chiến thắng và bại trận; rồi những ngọn tháp đổ sập, những pháo đài bị phá huỷ, lửa bốc cao trên bầu trời. Vàng được gom thành đồng trên đám ma của những vị vua và hoàng hậu bị chết, rồi những mộ đất phủ lên họ, những cánh cửa đá được đóng lại, và cỏ mọc trên tất cả. Cừu bước đi khi vẫn nhai cỏ, nhưng những ngọn đồi nhanh chóng trở lại trống rỗng. Một bóng đen đến từ những vùng đất đen tối ở rất xa, và rồi những bộ xương trắng lại động đậy trong những ngôi mộ. Những kẻ thuộc Gò Đất lại bước đi trong những vùng hố với những cái nhẫn trên những ngón tay lạnh giá và những sợi xích vàng kêu leng keng trong không khí." Những vòng đá nhô lên từ mặt đất như bộ răng sứt mẻ trong ánh trắng.

Các hobbit rừng mình. Thậm chí khi còn ở Quận họ cũng đã nghe những chuyện đồn đại về những người ở Gò Đất trên Cao nguyên Gò đất đằng sau Khu Rừng. Nhưng chưa có hobbit nào nghe về những câu chuyện này, thậm chí bên một bếp lửa ấm cúng xa xăm. Cả bốn đều thỉnh thoảng nhớ lại cái mà sự vui vẻ trong căn nhà này đã xua đi khỏi tâm trí họ: ngôi nhà của Tom Bombadil nằm ngay bên dưới của chính những ngọn đồi kinh khiếp này. Họ

không còn theo được mạch chuyện của ông và chuyển động một cách khó khăn, người này liếc sang người kia.

Khi họ nghe lại được lời của ông thì họ thấy rằng ông đã lang thang đến những vùng đất kỳ lạ vượt sau trí nhớ của họ và vượt sau những gì họ có thể nghĩ, đến những nơi mà thế giới rộng lớn hơn, các cửa biển chảy thẳng vào Hồ phía tây; rồi Tom vẫn tiếp tục ngâm nga những bài hát về những ánh sao thời cổ đại, khi mà chỉ mới có tổ tiên của người Elf xuất hiện. Rồi thành linh ông đổ xuống, và họ thấy ông đang gục gặc đầu như thể đang ngủ. Các hobbit ngồi lặng lẽ trước ông, bị mê hoặc; và nó có vẻ như thể là dưới ma thuật của những lời nói của ông, gió đã bị thổi đi, các đám mây khô lại, ngày đã rút lui, bóng đêm lại chuyển từ Đông sang Tây, và tất cả bầu trời lại phủ đầy ánh sáng của những vì sao nhấp nháy.

Frodo không thể nói được đã có bao nhiêu buổi sáng và buổi tối của một ngày hay nhiều ngày đã trôi qua. Ông không cảm thấy đói và mệt, mà chỉ tuyền là kinh ngạc. Những ngôi sao chiếu sáng qua cửa sổ và sự tĩnh lặng của bầu trời có vẻ như đang bao quanh ông. Cuối cùng ông nói ra sự kinh ngạc của mình khi thành linh cảm thấy kinh ngạc với sự im lặng này:

"Ngài là ai, thưa Chủ Nhân?" ông hỏi.

"Ê, cái gì?" Tom ngồi dậy, và mắt ông sáng lên trong bóng tối. "Thế anh đã biết tên tôi chưa? Đó chỉ là một câu trả lời. Hãy nói đi, anh là ai, chỉ thế thôi, về chính bản thân anh mà không có tên? Nhưng anh còn trẻ và tôi đã già. Người già nhất, tôi là vậy đây. Hãy chú ý lời tôi, các bạn: Tom đã có ở đây trước cả dòng sông và cây cối; Tom còn nhớ nơi giọt mưa đầu tiên rơi xuống và lúa quả đầu tiên. Ông ta đã làm ra những con đường trước cả Con Người Lớn, và đã thấy những Người Nhỏ đến. Ông ta đã ở đây trước các Vua và các nắm mộ của những người ở Gò Đất. Khi người Elves đi qua hướng tây, thì Tom đã ở đây rồi, trước khi cả biển được rẽ hướng. Ông ta biết bóng tối dưới các vì sao khi nó trở nên can đảm - trước khi Chúa Tể Hắc Ám đến từ Bên Ngoài."

Có vẻ như một bóng đen băng qua cửa sổ, và các hobbit vội vã liếc qua các tấm kính. Khi họ quay lại, Goldberry đã đứng sau cửa, trong một khung sáng. Nàng đang cầm một cây nến, che ánh lửa của nó từ chỗ thông gió bằng tay nàng; và ánh sáng len quá đó, giống như ánh mặt trời xuyên qua một lớp vỏ trắng.

"Cơn mưa đã chấm dứt," nàng nói, "và những con nước mới đang đổ xuống đồi, dưới các vì sao. Chúng ta hãy vui cười và vui vẻ!"

"Hãy cho chúng tôi ăn uống nào!" Tom la lên. "Những câu chuyện dài gây khát dữ lắm. Và việc nghe suốt từ sáng, trưa đến tối thì đói lắm!" Ông nói thế và nhảy ra khỏi ghế, nhảy lên tóm lấy cây nến từ bên chỗ thông khói và thắp nó lên từ ngọn lửa mà Goldberry đang cầm; rồi ông nhảy múa về phía bàn. Thành linh ông phóng qua cửa và biến mất.

Ông nhanh chóng quay trở lại, mang theo một khay lớn đầy ắp. Rồi Tom và Goldberry dọn bàn; và các hobbit ngồi đó nửa ngơ ngác nửa buồn cười: Goldberry thật là yêu kiều xinh đẹp còn Tom thì nhảy những điệu lò cò đầy vui vẻ và kỳ cục. Chúng có vẻ như tạo thành một điệu nhảy nào đó mà không cản trở những người khác, ra ra vào vào căn phòng, và vòng quanh bàn, thức ăn, chai lọ và ánh sáng được sắp lên bàn với một tốc độ cực nhanh. Những cái bảng sáng đầy ánh nến, trắng và vàng. Tom cúi người về phía khách của ông. "Bữa khuya đã sẵn sàng," Goldberry nói; và bây giờ các hobbit thấy rằng nàng đang mặc quần áo bằng bạc với vành thắt lưng trắng, và đôi giày của nàng giống như vảy cá. Nhưng Tom thì toàn bận một màu xanh, xanh như những bông tigôn được nước mưa rửa qua, và ông mang đôi vớ màu lục.

Đó là một bữa khuya thậm chí còn ngon hơn cả bữa trước. Các hobbit, dưới tác dụng ma thuật của những lời nói của Tom đã bỏ qua một hoặc nhiều bữa ăn, nhưng khi thức ăn dọn ra trước họ thì có vẻ như họ đã không ăn ít ra một tuần rồi. Họ không hát hò hay thậm chí là nói chuyện trong một lúc, và tập trung vào công việc. Nhưng sau một lúc thì tim và tinh thần của họ lại lên trở lại, và giọng của họ lại vang lên trong tiếng cười đùa ồn ã.

Sau khi họ đã ăn xong, Goldberry lại hát cho họ nghe nhiều bài hát, những bài đã vang lên đầy vui vẻ trên những ngọn đồi và chìm đắm nhẹ nhàng vào im lặng; và trong lặng im họ lại thấy trong tâm tưởng mình những ao nước rộng hơn bất kỳ ao nước nào họ đã từng biết, và nhìn vào chúng họ thấy bầu trời bên dưới chúng và những ngôi sao lấp lánh như những viên ngọc sâu thẳm thẳm. Một lần nữa nàng lại chúc từng người có một đêm tốt lành và để lại họ bên lò sưởi. Nhưng lúc này thì Tom đã có vẻ tỉnh táo hơn và ra sức hỏi han họ.

Có vẻ như ông đã biết khá nhiều về họ và gia đình họ, và thật sự đã biết khá nhiều về lịch sử và những gì đã diễn ra ở Quận từ những ngày mà chính bản thân các hobbit cũng khó mà nhớ được. Điều này không còn làm cho họ ngạc nhiên nữa; nhưng ông không giấu rằng ông biết được những chuyện xảy ra gần đây phần lớn là nhờ Chủ Trại Maggot, người mà có vẻ như được ông đánh giá là quan trọng hơn họ tưởng. "Dưới đôi chân già của ông ấy là mặt đất, trên những ngón tay của ông là đất sét, trong xương tuỷ ông là sự khôn ngoan, và cả hai mắt của ông ta đều luôn rộng mở," Tom nói. Cũng khá rõ ràng Tom đã có giao thiệp với người Elves, và có vẻ như tin tức về chuyến đi của Frodo đã đến với ông từ Gildor theo một cách nào đó. Thật ra thì Tom đã biết khá nhiều, và những câu hỏi của ông khá sắc sảo, khiến cho Frodo thấy mình nói với ông khá nhiều về Bilbo và về những hy vọng của chính ông và những nỗi sợ hãi mà ông chưa bao giờ nói với Gandalf trước đây. Tom gật gù đầu, và mắt ông loé lên khi ông nghe về các Kỵ Sĩ Đen.

"Cho tôi xem chiếc Nhẫn quý!" ông đột ngột nói giữa câu chuyện: và Frodo, trước sự sống sờ của chính mình, rút sợi xích ra từ trong túi, tháo chiếc Nhẫn ra và đưa nó ngay cho Tom.

Nó có vẻ như lớn hơn khi nó nằm trong bàn tay nâu to lớn của ông. Rồi thình lình ông đưa nó lên mắt và cười phá lên. Trong một thoáng các hobbit thấy một cảnh tượng, vừa lố bịch vừa đáng ngại loé lên từ đôi mắt xanh sáng của ông qua cái vòng tròn. Rồi Tom khẽ đút chiếc nhẫn quanh cuối ngón tay út của ông và đưa nó ra trước ánh nhìn. Trong một thoáng các hobbit cảm thấy có điều gì

là lạ trong chuyện này. Rồi họ há hốc mồm. Tom chẳng hề biến mất!

Tom lại phá lên cười, rồi ông tung chiếc Nhẫn lên không trung - và nó biến mất với một ánh chớp. Frodo la lên - rồi Tom trườn người tới trước và tóm lại nó với một nụ cười.

Frodo nhìn gần lại hơn, với vẻ nghi ngờ (giống như một người vừa cho một tên bịp mượn một món trang sức rẻ tiền). Vẫn là chiếc Nhẫn ấy, hoặc giống như cũ và nặng như cũ: vì chiếc nhẫn lúc làm Frodo cảm thấy nặng kỳ lạ trên tay. Nhưng có cái gì đó nhắc nhở ông phải đảm bảo chuyện này. Ông cảm thấy hơi phiền khi thấy Tom có vẻ xem nhẹ cái mà thậm chí Gandalf cũng nghĩ rằng vô cùng quan trọng. Ông đợi một cơ hội, và khi mọi người nói chuyện lại, khi Tom lại nói về một câu chuyện buồn cười về những người bán hàng rong và những cách bán hàng kỳ lạ của họ thì ông đeo nhẫn vào.

Merry quay về phía ông để nói chuyện gì đó và đột ngột la lên một tiếng cảm thán. Frodo vui mừng (có vẻ vậy): đó chính là chiếc nhẫn của ông, vì Merry nhìn ngó người vào cái ghế của ông, và rõ ràng là không thể thấy được ông. Ông đứng dậy và lặng lẽ đi từ lò sưởi ra ngoài.

"Này, này!" Tom la lên, nhìn về phía ông với một vẻ chăm chú trong đôi mắt sáng của ông. "Hey! Frodo, đến đây nào! Anh đi đâu thế? Già Tom Bombadil vẫn chưa loà đâu. Tháo cái nhẫn vàng ra đi! Tay của anh nhìn đẹp hơn nếu không có nó. Trở lại đây nào! Đẹp trò đó đi và ngồi cạnh tôi nào! Chúng ta phải nói chuyện tiếp, và nghĩ về buổi sáng. Tom phải dạy các vị con đường đúng, và đừng để bước chân các vị đi loanh quanh nữa."

Frodo phá lên cười (cố mà cảm thấy vui), rồi ông tháo chiếc Nhẫn ra và ngồi trở lại. Tom bây giờ đang nói với họ rằng họ nghĩ rằng ngày mai Mặt trời sẽ sáng, và đó sẽ là một buổi sáng đẹp trời, và rất đáng hy vọng. Nhưng mọi chuyện nên được làm từ sáng sớm; vì thời tiết trên vùng đất này vẫn là một thứ mà thậm chí chính Tom cũng không thể đảm bảo được, và đôi khi nó thay đổi

còn nhanh hơn ông thay áo. "Tôi không phải là một chuyên gia thời tiết," ông nói, "hay là một người có thể quyết định mọi thứ."

Theo lời khuyên của ông họ quyết định đi theo hướng Bắc gần nhà ông, đi qua phía Tây và rẽ xuống Cao Nguyên: họ có thể hy vọng rằng theo cách này họ sẽ đến được Đường Đông sau một ngày đường, và tránh được Gò Đất. Ông nói họ đừng sợ - nhưng phải luôn tập trung.

"Hãy luôn đi trên cỏ xanh. Đừng can thiệp vào một hòn đá cũ hay một Kẽ lạnh giá hoặc tọc mạch vào nhà họ, trừ phi các anh là những gã mạnh mẽ với trái tim không bao giờ dao động!" Ông nói điều này nhiều hơn một lần; và ông khuyên họ băng qua các gò đất về phía tây, nếu họ vô tình đi lại gần một trong những gò này. Rồi ông dạy họ một giai điệu để hát, nếu họ xui xẻo rơi vào một tình huống nguy hiểm hoặc khó khăn vào ngày hôm sau.

Ho! Tom Bombadil, Tom Bombadil!

Bằng nước sâu, rừng thăm dòi cao

Bằng liễu rủ, hơi sậy lau,

Bằng lửa đỏ, Bằng mặt trời và trăng sao

Hãy nghe đây và hãy nghe chúng tôi

Hỡi Tom Bombadil, hãy đến mau

Vì cái chúng tôi cần đang ở ngay sau

Khi họ cùng hát bài hát này sau ông, ông vỗ vào lưng từng người và cười, rồi cầm lấy cây nến và dẫn họ trở lại vào căn phòng ngủ của họ.

CHƯƠNG 8

SƯƠNG MÙ TRÊN CAO NGUYÊN MỘ

Đêm đó họ không nghe thấy tiếng động nào. Nhưng dù có đang lẫn quẩn trong những giấc mơ hay không, ông không thể nói được, thì Frodo vẫn nghe thấy một tiếng hát ngọt ngào đang vang lên trong tâm tưởng; một bài hát giống như một tia sáng nhạt nhoà đằng sau một tấm màn mưa xám xịt, và rồi nó sáng bừng lên để biến tấm voan kia thành thuỷ tinh và bạc, rồi cuối cùng nó quay lại, và rồi làng quê xanh phía xa mở rộng ra trước mặt ông dưới ánh bình minh đang mau chóng hiện đến.

Cái cảnh tượng ông thấy trộn lẫn vào những bước chân; và Tom đang huýt sáo vang như một cái cây đầy chim chóc; và mặt trời đã chiếu xiên xuống ngọn đồi và chiếu thẳng qua cánh cửa sổ mở rộng. Ở bên ngoài mọi thứ đều xanh lấp lánh ánh vàng mờ ảo. Sau bữa sáng, mà họ một lần nữa họ lại ăn sáng một mình, họ đã sẵn sàng để nói lời tạm biệt, và tim họ cũng nặng trĩu những cảm giác có thể có trong một buổi sáng như vậy: lạnh, sáng sủa, và rạng rỡ dưới bầu trời mùa thu trong vắt xanh man mác. Luồng không khí tươi lành tràn đến từ phía Tây Bắc. Những con ngựa lùn lặng lẽ của họ gần như bôn chôn, liên tục xàng xê chuyển động không nghĩ. Tom đi ra khỏi nhà và vẫy chiếc nón của ông, nhẩy múa trên ngưỡng cửa, bảo các hobbit lên yên và họ bắt đầu đi với một tốc độ rất nhanh.

Họ phóng ngựa đi theo một con đường lượn vòng ra phía sau ngôi nhà, và phóng xiên lên về cuối đường đồi dốc dưới mái che. Họ vừa xuống ngựa để dẫn những con ngựa lùn của họ lên cái vách dốc cuối cùng, thì chợt Frodo dừng lại.

"Goldberry!" ông kêu lên. "Công nương xinh đẹp của tôi, với y phục tuyền một màu xanh bạc! Chúng ta chưa hề chào tạm biệt

nàng, mà cũng chẳng hề trông thấy nàng kể từ buổi chiều tối!" Ông có vẻ bối rối đến mức ông quay lại; những vào lúc ấy một tiếng gọi rõ ràng vọng xuống. Nàng đang đứng trên dốc đồi vẫy tay với họ: tóc nàng đang bay xoã, và khi ánh mặt trời chiếu xuống thì nó sáng lên lấp lánh. Ánh nước chiếu sáng lên trên nền cỏ ẩm sương lấp loé dưới chân nàng khi nàng nhảy múa.

Họ vội vã leo lên vách dốc cuối cùng, và đứng hốt hển trước mặt nàng. Họ cúi chào, những nàng vẫy tay bảo họ nhìn quanh; và họ nhìn quanh từ đỉnh đồi xuống các vùng đất chung quanh dưới nắng sớm. Lúc này thì nó quang đãng và trải rộng không như lúc bị che khuất và đầy sương khi họ đứng trên cái gò nhỏ ở trong Rừng, lúc này có thể thấy như vùng cây tối mờ xanh nhô ra ở phía Tây. Theo hướng này thì vùng đất vươn lên thành những chóp gỗ xanh, vàng, hiện lên màu nâu đỏ dưới ánh mặt trời, nằm dưới cái thung lũng bị che khuất của vùng Rượu Mạnh. Ở phía nam, vượt qua ranh giới của Liễu Rũ, có một vùng sáng từ phía xa giống như một vùng thuỷ tinh mờ ảo nơi Dòng Sông Rượu Mạnh tạo thành một vòng xoáy lớn vào những vùng đất bên dưới và chảy tràn đi vào những nơi vượt ra ngoài tầm hiểu biết của các hobbit. Ở phía Bắc bên dưới những cao nguyên thu nhỏ lại, vùng đất chảy rộng ra trong những đồng bằng và phồng lên thành những dải đất màu lơ mờ màu xám và xanh, cho đến khi nó biến mất và những nơi xa mịt mờ thăm thẳm. Cao Nguyên Mộ nhô lên ở phía đông, các dãy đất cao của nó nối tiếp nhau trong nắng sớm, và biến mất ra khỏi tầm mắt để trở thành một sự phỏng chừng: nó không còn là một sự phỏng chừng về màu xanh và vùng trắng lấp lánh xa xa đang đang pha trộn vào đường viền của bầu trời, mà nó còn nói với họ, vượt khỏi ký ức và về những câu chuyện cổ, vượt khỏi những ngọn núi cao và xa.

Họ hít một hơi thở sâu, và cảm thấy rằng chỉ một quãng và cái sỏi chân nữa sẽ đưa họ đến bất kỳ nơi nào họ muốn. Họ có vẻ như khá e sợ khi phải đi dọc bên vùng ngoại vi gập ghềnh của vùng cao nguyên hướng đến Con Đường, nơi mà họ nên nhảy qua, cũng đầy sinh lực như Tom, vượt qua trên những bậc đá của những ngọn đồi thẳng đến phía Rặng Núi.

Goldberry nói chuyện với họ, làm đôi mắt và những suy nghĩ của họ tỉnh lại. "Nhanh nào, hỡi những người khách quý!" nàng nói. "Và hãy giữ vững mục đích của mình! Hãy tiến về phía bắc với ngọn gió trong mắt trái và phúc lành cho những bước chân của các bạn! Hãy mau chóng lên khi Mặt trời vẫn còn toả sáng!" Và rồi nàng nói với Frodo: "Xin tạm biệt, người bạn của Elf, cuộc gặp gỡ với bạn thật vui tươi!"

Nhưng Frodo không tìm thấy lời nào để trả lời. Ông cúi người thật thấp, và lại leo lên con ngựa lùn của mình, và đi theo các bạn đang chậm chạp ruỗi bước xuống những vách thoai thoải đằng sau ngọn đồi. Ngôi nhà của Tom Bombadil và thung lũng, và Khu Rừng đã biến khỏi tầm mắt. Không khí xám xịt ám dần lên giữa những bức tường xanh của những vách đồi san sát, và mùi của những lớp đất nhiều cỏ đang rõ dần khi họ hít thở. Khi họ đến đáy của cái hồ xanh, họ quay lại và thấy Goldberry, lúc này đã nhỏ bé và lấp lánh như bông hoa hướng dương trên bầu trời: nàng vẫn còn đứng quan sát họ, và tay nàng vươn thẳng về phía họ. Khi thấy họ nhìn, nàng vẫy gọi họ, rồi nàng đưa tay lên, quay đi và biến mất sau ngọn đồi.

Con đường của họ dẫn dọc theo đáy của cái lòng chảo, và lượn vòng dọc theo nền xanh của ngọn đồi dốc dẫn vào một thung lũng khác sâu và rộng hơn, rồi nó vượt ra sườn của những ngọn đồi xa hơn, và dẫn xuống những bờ rìa dài của nó, và lại dẫn lên những bờ sườn thoai thoải, dẫn lên những ngọn đồi mới khác và dẫn xuống những thung lũng mới. Không có cây cối hay bất kỳ con nước nào hiện ra: đó là một làng quê với cỏ và những lớp đất cỏ ngắn co dãn, lặng thình ngoài tiếng thì thầm của không khí vượt qua cạnh của vùng đất, và những tiếng kêu đơn độc của những con chim lạ trên cao. Khi họ đang trình thì ánh mặt trời đã lên cao, và không khí đã trở nên nóng bức. Mỗi lần họ leo lên một dãy đất cao thì gió có vẻ như càng ít đi. Họ thấy thấp thoáng một làng quê ở phía tây của Khu Rừng phía xa có vẻ như đang bốc khói, khi cơn mưa đang bốc hơi lên từ lá, rễ và những lớp đất. Lúc này một bóng đen đang nằm sát bên ranh giới của tầm nhìn, một màn sương tối

ở phía trên trong đó bầu trời cao giống như một cái vành mũ lưỡi trai xanh, nóng và nặng nề.

Vào lúc giữa ngày thì họ đến một ngọn đồi mà đỉnh của nó rộng và bằng phẳng, nhìn giống như một cái đĩa nông với vành màu xanh nhô cao. Bên trong nó không khí không hề khuấy trộn, và bầu trời xanh có vẻ như đang gần sát bên đầu họ. Họ sai bước qua và nhìn về hướng bắc. Rồi tim họ lại đập rộn lên, vì có vẻ như họ đã đi được xa hơn là họ tưởng. Rõ ràng là khoảng cách tầm xa khá mờ mịt và tạo ấn tượng sai, nhưng không thể nghi ngờ là vùng Cao Nguyên đã đến lúc tận cùng. Một thung lũng dài nằm phía dưới họ hướng ra phía bắc, cho đến khi nó dẫn vào một vùng mở nằm giữa hai vách đứng. Đằng sau nó, có vẻ như không còn ngọn đồi nào nữa. Về phía bắc thì họ lơ mơ nhìn thấy một đường đất dài tối. "Đó là một hàng cây," Merry nói, "và đó hẳn phải dọc theo Con Đường. Cây cối đang mọc theo dọc nó nhiều dặm về phía đông của Cây Cầu. Một số người nói rằng họ đã trồng chúng vào những ngày xa xưa."

"Tuyệt lắm!" Frodo nói. "Nếu chiều nay chúng ta tiến hành mọi chuyện cũng tốt nhưng lúc sáng thì trước khi Mặt trời lặn chúng ta sẽ bỏ vùng Cao Nguyên lại phía sau và đang tìm kiếm một nơi cắm trại. Nhưng thậm chí khi ông nói thì ông cũng khẽ quay liếc sang phía đông, và ông thấy phía này của những ngọn đồi cao hơn và dốc xuống từ phía trên họ; và tất cả những ngọn đồi này đang nhô lên với mầu đất xanh, một số nơi đầy đá, chỉ hướng lên giống như những cái răng lởm chởm nhô ra khỏi cái nướu xanh.

Khung cảnh có vẻ không đáng an tâm; nên họ quay khỏi đó và đi xuống vào vùng trũng tròn. Ở giữa nó là một hòn đá đơn độc dựng cao dưới ánh mặt trời phía trên, và vào giờ này thì không toả bóng xuống. Nó không có hình dạng hay đặc điểm gì đặc biệt: nó nhìn giống như một cái móc ranh giới, hoặc một vọng gác, hoặc giống như một sự cảnh báo. Nhưng lúc này họ đã khá đói, và mặt trời vẫn đang đứng bóng và chẳng có gì đáng sợ, nên họ dựa lưng vào phía đông của tảng đá. Nó rất lạnh, như thể mặt trời không đủ sức để sưởi ấm nó; nhưng vào lúc này thì điều này có vẻ khá dễ

chịu. Rồi họ lấy thức ăn và đồ uống ra, và ăn một bữa chính Ngon ngon lành dưới bầu trời rộng mở như bất kỳ ai cũng mơ ước; vì thức ăn được mang lên từ "dưới ngọn Đồi." Tom đã cung cấp cho họ thật nhiều đồ ăn ngon trong ngày. Những con ngựa được tháo hành lý đang lang thang trên bãi cỏ.

Họ phóng lên đồi, ăn no căng, mặt trời ấm và đầy mùi cỏ đất, họ nằm sải dài ra, duỗi chân và nhìn bầu trời phía trên mũi mình: mọi thứ có vẻ như đủ để giải thích những chuyện xảy ra. Tuy nhiên, họ lại bị đánh thức đột ngột và bất ổn từ một giấc ngủ mà họ chẳng hề muốn. Tảng đá dựng đứng lạnh lẽo, và nó toả một cái bóng dài mờ nhạt duỗi ra về phía đông phủ lên họ. Mặt trời, vàng nhạt đầy hơi nước, đang toả sáng qua vùng sương mù ngay phía trên bức tường phía tây của vùng trũng mà họ đang nằm; phía bắc, nam và đông, đằng say bức tường đầy sương, lạnh và trắng. Không khí lạnh ngắt, nặng nề và lạnh lẽo. Những con ngựa lùn của họ đứng tụm lại với nhau, đầu chúc xuống.

Các hobbit lo lắng bật dậy, và chạy về phía vành phía tây. Họ thấy mình đang ở trên một hòn đảo nằm trong sương. Thậm chí khi họ nhìn ra một cách mất hết dũng khí về phía mặt trời đạn lặn, thì nó chìm vào trước mắt họ vào một biển trắng xoá, và một vùng tối lạnh xám đang toả ra vùng phía Đông sau họ. Màn sương cuộn lên trên những bức tường nhô lên phía trên họ, và khi nó dâng lên thì nó phủ ngang trên đầu họ cho đến khi tạo thành một mái trần: họ đang bị nhốt trong một căn phòng đầy những sương với hòn đá dựng đứng thành một cái cột nằm giữa trung tâm.

Họ cảm thấy như thể một cái bẫy đang tiến gần lại họ; nhưng họ không không mất tinh thần lắm. Họ vẫn còn nhớ là về cái quang cảnh đầy hy vọng mà họ đã thấy về cái hàng chạy ngang của Con Đường phía trước, và họ vẫn biết nó nằm hướng nào. Dù bất kỳ giá nào, thì lúc này họ cũng cảm thấy vô cùng khó chịu vì cái vùng lòng trũng này với hòn đá này không để lại ý nghĩ nào trong tâm trí họ cả. Họ đóng gói hành lý càng nhanh càng tốt bằng những ngón tay run rẩy của mình.

Họ nhanh chóng dẫn những con ngựa lùn của mình thành một hàng dài đi qua đường viên và đi xuống con đường dẫn về dốc đá dài ở phía bắc ngọn đồi, dẫn xuống một cái biển sương mù. Khi họ đi xuống thì sương mù trở thành lạnh lẽo và ẩm ướt hơn, tóc của họ rủ xuống và nhỏ nước trước trán họ. Khi họ đi đến đáy thì nó lạnh đến nỗi họ phải dừng lại lấy áo khoác và mũ trùm ra, những thứ này nhanh chóng trở nên ướt đầm với những giọt nước xám. Rồi họ lại leo lên ngựa và lại chậm chạp tiếp tục đi, cảm giác rằng con đường đang nhấp nhô lên xuống trên mặt đất. Họ đang định hướng với những gì họ có thể đoán được, vì cánh cổng, như thể đang được mở ra ở xa phía bắc của thung lũng dài mà họ đã nhìn thấy vào buổi sáng. Khi họ băng qua khoảng trống, họ chỉ việc cố đi thành một đường thẳng và cuối cùng họ sẽ đến Con Đường. Ý nghĩ của họ không đi xa hơn việc này, ngoại trừ một hy vọng mơ hồ rằng có thể đằng sau Cao Nguyên sẽ không còn sương mù nữa.

Họ đi rất chậm. Để ngăn chặn việc bị tách ra và đi lạc theo những hướng khác nhau họ đi thành một hàng, với Frodo dẫn đường. Sam đi đằng sau ông, và sau anh là Pippin, rồi đến Merry. Thung lũng có vẻ như đang dẫn đến vô tận. Thành linh Frodo nhìn thấy một dấu hiệu hy vọng. Ở phía bên trước mặt họ bóng tối đã trở nên mờ qua màn sương; và ông đoán rằng cuối cùng họ đã tiếp cận khoảng trống giữa những ngọn đồi, cánh cổng phía bắc của Cao Nguyên Mộ. Nếu họ có thể băng qua đó thì họ sẽ tự do.

"Đi nào! Theo tôi!" ông gọi lại về phía sau, và ông nhanh chóng lao về phía trước. Nhưng hy vọng của ông nhanh chóng đổi thành sự hoang mang và lo lắng. Những vết tối trở nên dày hơn, nhưng chúng co rút lại; và thành linh ông thấy những bóng cao chót vót của hai tầng đá khổng lồ sừng sững hiện ra trước ông và trườn nhẹ nhàng về phía nhau như những cây cột của một cánh cửa không có đầu. Ông nhớ là mình chưa hề thấy bất kỳ dấu hiệu nào của những thứ này ở thung lũng khi ông nhìn quanh từ ngọn đồi vào buổi sáng. Ông băng qua giữa nhưng gần như trước khi ông kịp nhận ra: và thậm chí khi ông làm vậy thì một vùng tối mịt mịt dường như vẫn bao quanh ông. Con ngựa lùn của ông rút lại và

khịt lên, làm ông ngã té. Khi ông nhìn lại đằng sau thì ông thấy rằng mình đang một mình: những người khác không đi theo ông. "Sam!" ông gọi. "Pippin! Merry! Đi nào! Sao các anh không đi tiếp?"

Chẳng có tiếng trả lời. Nỗi sợ hãi tràn vào ông, và ông chạy ngược lại qua những tảng đá, gọi lớn hoang dại: "Sam! Sam! Merry! Pippin!" Những con ngựa lùn lao vào màn sương mù và biến mất. Từ một khoảng cách xa, hoặc gần như thế, dường như có một tiếng la: "Hoy! Frodo! Hoy!" Nó vẳng đến từ phía tây, ở phía bên trái của ông khi ông đang đứng dưới những cột đá lớn, nhìn chăm chăm căng thẳng vào bóng tối lơ mờ. Ông phóng đi theo hướng của tiếng gọi, và thấy rằng mình đang đang lao lên ngọn đồi dốc.

Khi ông phóng đi ông lại cất tiếng gọi, và vẫn tiếp tục gọi nhiều hơn nữa một cách điên rồ; nhưng suốt một lúc lâu ông chẳng nghe thấy tiếng trả lời nào, và rồi thì một tiếng vẳng vẳng xa phía trên và cao phía trên ông vọng ra mờ ảo từ màn sương. "Frodo! Hoy!", và tiếp theo đó là một tiếng thét giống như "Cứu! Cứu với!" lặp đi lặp lại nhiều lần, tận cùng với tiếng kêu "Cứu!" sau cùng, vẳng xuống với một tiếng kêu thất thanh đột ngột cắt ngang. Ông khấp khểnh lao đến với tất cả tốc độ mà ông có về phía những tiếng kêu; nhưng ánh sáng đã tắt đi, và bóng tối bó sát gần bên ông, đến nỗi không thể nhận ra được phương hướng nào. Ông cảm thấy như mình đang mãi leo lên.

Chỉ có sự thay đổi của các nền đất mới ở chân ông mới khiến ông biết được là cuối cùng ông đã đến được đỉnh của một dãy đất cao hoặc một ngọn đồi. Ông mệt lử, đầm mồ hôi và lạnh run. Chung quanh hoàn toàn tối tăm.

"Các anh ở đâu?" ông gào lên tuyệt vọng.

Hoàn toàn không có tiếng trả lời. Ông đứng lặng nghe ngóng. Thành linh ông nhận ra rằng không khí đang rất lạnh, và ở phía trên đây gió đang thổi cuộn cuộn, một cơn gió lạnh tê người. Thời tiết đang thay đổi. Sương mù đang thổi qua ông những những mảng vụn. Khói bốc ra từ hơi thở của ông, và bóng tối có vẻ như

bớt dày đặc hơn. Ông nhìn lên và ngạc nhiên khi thấy những ngôi sao mờ mờ đang hiện ra phía trên đầu giữa những dãy mây và sương mù. Gió đang bắt đầu thổi về phía ông qua đồng cỏ.

Ông thỉnh thoảng tưởng tượng rằng ông vừa nghe thấy một tiếng kêu nghèn nghẹn, làm cho ông tiến về phía nó; và thậm chí khi ông tiến đến thì sương mù vẫn cuộn lên và dạt ra chung quanh khiến những ngôi sao lộ dạng. Một cái liếc cho ông thấy rằng mình đang đối mặt với phía nam và đang ở trên cái đỉnh tròn của một ngọn đồi, cái mà ông đã phải leo từ phía bắc. Ở phía đông tiếng gió buốt vẫn thổi vang. Ở phía phải của ông một vùng tối mờ mờ từ phía tây bắt đầu tạo thành một hình dạng tối tăm. Một cái mộ lớn nằm tại đó.

"Các anh ở đâu?" ông lại gào lên, vừa giận dữ vừa lo lắng.

"Đây!" một giọng nói vang lên, sâu lắng và lạnh lẽo, có vẻ như vang lên từ lòng đất. "Ta đang đợi người!"

"Không!" Frodo nói, nhưng ông không chạy đi. Ông quỳ gối xuống, và ông đổ xuống nền đất. Không có gì xảy ra, và không có âm thanh gì cả. Ông run rẩy ngó quanh, vừa kịp lúc thấy một hình dạng cao lớn giống một bóng đen giữa các vì sao. Nó trườn về phía ông. Ông nghĩ rằng nó có hai mắt, rất lạnh lẽo cho dù có vẻ như có một luồng sáng mờ nhạt hiện ra từ phía xa. Rồi một cái kẹp mạnh mẽ và lạnh lẽo hơn cả thép chịt lấy ông. Cái lạnh chạm vào ông làm ông tê buốt đến tận xương, và ông không còn nhớ gì nữa.

Khi tỉnh dậy thì ông thấy mình vẫn đang đơn độc, và trong một lúc ông không thể nhớ lại được việc gì ngoài cảm giác khiếp hãi. Rồi thỉnh thoảng ông biết rằng mình đang bị giam, bị bắt trong vô vọng; ông đang ở trong một nắm mồ. Những Người Trong Mồ đã bắt ông, và ông có thể là đang bị tác dụng của những lời nguyên khủng khiếp của những Người Trong Mồ như những câu chuyện truyền miệng đã nói. Ông không dám cử động, nhưng khi nằm như thế thì ông ấy mình đang nằm dựa lưng trên một nền đá lạnh, tay đặt trên ngực.

Nhưng cho dù sự sợ hãi của ông lớn đến mức nó có vẻ như trở thành một phần của vùng tối mù mịt bao quanh ông, ông vẫn thấy

mình đang nằm nghĩ về Bilbo Baggins với những câu chuyện của ông, về những chuyến đi của họ cạnh bên nhau trong những con đường nhỏ của Quận, nói về những con đường và chuyện phiêu lưu. Đó là hạt mầm của một lòng dũng cảm tiềm ẩn (thường là ẩn rất sâu, đúng là vậy) trong trái tim của hobbit trì độn và nhút nhát nhất, chờ đợi những môi nguy hiểm sinh tử và tuyệt vọng để nảy mầm. Frodo hoàn toàn không quá trì độn mà cũng không quá nhút nhát; thật sự ra, cho dù ông, không biết điều này, Bilbo (và Gandalf) đã nghĩ rằng ông là hobbit cừ nhất ở Quận. Ông nghĩ rằng cuộc phiêu lưu của ông đã đến tận cùng, một tận cùng kinh khiếp, nhưng ông vẫn cứng rắn. Ông thấy mình đang cứng rắn lại, như thể cho một cái bật sau cùng, ông không còn cảm thấy mất hết sinh lực như một con mồi bất lực nữa.

Khi ông nằm đó, suy nghĩ và trấn tĩnh tinh thần, thì ông thấy ngay rằng toàn bộ bóng tối đang chậm chạp tan đi: một luồng sáng xanh mờ ảo đang bùng lên quanh ông. Lúc đầu nó không chỉ cho ông thấy nơi mà ông đang ở, bởi vì ánh sáng có vẻ như phát ra từ ông, và từ cái nền quanh ông, và nó không chiếu đến được trần hoặc các bức tường. Ông quay lại, và ông thấy trong vùng sáng lạnh lẽo bên cạnh mình Sam, Pippin và Merry. Họ đang nằm ngửa, và khuôn mặt của họ có vẻ rất nhợt nhạt, và họ được mặc toàn đồ trắng. Bên cạnh chỗ họ nằm có rất nhiều châu báu, có thể là vàng, cho dù trong ánh sáng này thì chúng có vẻ lạnh lẽo và vô hồn. Trên đầu họ là những cái vòng, những sợi dây chuyền vàng phủ quanh ngực họ, và ngón tay họ đeo khá nhiều nhẫn. Những thanh gươm đặt cạnh bên họ, và những cái khiên đặt dưới chân họ. Một thanh gươm dài tuốt trần đặt ngang qua đầu gối của ba người.

Thình lình một bài hát bắt đầu vang lên: những tiếng rì rầm lạnh lẽo trầm bổng. Giọng hát có vẻ vang lên từ xa và thê lương khủng khiếp, đôi lúc nó vang cao lên yếu ớt trong không khí, và có khi nó lại như một tiếng rên từ lòng đất. Vượt ra những dòng âm thanh vô định buồn bã và kinh dị, những chuỗi từ thỉnh thoảng có vẻ lại từ định hình, những từ khắc nghiệt, tàn nhẫn, lạnh lẽo, vô tâm và đau buồn. Đêm như đang chống lại buổi sáng mà nó sẽ mất

đi, và giá lạnh đang cắt lờn nguyên lên nắng ấm mà nó đang đói khát. Frodo lạnh đến tận xương tủy. Sau một lúc thì những lời hát đã rõ ràng hơn, với một sự kinh hãi trong tim ông nhận ra rằng nó đang được chuyển thành một bài thần chú:

*Tay lạnh lẽo và tim trĩu nặng
cùng giá lạnh ngủ yên dưới đá băng
Trên chiếc giường đá chẳng bao giờ thức giấc
cho đến khi Mặt trăng chết đi và Mặt trời biến mất
Sao sáng bị những ngọn gió đen thổi bay
và họ vẫn nằm trên những đống vàng nơi đây
Cho đến khi bàn tay của Chúa Tể Hắc Ám
Đặt lên những biển chết và những vùng đất xa xăm*

Ông nghe thấy từ phía sau đầu mình những âm thanh cọt két và cào cào. Nâng người dậy trên một tay, ông nhìn quanh, và thấy trong làn sáng mờ ảo rằng lúc này họ đang ở trong một lối đi rẽ vào một góc ở phía sau họ. Một cánh tay dài đang dò dẫm quanh cái lối đi này, những ngón tay của nó tiến dần về phía Sam, người đang nằm gần đó nhất, và hướng về cán thanh gươm nằm phía trên anh.

Lúc đây Frodo cảm thấy như thể ông đã thật sự hoá đá bởi bài thần chú. Rồi một ý nghĩ về việc trốn thoát điên cuồng ập đến ông. Ông tự hỏi không biết có nên đeo chiếc Nhẫn vào không, những Người Trong Mộ liệu có bỏ qua ông không, và ông có thể tìm thấy một đường thoát. Ông nghĩ về việc mình tự do ra cỏ, ông đau buồn về Merry, Sam và Pippin, nhưng bản thân ông thì tự do và sống sót. Gaffer sẽ công nhận là ông sẽ còn cách nào khác để làm nữa.

Nhưng lòng dũng cảm đã yếu đi trong ông lúc này lại bùng lên mạnh mẽ: ông không thể bỏ rơi bạn bè dễ dàng thế. Ông chồm dậy, mò mẫm trong túi, rồi lại tự đấu tranh với mình; và trong khi ông làm thế thì cánh tay ấy lại càng mò đến gần. Rồi thành linh ý chí của ông tới lại, và ông nắm lấy thanh gươm nhỏ bên cạnh

mình, rồi ông quỳ xuống, cúi thấp người qua thân thể các bạn đồng hành của mình. Với tất cả sức mạnh mình có ông chém mạnh về phía cái tay đang dò dẫm, gần chỗ cổ tay, và bàn tay của nó đứt ra, nhưng ngay lúc đó thanh gươm vỡ vụn đến tận cán Một tiếng la vang lên và ánh sáng biến mất. Có tiếng gầm gừ vang lên trong bóng tối.

Frodo đổ xuống trên Merry, và khuôn mặt Merry lạnh giá. Tất cả mọi thứ trở lại trong tâm trí của ông, những gì đã biến mất khi màn sương vừa ập đến, ký ức về ngôi nhà dưới ngọn đồi, và về bài hát của Tom. Ông nhớ lại giai điệu mà Tom đã dạy họ. Bằng một giọng có phần liều lĩnh, ông bắt đầu hát: Ho! Tom Bombadil! và với cái tên này giọng của ông bắt đầu vang mạnh lên: nó tràn đầy sinh khí, và căn phòng tối vọng lại như những tiếng trống và kèn trumpet.

"Ho

Ho! Tom Bombadil, Tom Bombadil!

Bằng nước sâu, rừng thăm đồi cao

Bằng liễu rủ, hơi sậy lau,

Bằng lửa đỏ, Bằng mặt trời và trăng sao

Hãy nghe đây và hãy nghe chúng tôi

Hỡi Tom Bombadil, hãy đến mau

Vì cái chúng tôi cần đang ở ngay sau

Thình lình một sự im lặng đột ngột ập đến, và Frodo có thể nghe thấy được tiếng tim mình đập thình thịch. Sau một lúc lâu ông nghe thấy rất rõ, như từ rất xa, như thể nó vẳng xuống xuyên qua lòng đất hoặc xuyên qua những bức tường dày, tiếng một bài hát trả lời:

Già Tom Bombadil là một người vui vẻ,

Áo ông màu xanh sáng, giày ông thì vàng hoe

Chẳng ai bắt được ông, vì Tom là chủ nhân

Những bài hát của ông là những bài hát mạnh nhất

Và đôi chân ông là đôi chân nhanh nhất

Có một tiếng động ầm ì vang lên, giống như đá đang cuộn và rơi xuống, và thỉnh thoảng một luồng sáng chiếu xuống, ánh sáng thật sự, ánh sáng thuần túy của ban ngày. Một khoảng trống thấp giống như một cánh cửa mở ra ở cuối căn phòng dưới chân Frodo; và rồi cái đầu của Tom (với nón, lông ngừ và đầy đủ lệ bộ) hiện ra trong ánh sáng của mặt trời đang rực đỏ phía sau ông. Ánh sáng chiếu xuống nền nhà, và chiếu lên khuôn mặt của ba hobbit nằm bên cạnh Frodo. Họ nằm không cựa cựa, nhưng những sắc màu u ám đã rời khỏi họ. Lúc này họ giống như thể đang ngủ rất say sưa.

Tom khom mình xuống, bỏ mũ ra, và đi vào căn phòng tối, hát vang:

Đi ra, hỡi Những Kẻ Trong Mộ già nua!

Hãy biến đi vào ánh sáng vàng dương!

Hãy quắt queo đi như những giọt sương sáng

Như tiếng gió than van,

Hãy đi vào những vùng đất cần cỗi

Khuất sau những ngọn núi xa xôi!

Đừng bao giờ lại đây nữa!

Hãy để yên cho những cái mộ của người!

Hãy quên đi, hãy để mọi người quên lãng

Hãy tôi tìm hơn cả bóng tôi hồn hoang,

Nơi những cánh cửa đang đóng mãi mãi lại

Cho đến khi hoàn thiện thế giới này

Với những lời này thì một tiếng kêu vang lên và một phần bên trong căn phòng đổ sập xuống. Rồi có một tiếng rét inh ỏi ngân dài, tan đi vào một khoảng cách xa không thể đoán được; rồi sau đó mọi thứ im lặng trở lại.

"Nào, đến đây bạn Frodo!" Tom nói. "Hãy ra ngoài cỏ sạch nào! Bạn phải giúp tôi khiêng họ."

Họ cùng nhau khiêng Merry, Pippin và Sam ra. Khi Frodo rời khỏi ngôi mộ lần cuối thì ông thấy cái bàn tay rời rã vẫn còn quần quai uốn éo, giống như một con nhện bị thương, trên một đồng đất vừa đổ xuống. Tom đi ngược trở lại, và rồi một âm thanh của nhiều tiếng thành thị vang lên. Khi đi ra, ông mang trên tay một đồng lớn châu báu: những vật dụng bằng vàng, bạc, đồng và đồng thau; rất nhiều ngọc và dây chuyền với đồ trang sức châu báu. Ông leo lên ngôi mộ xanh và đặt chúng nằm trên đỉnh mộ trong ánh mặt trời.

Ông đứng đó, với nón trên một tay và gió thổi tóc ông tung bay, và ông nhìn xuống ba hobbit, đang nằm ngửa trên cỏ ở phía tây nắm đất. Ông nâng tay phải lên và nói rõ ràng với giọng chỉ huy:

Những cậu trai vui vẻ, thức dậy nào!

Thức dậy và nghe tiếng ta gọi đây!

Hơi ấm đã nghe thấy và đang đến đây thôi!

Đá lạnh giờ đã sập rồi

Tối tăm cửa tử nhất thời mở toang

Tay chết giờ đã đứt phăng

Đêm tiếp đêm mãi trôi nhanh

Và Cổng đã mở thênh thang giữa đời!

Trước nỗi vui mừng tột độ của Frodo, các hobbit đã cục cựa, duỗi tay ra, dụi mắt, và rồi thành linh bật dậy. Họ nhìn nhau với vẻ kinh ngạc, đầu tiên là nhìn Frodo, và rồi Tom đang đứng sừng sững trên đỉnh của gò đất phía trên họ; rồi họ nhìn lẫn nhau, đang lúng búng trong những mớ giẻ trắng, đội và mang những món đồ vàng mờ xỉn với những món châu báu rẻ tiền lạnh nhạt.

"Cái gì thế này" Merry bắt đầu khi cái vòng vàng trượt xuống một mắt của ông. Rồi ông dừng lại, và một nét u ám lướt qua mặt ông, và ông nhắm mắt lại. "Tất nhiên, tôi nhớ ra rồi!" ông nói. "Những người vùng Carn Dym đã đến chỗ chúng tôi vào ban đêm, và chúng tôi lãnh đủ. A! Một ngọn thương đâm vào tim tôi!" Ông

bầu lấy ngực. "Không! Không!" ông nói, mở bừng mắt. "Tôi đang nói gì thế này? Tôi đã nằm mơ. Cậu đã ở đâu thế hả Frodo?"

"Tôi nghĩ là mình bị lạc," Frodo nói, "nhưng tôi không muốn nói," Frodo nói; "nhưng tôi không muốn nói về chuyện này. Hãy nghĩ xem chúng ta phải làm gì! Hãy đi tiếp nào!"

"Vẫn ăn mặc thế này sao, thưa ngài" Sam nói. "Quần áo của tôi đâu rồi?" Anh vớt cái đám vòng, thắt lưng và nhả ra cỏ, và nhìn quanh tuyệt vọng, như thể anh đang đợi nhìn thấy được áo khoác, áo chèn, quần túm và những món quần áo của hobbit khác đang nằm đâu đó sát bên chỗ mình.

"Anh sẽ không tìm thấy lại quần áo của mình đâu," Tom nói, cúi xuống từ phía trên nắm đất, và cười khi ông lại nhảy múa trong ánh mặt trời. Hẳn là ai cũng phải nghĩ rằng chẳng có gì nguy hiểm hay kinh khiếp vừa xảy ra, và thật sự ra mỗi kinh dị đã tan biến khỏi tim họ khi họ nhìn ông, và nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt của ông.

"Ông nói gì thế?" Pippin nói, nửa ngạc nhiên nửa kinh hãi. "Sao lại không?"

Nhưng Tom lắc đầu, nói: "Các anh đã trở lại là chính mình, ra khỏi được dòng nước sâu. Quần áo chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, khi các anh đã thoát khỏi bị chết đuối. Hãy vui đi, hỡi những người bạn vui vẻ của ta, và hãy để ánh mặt trời ấm áp sưởi lành tim và chân tay! Hãy vớt những mảnh giẻ lạnh lẽo ấy đi! Hãy chạy trần truồng trên cỏ, trong khi Tom đi săn!"

Ông phóng xuống đồi, huýt sáo và gọi tùm lum. Frodo nhìn theo ông và thấy ông đang lao xuống phía nam dọc theo vùng lòng chảo màu xanh nằm giữa ngọn đồi họ đang đứng với ngọn đồi bên cạnh, vẫn còn huýt sáo và kêu vẳng lên:

Hây! Nào! Hây đến nào! Các người đi đâu thế?

Lên, xuống, gần hay xa, đó đây đều được nhé?

Tai tinh, Mũi thính, Đuôi vụt và Tên thộn,

Nào cậu Vớ trắng nhỏ bé của ta, và tên Lumpkin Béo nữa!

Ông hát như thế, chạy thật nhanh, tung mũ lên rồi bắt lại, cho đến khi ông biến mất sau dãy đất: nhưng những tiếng Hây nào! Hoy nào! vẫn văng xuống theo chiều gió, đang thổi vòng về phía nam. Không khí đang ấm dần lên. Các hobbit chạy ào trên cỏ một lúc, như ông đã nói với họ. Rồi họ nằm phơi nắng trong ánh mặt trời với niềm vui dâng tràn như thể vừa chuyển từ mùa đông khắc nghiệt sang những vùng đất thân thiện, hoặc như những người đang ốm liệt giường chợt thức dậy và thấy rằng mình đã khoẻ mạnh bất ngờ và ngày hôm ấy đầy những niềm ước vọng.

Khi Tom quay trở lại thì họ đã cảm thấy khoẻ mạnh (và đói nữa). Ông hiện ra trở lại, đầu tiên là cái nón, hiện ra trên bờ đồi, và đằng sau ông là một hàng sáu con ngựa lùn ngoan ngoãn: năm con của họ và thêm một con khác. Con cuối cùng rõ ràng là con Lumpkin Béo già: nó lớn hơn, mạnh hơn, béo hơn (và già hơn) những con ngựa lùn của họ. Merry, chủ của những con còn lại, thật sự chẳng hề đặt cho chúng những cái tên ấy, nhưng chúng đã đáp lại những cái tên mới mà Tom vừa đặt cho chúng suốt phần còn lại của đời chúng. Tom gọi chúng từng con một, và chúng leo lên bờ đồi và đứng thành một hàng. Rồi Tom cúi người về phía các hobbit. "Đây là những con ngựa lùn của các anh, nào!" ông nói. "Chúng thính nhạy (theo một số nghĩa) hơn là dân hobbit các anh - mũi chúng càng nhạy hơn. Bởi vì chúng đã đánh hơi thấy nguy hiểm phía tại cái nơi mà các anh đang đi vào. Các anh phải tha thứ hết cho chúng; vì cho dù trái tim của chúng rất trung thành, thì việc sợ hãi trước những Kẻ Trong Mộ không phải phải là thứ mà chúng tạo ra. Thấy đấy, chúng lại quay trở lại, mang theo tất cả hành lý của chúng!"

Merry, Sam và Pippin lúc này đã thay đồ bằng những bộ quần áo dự trữ từ gói hành lý của họ; và rồi họ nhanh chóng cảm thấy quá nóng, vì họ bị buộc phải mặc những thứ quần áo dày hơn và ấm hơn mà họ đã mang theo để chống lại mùa đông đang đến.

"Thế còn con già này, con Lumplin Béo ấy, đến từ đâu?" Frodo hỏi.

"Nó là của ta," Tom nói. "Người bạn bốn chân của ta; cho dù ta rất ít khi cưỡi nó, và nó thường tự do đi lang thang rất xa trên các sườn đồi. Khi những con ngựa lùn của anh ở với ta, chúng đã biết con Lumpkin của ta, và chúng đánh hơi thấy nó vào ban đêm, và nhanh chóng chạy ra để gặp nó. Ta nghĩ rằng nó đã trông chừng chúng, và những lời nói khôn ngoan của chúng đã xoa tan nỗi sợ hãi của chúng. Nhưng bây giờ, Lumpkin vui vẻ của ta, ông Tom già sẽ cưỡi. Hãy! ông ta sẽ đi với các anh, chỉ để dẫn đường, vì vậy ông ta cần một con ngựa. Vì anh không thể dễ dàng nói chuyện với các hobbit đang cưỡi ngựa, khi anh đang cố phóng theo họ bằng chính đôi chân của mình."

Các hobbit rất vui khi nghe thấy điều này, và cảm ơn Tom rất nhiều lần; nhưng ông cười, và nói rằng họ rất dễ lạc nên ông không thể cảm thấy vui cho đến khi ông thấy họ an toàn ra khỏi biên giới của vùng đất này. "Tôi có một số chuyện phải làm," ông nói, "những thứ tôi làm và những lời tôi hát, những gì tôi nói và những nơi tôi đi, những gì tôi thấy trên đất nước này. Tom không thể luôn ở gần những cánh cửa mở rộng và những góc liêu. Tom có ngôi nhà của ông ta để nghĩ đến, và có Goldberry luôn chờ đợi."

Mặt trời vẫn còn sớm, vào khoảng giữa chín và mười giờ, và các hobbit bắt đầu nghĩ đến thức ăn. Bữa ăn cuối cùng của họ là bữa trưa giữa các cột đá của ngày hôm trước. Bữa sáng của họ bây giờ là những gì còn lại của Tom dành cho bữa khuya của họ và thêm những gì mà Tom mang theo. Đó không phải là một bữa ăn thịnh soạn (với các hobbit trong tình huống này), nhưng họ cảm thấy tốt hơn. Trong khi họ đang ăn thì Tom đứng trên gò đất, và nhìn qua những châu báu. Ông gom những thứ này thành một đồng đang sáng lấp lánh trên bãi cỏ. Ông đặt chúng nằm đấy, "dành cho những ai tìm thấy nó, chim, thú, Elves hay Người, và tất cả các loại sinh vật khác"; với câu thần chú ấy ngò mộ đất sẽ bị vỡ và tan ra, và không Kẻ Trong Mộ nào sẽ trở lại. Ông chọn cho mình từ đồng châu báu một cây trâm với những hòn đá xanh, có nhiều sắc đậm nhạt nhìn giống như những bông hoa lan hay những cánh bướm xanh. Ông nhìn nó thật lâu, như thể nó gợi lại cho một ký ức nào đó, ông lắc đầu và cuối cùng cất tiếng:

"Đây chính là món đồ chơi xinh đẹp của Tom và công nương của ông! Rõ ràng nàng chính là người đã mang nó trên vai mình cách đây khá lâu. Goldberry bây giờ sẽ lại đeo nó, và chúng ta sẽ không quên nàng!"

Với mỗi hobbit, ông chọn một cây dao găm, dài, lưỡi mỏng và tốt, được chế tạo tinh xảo, được làm bằng thép Damat có dạng cong màu đỏ và vàng. Chúng sáng lấp lánh khi ông rút chúng ra khỏi những cái vỏ đen, được làm bằng những kim loại lạ, sáng và nặng, được khảm nhiều hòn đá sáng rực. Không hiểu vì chất lượng của những cái vỏ này hay vì câu thần chú được nguyên trong ngôi mộ, những thanh gươm dường như chưa hề được chạm đến, không hề hoen rỉ, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Những con dao găm cũ này đủ dài như một thanh gươm đối với người hobbit," ông nói. "Những thanh gươm sắc bén này là những thứ rất hữu dụng, nếu những người ở Quận làm một chuyến du hành, về hướng đông, nam hoặc đi xa vào những vùng đất tối tăm và nguy hiểm." Rồi ông nói họ rằng những thanh gươm này đã được rèn nhiều năm trước đây bởi Con người ở Vùng Tây: họ là kẻ thù của Chúa Tể Hắc Ám, nhưng bây giờ họ đã bị khuất phục bởi vua quý vùng Carn Dym ở Vùng Angmar.

"Bây giờ thì còn rất ít người nhớ đến họ" Tom lầm bầm, "nhưng vẫn còn một số người bọn họ lang thang đó đây, những người con trai của những vị vua bị quên lãng đang lang thang trong cô độc, được bảo vệ khỏi những tên quỷ lơ đãng."

Các hobbit không hiểu lời của ông, nhưng khi ông nói thì họ nhìn thấy một viễn cảnh rằng đó sẽ là sự mở rộng vô cùng của những năm tháng sau họ, giống như một đất vùng tối khổng lồ với những bước chân mờ ảo của Con Người, cao lớn và khắc nghiệt, với những thanh gươm sáng loáng, và người cuối cùng xuất hiện với một ngôi sao lông mày. Rồi cái viễn cảnh ấy biến đi, và họ trở lại với thế giới tràn ngập ánh sáng mặt trời. Đó là lúc để bắt đầu trở lại. Họ đã sẵn sàng, đóng gói lại hành lý và chất lên lưng ngựa. Họ đeo những vũ khí mới của mình trên những thắt lưng da dưới lớp áo chên, cảm thấy chúng rất bất tiện, và tự hỏi là không biết họ có

dịp dùng đến chúng không. Chưa từng có ai trong số họ đã từng chiến đấu trong những chuyến phiêu lưu mà họ đã từng có.

Cuối cùng họ khởi hành. Họ dẫn những con ngựa lùn xuống đồi; và rồi họ leo lên chúng và nhanh chóng phóng xuống thung lũng. Họ nhìn lại và thấy đỉnh của ngôi mộ cũ trên đồi, và ánh mặt trời chiếu lên lớp vàng từ nó sáng bừng lên như một ngọn lửa vàng. Rồi họ rẽ sang bên Cao Nguyên và nó biến mất khỏi tầm nhìn.

Cho dù Frodo đã nhìn khắp mọi hướng ông vẫn không hề thấy cái dấu hiệu nào của những tảng đá khổng lồ đứng như một cái cổng, và liền đó họ đã đến vùng đất bắc và nhanh chóng phóng qua, và dãy đất dài trải trước họ. Đó là một chuyến hành trình vui vẻ với Tom Bombadil hoan hỉ phóng ngựa bên cạnh họ, hoặc phía trước họ, trên con Lumpkin Béo, con vật có thể di chuyển nhanh hơn nhiều so với sự hứa hẹn của kẻ cưỡi nó. Tom hát hò suốt, nhưng phần lớn chẳng có nghĩa gì sất, hoặc có thể đó là một thứ ngôn ngữ lạ mà các hobbit không biết đến, một loại ngôn ngữ cổ đại mà các từ ngữ của nó thường chỉ là các sự ngạc nhiên và niềm vui.

Họ phóng thẳng về phía trước, nhưng rồi họ nhanh chóng thấy rằng Con Đường ở xa hơn họ hằng tưởng tượng. Thậm chí nếu không có sương mù, thì việc họ ngủ ở giữa ngày cũng sẽ ngăn họ đến được nó cho đến sau khi hoàng hôn của ngày trước. Cái hàng mờ tối mà họ không phải là một hàng cây mà là một hàng bụi rậm mọc lên bên cạnh của một con đê sâu với một bức tường dốc trên bờ xa hơn. Tom nói rằng nó đã từng là ranh giới của một vương quốc, nhưng trước đây rất lâu. Ông có vẻ như đang nhớ một điều gì rất buồn về chuyện này, và không nói gì nhiều.

Họ leo xuống và đi ra khỏi con đê và băng qua một khoảng trống ở trong tường, và rồi Tom rẽ lên hướng bắc, vì có vẻ như họ đã đi hơi quá về phía tây. Vùng đất bây giờ đang rộng mở và khá ca, và họ nhanh chóng phóng đi, nhưng mặt trời vẫn kịp lặn sâu khi cuối cùng họ cũng thấy được một hàng những cây cao vút phía trước, và họ biết rằng họ đã trở lại Con Đường sau nhiều cuộc

phiêu lưu không hề mong đợi. Họ giục ngựa phóng nước đại qua những dặm cuối cùng, và dừng lại dưới một hàng cây dài tối tăm. Họ đang ở trên đỉnh của một bờ dốc, và Con Đường, bây giờ đã mờ tối khi buổi chiều tối buông xuống, đang lượn xuống bên dưới họ. Tại vị trí này thì nó chạy gần như từ hướng Tây Nam sang hướng Đông Bắc, và ở phía bên phải họ thì nó đang nhanh chóng đổ xuống vào một vùng trũng lớn. Nó lún sâu và mang nhiều dấu hiệu của những cơn mưa nặng hạt gần đây, có nhiều cái hồ và những cái hồ lớn đầy những nước. Họ phóng xuống và nhìn quanh. Không có gì để nhìn cả. "Rồi, cuối cùng chúng ta cũng lại ở đây!" Frodo nói. "Tôi cho rằng chúng ta sẽ không mất quá hai ngày nếu dùng con đường tắt đi qua rừng! Nhưng có thể là việc chậm trễ này sẽ được chứng minh là hữu dụng - có thể nó đã làm họ lạc dấu chúng ta." Những người khác nhìn ông. Bóng tối về nỗi sợ hãi với các Kỵ Sĩ Đen thình lình lại ập xuống họ. Từ khi đi vào Rừng họ chỉ mãi nghĩ đến việc trở lại Con Đường; chỉ đến bây giờ khi con đường ấy đã nằm dưới chân họ thì họ mới lại mới nguy hiểm đang theo đuổi mình, và có vẻ như nó đang nằm đợi họ ở ngay chính Con Đường này. Họ nhìn lại với vẻ lo lắng về phía mặt trời đang lặn, nhưng Con Đường vẫn vắng lặng.

"Anh có nghĩ là," Pippin vội vã hỏi, "anh có nghĩ là chúng ta có thể sẽ bị đuổi theo vào đêm nay không?"

"Không, tôi hy vọng là không phải tối nay," Tom Bombadil trả lời; "hoặc có thể là ngày mai cũng sẽ không. Nhưng đừng tin vào những suy đoán của tôi, vì tôi không thể nói một cách chắc chắn được. Ra khỏi phía đông là kiến thức của tôi tiêu tùng. Tom không phải là chủ nhân của các Kỵ Sĩ ở Vùng Đất Đen nằm xa khỏi đất nước của ông ta."

Cùng lúc các hobbit đều mong ước ông ta sẽ đi với họ. Họ cảm thấy là ông ta biết làm cách nào để xử lý với các Kỵ Sĩ Đen, nếu như có tên nào đến. Bây giờ thì họ sẽ sớm đi vào những vùng đất hoàn toàn xa lạ với mình, và đằng sau chúng chỉ là những truyền thuyết xa xôi và mơ hồ nhất của Quận, và khi hoàng hôn đổ lại thì họ lại tiếc nhớ về quê nhà. Một nỗi cô đơn sâu lắng và một cảm giác mất mát trùm lên họ. Họ đứng lặng lẽ, miễn cưỡng

bắt đầu chuyển ra đi cuối cùng, và chỉ bắt đầu chậm chạp bưng tỉnh khi Tom cất lời chia tay, và nói họ hãy vững lòng và phóng ngựa cho đến tối mà đừng dừng lại.

"Tom sẽ cho các anh những lời khuyên tốt, cho đến khi ngày này chấm dứt (sau đó thì sự may mắn của các anh sẽ đi với các anh và chỉ dẫn các anh): đi bốn dặm dọc theo Con Đường các anh sẽ đến một ngôi làng, Bree nằm dưới Đồi Bree, với những cánh cửa trông về hướng tây. Ở đó các anh sẽ thấy một quán trọ cũ kỹ gọi là Ngựa Lồng. Barliman Butterbur là một trông chừng đáng giá đấy. Các anh có thể nghỉ đêm ở đây, và sau đó thì buổi sáng sẽ giục bước các anh. Hãy dũng cảm, nhưng phải thận trọng! Hãy luôn giữ cho tim mình vui vẻ, và hãy phóng đi để đến gặp tương lai!"

Họ van nài ông hãy đi ít nhất là đến quán trọ và cùng uống với họ một lần nữa; nhưng ông cười phá lên và từ chối, nói rằng:

"Đất nước của Tom ngừng lại đây: ông ta không thể vượt qua biên giới.

Tom có một ngôi nhà để trông nom, và nàng Goldberry đang chờ đợi!"

Rồi ông quay lại, hát mũ lên, phóng lên lưng con Lumpkin, và phi về phía bờ đất và hát vang trong bóng tối.

Các hobbit leo lên và nhìn theo ông cho đến khi ông mất khỏi tầm nhìn. "Tôi rất tiếc khi phải rời Chủ Nhân Bombadil," Sam nói. "Ông ấy rất thận trọng và không hề sai lầm. Tôi cho rằng chúng ta có thể đi rất xa mà không thấy ai tốt hơn hoặc kỳ quặc hơn. Nhưng tôi sẽ không chối rằng tôi sẽ rất vui nếu thấy quán Ngựa Lồng mà ông ta nói đến. Tôi hy vọng là nó sẽ giống quán Ròng Xanh ở nhà! Những người ở Bree thì như thế nào nhỉ?"

"Có những hobbit ở Bree," Merry nói. "cũng như những Kẻ Lớn. Tôi dám nói là nó sẽ khá giống nhà. Ngựa Lồng là một quán trọ tốt về mọi mặt. người của tôi thỉnh thoảng có đến đấy."

"Có thể đó là tất cả những gì chúng ta có thể ước muốn," Frodo nói. "nhưng ở bên ngoài Quận thì cũng vậy thôi. Đừng có làm giống như ở nhà quá! Xin hãy nhớ - tất cả các anh - rằng tên

của bác Baggins không được phép nhắc đến. Tôi là ngài Underhill, nếu như cần phải có một cái tên nào đó."

Bây giờ họ lại leo lên những con ngựa lùn và phóng đi lạng lã trong buổi chiều tối. Bóng đêm đang đổ xuống rất nhanh, khi họ chậm chậm lê bước xuống đồi rồi lên trở lại, cho đến khi cuối cùng họ thấy ánh sáng phát ra từ khoảng xa phía trước.

Trước mặt họ, ngọn đồi Bree đang mọc lên sừng sững chắn ngang đường, một vùng tối rộng lớn đang toả ra dưới những ánh sao mờ mịt, và một ngôi làng lớn đang nấu mình ở sườn tây bên dưới họ. Bây giờ thì họ đang vội vã phóng đến nó với chỉ một niềm mơ ước là tìm thấy một ngọn lửa, và một cánh cửa ngăn cách họ với màn đêm.

CHƯƠNG 9

DƯỚI BIỂN QUÁN NGỰA LỒNG

Bree là ngôi làng chính vùng vùng Bree, một vùng đất nhỏ có người ở, giống như một hòn đảo nằm giữa những vùng đất hoang vu chung quanh. Ngoài Bree, còn có Staddle ở phía kia ngọn đồi, Combe nằm trong một thung lũng sâu ở hơi xa về phía đông, và Archet ở bên lề Chetwood. Nằm quanh ngọn đồi Bree và những ngôi làng là một vùng làng quê nhỏ với những cánh đồng và những vùng rừng trông trọt chỉ rộng có vài dặm.

Con Người ở Bree có tóc nâu, rộng rãi, có phần hơi thấp, vui vẻ và độc lập: họ chẳng phụ thuộc vào ai ngoài chính mình; nhưng họ thân thiện và dễ gần hơn với Hobbit, Người Lùn, Elves và những cư dân khác trên thế giới so với cách họ đã (hoặc đang) luôn đối xử với Con Người Lớn. Theo những câu chuyện cổ tích của họ thì họ là những cư dân đầu tiên và là hậu duệ của Con Người đầu tiên đã đi vào vùng đất phía Tây của thế giới giữa. Vài người còn sống sót sau những rối loạn từ thời Những Ngày Xa Xưa, như khi các vị Vua trở lại trên Biển Vĩ đại thì họ thấy những người Bree vẫn còn ở đây, và họ vẫn ở đây đến bây giờ, khi mà ký ức của những vị Vua cổ xưa đã nhạt nhòa vào đồng cỏ.

Vào những ngày ấy không còn Con Người nào khác định cư ở vùng đất xa phía tây, hoặc trong vòng một trăm dặm của Quận. Nhưng ở những vùng đất hoang nằm dưới Bree vẫn còn những lũ khách bí ẩn thăm viếng. Những người Bree gọi họ là Ranger, và không biết gì về nguồn gốc của những người này. Những người này cao hơn và tối tăm hơn Con Người ở Bree và họ được tin là có những năng lực lạ thường trong việc nhìn và nghe, cũng như có thể hiểu được ngôn ngữ của muông thú và chim muông. họ lang thang xuống vùng phía nam và phía đông và thậm chí đi xa đến tận Rặng Núi Sương Mù; nhưng họ bây giờ còn rất ít và rất hiếm

khi ta có thể bắt gặp được họ. Khi họ xuất hiện lại thì họ mang đến những tin tức những vùng xa, họ nói về những câu chuyện lạ đã chìm vào quên lãng luôn được nhiệt tình lắng nghe; nhưng những người ở Bree không kết bạn với họ.

Có nhiều gia đình hobbit sống ở vùng Bree và họ cho rằng mình là những người hobbit định cư lâu đời nhất trên thế giới, họ đã được tìm thấy rất lâu thậm chí trước khi người ta bắc cầu qua Sông Rượu Mạnh và khai phá Quận. Họ thường sống ở Staddle cho dù vẫn có một số vẫn sống ở Bree, đặc biệt là trên những bờ dốc cao hơn của ngọn đồi, nằm phía trên những ngôi nhà của Con Người. Những Con Người lớn và Những Con Người Nhỏ (họ tự gọi mình như thế), đó là những cách gọi thân thiện, chỉ tập trung vào những công việc của mình, nhưng cả hai giống nòi vẫn coi mình là những thành phần cần thiết của cộng đồng Bree. Không đâu trên thế giới có một sự kết hợp đặc biệt (nhưng tuyệt vời) như thế. Những người ở Bree, Lớn và Nhỏ, không đi du lịch nhiều, và mối quan tâm chủ yếu của họ là những công việc ở bốn ngọn đồi. Đôi khi những Hobbit ở Bree của đi xa xuống tận Buckland, hoặc vùng phía Đông; nhưng dù con đường dẫn đến vùng đất ấy không xa hơn một ngày phi ngựa về phía đông của Cầu Rượu Mạnh, ngày nay những Hobbit ở Quận vẫn ít khi đi xuống đấy. Một Bucklander đặc biệt hay một Took thích phiêu lưu đôi vẫn ra khỏi Quán Trọ trong một vài đêm, nhưng thậm chí những việc ấy cũng trở nên ngày càng thưa hơn. Các hobbit ở Quận nói đến những người cùng giống nòi ở Bree, và bất kỳ ai khác sống sau đường biên giới, những Người Bên Ngoài, cũng chẳng hề khiến họ quan tâm, họ cho đó là những nơi tăm tối và thiếu văn minh. Có thể có nhiều Người Bên Ngoài sống rải rác ở phía Tây của thế giới trong những ngày này hơn là những người ở Quận tưởng tượng Rõ ràng là có một số chẳng khá hơn những kẻ lang thang chút nào, sẵn sàng đào một cái hố ở bất kỳ dãy đất nào và ở lì đó cho đến khi nào nơi đó vẫn còn thích hợp với họ. Nhưng ở vùng đất Bree, dù thế nào đi nữa thì các hobbit vẫn rất tề chỉnh và thịnh vượng, và họ chẳng hề quê kệch hơn những người bà con ở xa tận Bên Trong. Người ta vẫn không quên là có một thời việc đi lại giữa Quận và

Bree khá tập nập. Tại Brandybuck vẫn có dòng máu Bree. Ngôi làng ở Bree có hàng trăm ngôi nhà đá của Con Người Lớn, phần lớn nằm phía trên Con Đường, đan xen trên những sườn đồi với những cánh cửa sổ nhìn ra phía tây. Ở phía này, chạy trên hơn nửa vòng tròn từ ngọn đồi và vòng trở lại nó, và một con rãnh sâu với những hàng rào dày nằm ở bờ bên trong. Con Đường phía trên nó bị cắt ngang bởi một đường bờ đắp cao; nhưng tại nơi nó đâm ngang hàng rào thì nó bị cắt ngang bởi một cái cổng lớn. Có một cái cổng khác ở vùng phía Nam nơi Con Đường băng qua khỏi làng. Khi hoàng hôn xuống thì những cánh cổng được đóng lại; nhưng ở ngay phía trong chúng là những túp lều nhỏ cho những người gác cổng.

Xuống dọc theo Con Đường, nơi nó chạy về phía phải để vòng qua chân đồi, có một quán trọ lớn. Nó đã được xây dựng trước đó khá lâu khi giao thông trên những con đường còn tập nập hơn nhiều. Vì Bree nằm ngay nơi giao lộ cũ của các con đường; một con đường cổ xưa khác đã cắt ngang Con Đường Phía Đông ngay bên ngoài nó (nó tạo nên con đê nằm cuối phía tây làng), và trong những ngày xưa, Con Người và những giống nòi khác nhau đã thường dùng nó để đi lại. "Lạ như những tin tức từ Bree" là một câu thành ngữ vẫn thường được nói ở phía Đông, kể từ những ngày ấy, và khi tin tức từ phái Bắc, Nam và Đông được truyền tới quán trọ, khi mà các hobbit ở Quận vẫn còn thường xuống đây hơn để nghe nó. Nhưng ở Những Vùng Đáy Phương Bắc đã bị bỏ hoang từ lâu, và Con Đường Phía Bắc ngày nay ít khi được dùng: nó đã mọc đầy cỏ dại, và những người Bree gọi nó là Con Đường Xanh.

Tuy nhiên Quán trọ Bree vẫn còn đó, và người chủ quán vẫn là một người quan trọng. Ngôi nhà của ông là gặp gỡ của người người rồi việc, nói nhiều và tọc mạch trong số cư dân lớn và nhỏ của bốn ngôi làng; và đó là nơi nghỉ của Ranger và những người khác, cùng với những người du hành (phần lớn là những người lùn) vẫn còn đang trình ở Con Đường Phía Đông, đến và đi từ Rặng Núi.

Lúc này trời đã tối, và những ngôi sao trắng đang sáng lấp lánh khi Frodo và các bạn đồng hành của ông cuối cùng cũng đến

Con Đường Xanh cắt ngang và lượn gần xuống ngôi làng. Họ để cổng Tây và thấy nó đã đóng kín, nhưng tại cổng của cái trại phía sau nó, có một người đang ngồi. Ông ta nhảy dựng lên và nhấc cái đèn lồng lên rồi nhìn họ qua cổng với vẻ kinh ngạc.

"Các ông muốn gì, và các ông đến từ đâu đấy?" ông ta hỏi với vẻ cộc cằn.

"Chúng tôi đang tìm một quán trọ ở đây," Frodo trả lời. "Chúng tôi đang đi về phía đông và không thể đi thêm nữa vào tối nay."

"Hobbit! Bón Hobbit! Và còn gì nữa bên ngoài Quận với lời của họ," người gác cổng nói, nhẹ nhàng như thể đang nói với chính mình. Ông nhìn họ chằm chằm với vẻ ám muội trong một lúc, rồi chập chạp mở cổng ra và để họ phi ngựa qua.

"Chúng tôi không thường thấy người ở Quận phóng ngựa xuống Con Đường vào ban đêm," ông nói tiếp, khi họ ngừng lại một lúc bên ngưỡng cửa. "Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi không biết điều gì đã khiến các vị ra khỏi phía đông của Bree! Tôi có thể hỏi tên các vị chứ?"

"Tên và công việc của chúng tôi thuộc về chúng tôi, và đây có vẻ như không phải là một nơi thuận tiện để nói chuyện," Frodo nói, ông không thích vẻ nhìn của người đàn ông và giọng nói của ông.

"Chắc chắn rằng công việc của các ông thuộc về các ông," người đàn ông nói, "nhưng công việc của tôi là hỏi các câu hỏi sau khi đêm xuống."

"Chúng tôi là những hobbit từ Buckland, chúng tôi thích du lịch và muốn ở lại quán trọ ở đây," Merry nói. "Tôi là ngài Brandybuck. Thế đã đủ với ông chưa? Dân Bree thường nói chuyện tử tế với các lữ khách, hoặc là tôi đã từng nghe vậy."

"Được rồi, được rồi!" người đàn ông nói. "Tôi muốn làm mấy lòng. Nhưng các vị sẽ thấy là có nhiều người hơn ông Harry già ở cổng này sẽ nói các vị nhiều câu ỏi. Đó là những kẻ kỳ dị. Nếu các

vị đến quán Ngựa Lùn, các vị sẽ thấy các vị là những vị khách duy nhất."

Ông ta chào họ, và họ không nói gì thêm; nhưng Frodo có thể thấy trong ánh đèn lồng rằng người đàn ông vẫn đang nhìn họ đầy tò mò. Ông lấy làm vui mừng khi nghe thấy tiếng cổng đóng sập từ phía sau họ, khi họ phóng ngựa đến trước. Ông tự hỏi vì sao mà người đàn ông lại đa nghi thế, và đã có ai khác hỏi han về tin tức của một đoàn hobbit hay chưa. Có thể đó là Gandalf? Có thể ông đã đến, trong khi họ ngừng lại ở Rừng và Cao Nguyên. Nhưng có cái gì đó trong cái nhìn và giọng nói của người gác cổng khiến ông cảm thấy không yên tâm. Người đàn ông nhìn theo các hobbit một lúc, rồi ông quay trở lại nhà mình. Khi ông vừa quay lưng đi, một bóng đen nhanh chóng phóng leo qua cửa và tan biến vào vùng bóng tối trên con đường làng.

Các hobbit phóng lên một dốc thoải, băng qua vài ngôi nhà tách biệt và phóng lên bên ngoài quán trọ. Những ngôi nhà có vẻ khá lớn và xa lạ với họ. Sam nhìn chằm chằm lên quán trọ ba tầng với nhiều cửa sổ, và cảm thấy tim mình chùng xuống. Anh đã tưởng tượng rằng mình sẽ gặp những gã khổng lồ cao hơn cả cây cối, và những sinh vật khác thậm chí còn đáng sợ hơn, vào lúc này hay lúc khác trên chuyến hành trình của mình, nhưng vào lúc anh thấy được dấu hiệu đầu tiên của Con Người, và những ngôi nhà của họ thì cao vừa phải, thì thật sự đó là quá nhiều cho một kết cục đen tối của một ngày mệt mỏi. Anh tưởng tượng ra những con ngựa đen sẫm sừng yên cương trong vùng bóng tối của sân quán, và các Kỵ Sĩ Đen đang nhìn ra từ cửa sổ.

"Chắc chắn là chúng ta sẽ không ở đây qua đêm chứ, thưa ngài?" ông kêu lên. "Nếu như trong cái lòng chảo này có người hobbit ở, thì sao chúng ta không tìm những nơi nào đó sẵn sàng chào đón chúng ta chứ? Nó sẽ có không khí quê nhà hơn."

"Thế quán trọ thì có vấn đề gì nào?" Frodo nói. "Tom Bombadil đã đề nghị chúng ta nên ở đó. Tôi nghĩ rằng bên trong nó có đủ không khí quên nhà cho chúng ta."

Thậm chí nhìn từ bên ngoài thì quá trọ cũng có vẻ là một ngôi nhà dễ chịu cho những đôi mắt thân thiện. Nó có một cánh cửa trước trông ra Con Đường, và hai bên cánh cửa nó chạy ngược xuống vùng đất hơi cắt ra khỏi những bờ dốc thấp của ngọn đồi, cho nên những cánh cửa sổ ở tầng hai đằng sau nằm ngang với mặt đất. Có một cổng vòm rộng dẫn ra cái sân nằm hai bên hông quán trọ, và ở phía bên trái dưới cổng vòm có một ô cửa lớn với những bậc thang lớn. Cánh cửa đang mở và ánh sáng đang chiếu ra từ nó. Phía trên cổng vòm là một ngọn đèn, và bên dưới nó treo một tấm bảng lớn: một con ngựa lùn trắng to béo đang lồng lên từ hai chân sau. Phía trên cánh cổng sơn một dòng chữ trắng: QUÁN NGỰA LÔNG của BARLIMAN BUTTERBURR. Có nhiều cánh cửa sổ thấp đang chiếu sáng dưới những tấm màn dày.

Khi họ còn đang ngần ngừ bên ngoài vùng tối, thì một ai đó bắt đầu hát một bài hát thật vui vẻ ở bên trong, và nhiều giọng nói hào hứng vang lên hát theo đoạn điệp khúc. Họ lắng nghe những âm thanh đầy khuyến khích này một lúc rồi xuống ngựa. Bài hát chấm dứt, những tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên. Họ dắt ngựa đến dưới cổng vòm, và để chúng đứng trong sân, họ leo lên các bậc thang. Frodo đi trước và gần như đâm sầm và một ông mập lùn có cái đầu hói và khuôn mặt đỏ. Ông ta đeo một cái tạp dề trắng, và đang lao ra khỏi một cánh cửa và lao xuyên qua một cái cửa khác, mang một khay lớn nặng trĩu những ca nước đầy tràn.

"Liệu chúng tôi có thể -" Frodo bắt đầu.

"Đợi nửa phút, nếu các ông không phiền!" người đàn ông hét với lại, và biến mất vào cái mớ hỗn độn những âm thanh âm ỉ và khói cuộn dày. Một lúc sau ông xuất hiện trở lại, chùi tay lên cái tạp dề.

"Xin chào, các vị khách nhỏ!" ông nói, cúi xuống. "Các vị muốn gì?"

"Những chiếc giường cho bốn chúng ta, và chuồng ngựa cho năm chú ngựa lùn, nếu như có thể. Ông là ngài Butterbur?"

"Đúng vậy! Barliman là tên tôi. Barliman Bơ Gai sẵn sàng phục vụ các vị! Các vị đến từ Quận đúng không?" ông nói, rồi thình

lình vỗ tay vào trán, "Hobbit!" ông la lên. "Điều này đang làm tôi nhớ đến điều gì nhỉ? Tôi có thể biết tên ngài được không?"

"Ngài Took và ngài Brandybuck," Frodo nói, "và đây là Sam Gamgee. Tên tôi là Dưới Ngọn Đồi."

"Thế à!" ông Bơ Gainói, bắt chéo các ngón tay lại. "Nó đâu mất rồi! Nhưng nó sẽ trở lại, khi tôi có thời gian để nghĩ. Chân tôi muốn rã rồi, nhưng tôi sẽ xem xem có thể làm được gì cho các vị. Ngày nay chúng tôi không thường gặp một đoàn người từ Quận, và tôi sẽ rất tiếc nếu không chào đón quý vị. Lâu lắm rồi trong quán trọ chẳng đông đúc như thế này. Không mưa nhưng thỉnh linh nước trút xuống, ở Bree chúng tôi có câu ngạn ngữ như thế."

"Hi! Nob!" ông la lên. "Mi ở đâu rồi, cái tên chân lông chậm chạp kia? Nob!"

"Đến ngay, thưa ngài! Đến ngay!" một hobbit có vẻ vui vẻ lao ra từ cửa, và khi thấy những lữ khách thì anh dừng lại một lúc và nhìn họ với vẻ vô cùng thích thú.

"Bob đâu rồi?" Người chủ hỏi. "Anh không biết à? Tìm hẩn đi! Nhanh lên! Tôi không có sáu chân mà cũng không có sáu mắt! Nói với Bob rằng có năm con ngựa lùn cần cho vào chuồng. Hẩn phải làm cách nào đó để tìm cho được chỗ." Nob lao đi, cười toe toét và nháy mắt.

"Tốt, nào, bây giờ thì tôi sẽ nói gì đây?" ông Bơ Gainói, vỗ trán. "Một điều sẽ dẫn đến điều khác, thế đấy. Tối nay tôi bận quá, và đầu tôi xoay vòng vòng. Tối nay có một toán người đi lên Đường Xanh từ dưới phía nam - và bắt đầu như thế cũng đã đủ lạ rồi. Rồi có một toán người lùn du hành qua phía Tây cũng đến đây vào chiều tối. Và bây giờ là các vị. Nếu các vị không phải là hobbit thì tôi nghi rằng chúng tôi không thể tiếp các vị được. Nhưng chúng tôi có vài phòng ở phía bắc được làm đặc biệt cho các hobbit, từ khi nơi này được dựng lên. Nó được làm ở tầng trệt như họ vẫn thường muốn vậy; các cửa sổ trong như họ vẫn luôn thích. Tôi hy vọng là các vị sẽ cảm thấy thoải mái. Tôi không hề nghi ngờ rằng các vị sẽ muốn có một bữa khuya. Sớm nhất khi có thể. Bây giờ thì đường này!" Ông dẫn họ xuống một con đường ngắn và mở một cánh cửa.

"Ở đây có một phòng khách riêng nhỏ!" ông nói. "Tôi hy vọng là nó sẽ hợp với quý vị. Bây giờ thì xin thứ lỗi cho tôi. Tôi đang bận. Không có thời gian để nói chuyện. Tôi phải chạy cuống lên đây. Chỉ có hai chân thì vất vả thật, nhưng tôi không có cách khác. Tôi sẽ quay lại sau. Nếu các vị muốn gì, thì hãy rung cái chuông tay, và Nob sẽ đến. Nếu hân không đến thì cứ rung chuông và hét văng lên!"

Cuối cùng thì ông ta bỏ đi, để họ lại với cảm giác gần như là mất thở. Ông có vẻ nhưng có thể nói ào ào không cần ngừng, tuy nhiên có thể là ông đang bận. Họ tìm thấy một căn phòng nhỏ và ấm cúng. Có một ngọn lửa sáng đang bập bùng cháy trong lò sưởi, và ở phía trước nó là những cái ghế nhỏ và tiện lợi. Có một cái bàn tròn, đã được trải sẵn một tấm vải trắng, và phía trên nó là một cái chuông tay lớn. Nhưng Nob, người hobbit phục vụ, đã đến ngay trước khi họ nghĩ đến chuyện rung chuông. Anh mang nền và một cái khay đầy đĩa.

"Các ngài muốn uống chút gì chứ?" anh nói. "Và các ngài muốn tôi chỉ cho các ngài phòng ngủ của các ngài trong khi chờ đợi bữa khuya của các ngài sẵn sàng chứ?"

Họ tắm rửa và rồi khi đang khoan khoái nốc những vại bia thì ông Bơ Gaivà Nob xuất hiện trở lại. Cái bàn đang nằm giữa một vùng sáng. Đã có súp nóng, thịt nguội, bánh tạc quả đen, bánh mì mới, những thanh bơ, và nửa thanh phó mát: những món ăn ngon đơn giản, ngon như ở Quận, và có không khí quê nhà đủ để đánh bật đi sự e ngại của Sam (vốn đã khuây khoả nhiều bởi sự tuyệt vời của bia).

Người chủ nhà đi đi lại lại để nói chuyện, và rồi chuẩn bị rời khỏi họ.

"Tôi không biết là các vị có muốn có bạn không, sau khi các vị ăn tối xong," ông nói, đứng tại ngưỡng cửa. "Có thể là các vị sẽ đi ngủ. Vẫn còn có những người bạn rất vui lòng chào đón các vị, nếu các vị không phiền. Chúng tôi không thường có những Người Bên Ngoài, mà là các lũ khách từ Quận, tôi phải nói thế - xin các vị thứ lỗi - và chúng tôi thích nghe tin tức, hoặc bất kỳ câu chuyện

và bài hát nào mà các vị thích. Nhưng chỉ khi các vị vui lòng! Hãy rung chuông nếu các vị thiết thứ gì đó!

Đến cuối bữa khuya thì họ đã cảm thấy thật phục hồi và phần chần (khoảng ba phần tư của một giờ đã trôi qua, và không hề bị trở ngại bởi những cuộc nói chuyện không cần thiết), đến nỗi Frodo, Pippin và Sam quyết định nhập bọn với những người khách. Merry nói rằng ở đó quá ngọt ngào. "Tôi sẽ ngồi đây lặng lẽ bên ngọn lửa một lúc, và có thể sẽ ra ngoài sau để tìm không khí trong lành. Hãy nhớ về các chữ P và Q, và đừng quên rằng các anh định ra khỏi đây một cách bí mật, và vẫn đang trên ở trên đường cái và chưa xa khỏi Quận lăm đầu!"

"Được rồi," Pippin nói. "Hãy hãy tự lưu ý! Đừng lạc lối và đừng quên rằng ở trong nhà thì an toàn hơn!"

Đoàn khách ở trong căn phòng chung lớn ở trong quán trọ. Họ tập trung thành một đám lớn và lộn xộn, như Frodo nhận thấy khi mắt ông đã quen với ánh sáng. Phần lớn ánh sáng toả ra từ một thanh củi lớn đang cháy sáng, vì ba cây đèn treo trên vùng sáng khá mờ, và phân nửa màn trướng đã bốc khói. Barliman Bor Gaidang đứng gần bên ngọn lửa, nói chuyện với hai người lùn và một vài người lạ khác. Ở bên các băng ghế là đủ các loại người khác nhau: những người ở Bree, một bộ sưu tập các hobbit địa phương (đang ngồi tán gẫu với nhau), vài người lùn khác, và những người khác đang khó nhọc lách khỏi bóng tối và đi vào.

Ngay khi các hobbit ở Quận đi vào, có một tiếng chào đón đồng thanh vang lên từ những cư dân ở Bree. Những người lạ, đặc biệt là những người đến từ Greenway, thì nhìn họ với vẻ tò mò. Người chủ quán giới thiệu những người mới với những người Bree, nhanh đến nỗi, cho dù họ đã nghe kịp nhiều cái tên, họ vẫn không chắc lắm những cái tên đó thuộc về ai. Những Con Người ở Bree có vẻ như có có những cái tên thực vật học (và khá lạ lẫm với những người ở Quận), như Ánh Sáng Bắc, Lá Dê, Ngón Chân Thạch Nam, Bọ Táo, Len Ké và Dây Dương Xỉ (không tính đến Bơ Gai). Một số hobbit có những cái tên quen thuộc. Ví dụ như nhà Mugwort, có vẻ như khá đông. Nhưng phần lớn họ có những cái

tên thiên nhiên, ví dụ như Bờ Đất, Nhà Lửng, Hồ Dài, Khuân Cát và Đường Ống, nhiều tên trong số này đã được dùng ở Quận. Có nhiều Dưới Ngọn Đồi đến từ Saddle, và khi họ không thể tưởng tượng được là có một người cùng tên với mình mà chẳng có bà con gì hết, thì họ rất thân ái với Frodo và đối xử với ông như một người anh em họ thất lạc từ lâu.

Thật sự thì các hobbit ở Bree rất thân thiện và tò mò, và khi Frodo sớm thấy rằng sẽ phải sớm đưa ra một sự giải thích xem ông đang làm gì. Ông nói rằng ông rất yêu thích lịch sử và địa lý (những từ này gây ra nhiều cái lắc đầu, cho dù không có từ nào trong số chúng được dùng nhiều trong thổ ngữ ở Bree). Ông nói rằng ông đang nghĩ đến việc viết một cuốn sách (một sự im lặng kinh ngạc đón chào điều này), và ông với các bạn mình đang muốn thu thập thông tin về cuộc sống của các hobbit ở bên ngoài Quận, đặc biệt là ở những vùng đất phía Đông.

Với điều này thì những tiếng động đồng thanh vang lên. Nếu Frodo thật sự muốn viết một cuốn sách, và có được nhiều cái tai, thì ông có thể biết được những chuyện đủ để viết thành nhiều chương chỉ trong vài phút. Và nếu như điều đó là chưa đủ, thì ông được dúi cho một danh sách đầy đủ các cái tên, bắt đầu với "Barliman già ở đây," của những người mà ông có thể tìm đến để biết thêm thông tin. Nhưng sau một lúc, khi mà Frodo chẳng tỏ ra một dấu hiệu nào về việc viết một cuốn sách ngay lập tức, thì các hobbit lại quay trở lại với những câu hỏi của họ về những gì đang được làm ở Quận. Frodo không tỏ ra thích giao tiếp lắm, và ông nhanh chóng thấy mình đang ở đơn độc ở một góc, lắng nghe và nhìn quanh.

Những Con Người và Người Lùn có vẻ là những người chính nói về những sự kiện ở xa và nói ào ào về những thứ đã bắt đầu trở nên quá quen thuộc. Về những rắc rối ở phía Nam, và có vẻ như rằng Con người đã di chuyển đi lên Đường Xanh, tìm những vùng đất mà họ có thể có được một chút hoà bình. Những người Bree rất kiên nhẫn, nhưng rõ ràng là không sẵn sàng để đón chào một số người lớn người lạ ở mảnh đất nhỏ của họ. Một trong số các lữ khách, một người mắt lác có vẻ bệnh hoạn, đưa ra lời tiên đoán là

sẽ có ngày càng nhiều người đi về phương bắc trong một tương lai gần. "Nếu người ta không tìm được chỗ cho họ, thì họ sẽ tự tìm lấy. Họ có quyền sống, cũng như những người khác," ông nói to. Những cư dân địa phương không có vẻ hài lòng lắm với viễn cảnh này.

Những hobbit không chú ý nhiều đến tất cả những chuyện này, và điều này có vẻ như không liên quan gì nhiều đến các hobbit. Con Người Lớn có thể khó mà xin ngủ tạm trong những cái lều của hobbit được. Họ thích thú với Sam với Pippin hơn, những người mà lúc này đã có cảm giác giống như đang ở nhà, và đang tán chuyện đầy vui vẻ về những sự kiện ở Quận. Pippin cười rất nhiều về việc mái trần của Thị Trấn Hang đổ sập ở Michel Delving: Will Whitfoot, Thị Trưởng, và là hobbit béo nhất ở vùng Tây, đã bị chôn vùi trong đám vôi vữa, và bò ra như một cái bánh bao bột. Nhưng có nhiều câu hỏi khác được đưa lên khiến Frodo cảm thấy không thoải mái lắm. Một trong những cư dân ở Bree, người có vẻ như đã đến Quận nhiều lần, muốn biết xem nhà Dưới Ngọn Đồi sống ở đây và họ có bà con với ai.

Chợt Frodo chú ý đến một người đàn ông có vẻ lạ lùng và dạn dày sương gió, đang ngồi trong một vùng bóng tối gần bên bờ tường, và cũng đang lắng nghe rất chăm chú đến câu chuyện của các hobbit. Ông ta đặt một cái cốc vại cao trước mặt mình, và đang nhả khói từ một cái ống điếu dài được chạm khắc một cách kỳ lạ. Đôi chân của ông đang duỗi dài ra trước mặt, cho thấy một đôi ủng bằng da hảo hạng rất vừa khít với ông, nhưng có vẻ như nó đã được mang đi nhiều và bây giờ thì vấy đầy bùn. Một cái áo khoác dạ hành lốm đốm bản bằng vải màu xanh đậm nặng nề được kéo sát quanh ông ta, và cho trong phòng khá hầm, ông vẫn đội mũ trùm sùm sụp xuống mặt mình; nhưng có thể thấy được ánh sáng từ mắt ông loé lên khi ông quan sát các hobbit.

"Ai thế nhỉ?" Frodo hỏi, khi ông có được cơ hội thì thăm với ông Bơ Gai. "Hình như là ông chưa giới thiệu ông ta thì phải?"

"Ông ta ấy à?" người chủ quán thì thăm trả lời, liếc một mắt lại mà không buồn quay đầu. "Tôi không biết chính xác. Ông ta là một trong những người lang thang - chúng tôi gọi họ là Ranger."

Ông ta ít nói lắm: và ông ta chỉ kể những câu chuyện cổ tích hiếm khi ông có tâm trạng. Ông ta biến mất hàng tháng, hoặc cả năm, và rồi ông ta lại hiện ra trở lại. Vào mùa xuân vừa rồi thì ông ta xuất nhập rất thường xuyên; nhưng gần đây thì tôi không thấy ông ta. Tôi chưa bao giờ nghe đến tên của ông ta là gì: nhưng ông ta được biết đến khắp chung quanh như là một Người Sải Bước (Strider). Cái tên này đến từ sải chân ghê gớm từ đôi chân dài của ông ta; cho dù ông ta không nói với ai vì sao mà ông ta phải vội thế. Nhưng chẳng có chuyện gì từ Đông sang Tây, như chúng tôi vẫn thường nói ở Bree, có liên quan đến Rangers và những người ở Quận, xin ngài thứ lỗi. Việc ngài hỏi về ông ta có vẻ hơi buồn cười." Nhưng đúng lúc đó ông Bơ Gai được gọi đi bởi một lời gọi thêm bìa và điều mà ông nói đến sau cùng không được giải thích gì thêm.

Frodo thấy rằng Người Sải Bước đang nhìn ông, như thể ông ta nghe được hoặc đoán được họ đang nói gì. Ngay lúc đó, với một cái vẫy tay và gật đầu, ông ta mời Frodo bước đến và ngồi cạnh ông. Khi Frodo ngồi lại gần thì ông kéo cái mũ trùm ra sau, để ra một cái đầu bờm xờm với mái tóc đen xám dài đến cổ và trên khuôn mặt tái là một đôi mắt xám lạnh lùng.

"Tôi được gọi là Người Sải Bước," ông nói bằng một giọng nhỏ nhẹ. "Tôi rất vui khi được gặp ngài, thưa ngài Dưới Ngọn Đồi, nếu như ông Bơ Gai gọi đúng tên ngài."

"Ông ta gọi đúng đấy," Frodo nói một cách cứng rắn. Ông cảm thấy khó mà dễ chịu được dưới cái nhìn chăm chăm của đôi mắt lạnh lùng này.

"Được lắm, thưa ngài Dưới Ngọn Đồi," Người Sải Bước nói, "nếu tôi là ngài, tôi sẽ ngăn những người bạn trẻ tuổi của ngài đừng nói nhiều quá. Đồ uống, lửa hồng và cơ hội để gặp gỡ là đủ thoải mái rồi, nhưng, ở - đây không phải là Quận. Có những người lạ ở đây. Cho dù tôi nói rằng không nên, ngài cũng có thể suy nghĩ," ông nói thêm với một nụ cười ghê gớm, liếc nhìn Frodo. "Và dạo gần đây có nhiều người lạ thường đến đây qua Bree," ông nói tiếp, và nhìn mặt Frodo.

Frodo đáp lại cái nhìn chăm chăm của ông ta, nhưng không nói gì; và Người Sải Bước không tỏ ra một dấu hiệu nào khác nữa. Có vẻ như sự chú ý của ông thành linh gắn chặt với Pippin. Với sự cảnh báo của ông, Frodo chợt nhận thấy rằng cái gã Took trẻ kỳ quái này, được khuyến khích bởi sự thành công của ông ta về câu chuyện của ngài Thị trưởng béo ở Michel Delving, đang thật sự dựng lên một vở kịch vui về bữa tiệc chia tay của Bilbo. Ông đã thật sự mô phỏng lại Bài diễn văn, và đang gần nói đến Sự Biến Mất đầy kinh ngạc ấy.

Frodo lo lắng. Câu chuyện này đủ vô hại cho phần lớn hobbit địa phương, rõ ràng là thế: chỉ là một câu chuyện buồn cười về những con người buồn cười ở sau Con Sông; nhưng một số (ông Bơ Gai già chẳng hạn) có thể biết được điều gì đó, và có thể đã nghe về những lời đồn đại từ lâu về sự biến mất của Bilbo. Có thể là điều này sẽ nhắc với họ về cái tên Baggins, đặc biệt nếu như đã có ai đó hỏi về cái tên này ở Bree.

Frodo bồn chồn, ông không biết phải làm gì. Pippin rõ ràng đang rất thích thú với chú ý mà ông đang có, và đang bắt đầu quên đi mọi nguy hiểm của họ. Frodo thỉnh thoảng cảm thấy sợ rằng với tâm trạng hưng phấn hiện giờ có thể ông thậm chí nhắc đến chiếc Nhẫn, và việc này có thể là một tai nạn thảm khốc.

"Tốt hơn là ngài nên nhanh chóng làm một cái gì đó!" Người Sải Bước thì thầm bên tai ông. Frodo nhảy dựng lên và đứng lên bàn, và bắt đầu nói. Sự tập trung của những thánh giả của Pippin bị xáo trộn. Một số hobbit nhìn sang Frodo, cười và vỗ tay, nghĩ rằng ngài Dưới Ngọn Đồi đã uống khá đủ bia rồi.

Frodo thỉnh thoảng cảm thấy rất ngớ ngẩn, và thấy mình (như là một thói quen của ông khi đang phát biểu) đang lần mò những vật dụng trong túi. Ông sờ thấy chiếc Nhẫn trên sợi dây chuyền, và cảm thấy một ước muốn không sao giải thích được đang ập đến ông rằng hãy xỏ chiếc nhẫn vào và biến mất khỏi tình huống ngu xuẩn này. Có vẻ như lời đề nghị này đang đến với ông từ bên ngoài, từ ai đó hoặc cái gì đó trong phòng. Ông cố gắng chống lại ước muốn này, và nắm chặt chiếc Nhẫn trong tay, như thể như

muốn nắm giữ nó và ngăn không cho nó thực hiện bất kỳ trò tai hại nào. Dù bất kỳ giá nào cũng không thể để cho nó truyền cho ông bất kỳ sự cảm hứng gì. Ông nói vài lời thích hợp, như chúng vẫn thường được nói ở Quận: Chúng tôi rất biết ơn bởi sự đón tiếp nồng hậu của các vị, và tôi xin mạo muội hy vọng rằng chuyến viếng thăm ngắn của chúng tôi sẽ giúp làm mới lại những ràng buộc xa xưa của tình bạn giữa Quận và Bree; và rồi ông ngừng lời và ho.

Mọi người trong phòng lúc này đang liếc nhìn ông. "Một bài hát!" có ai đó hét lên với ông hobbit. Những người khác hét vang "Một bài hát! Một bài hát!" "Nào nào, thưa ngài, hãy hát cho chúng tôi những cái gì đó mà trước đây chúng tôi chưa từng nghe!"

Trong một thoáng Frodo đứng há hốc. Rồi ông bắt đầu liêu lĩnh hát một bài hát kỳ lạ mà Bilbo rất thích (và thật sự rất tự hào về nó vì chính ông đã tự viết lời). Nó nói về một quán trọ; và đó có thể là lý do khiến nó ập đến với tâm trí của Bilbo vào lúc đó. Ở đây thì nó rất hợp. Bây giờ thì chỉ còn một vài lời của nó được nhớ đến như một luật.

*Có một cái quán trọ, một quán trọ vui tươi
Dưới một đồi xám xưa
Ở đó người ta ủ bia thật là nâu
Rồi Người ở Mặt Trăng hạ xuống từ trên cao
Vào một đêm nọ để uống say sưa
Người coi ngựa có một con mèo say
Đang chơi một cây vĩ cầm năm dây;
Ngọn vĩ trên tay ông xuống xuống lên lên
Khi lên thật cao, khi xuống thật sâu,
Rồi sàng qua sàng lại giữa không trung
Người chủ quán có một con chó nhỏ
Nó rất thích đùa vui lung tung
Khi mà những người khách cười nói chúc tụng*

Nó héch tait với những lời chế nhạo
và cười cho đến khi bị nấc
Họ cũng có một con bò cái có sừng rất oai
Đầy kiêu hãnh như bất kỳ nữ hoàng trên ngai
Nhưng âm nhạc làm cho đầu nó quay quay
Khiến cho nó vẩy vẩy cái túm đuôi
Và nó nhảy múa trên bãi cỏ xanh tươi
Và kìa, những hàng đĩa bạc
và hàng đống những cái muống bạc!
Vào Chủ Nhật có một đôi đặc biệt
Và họ đã đánh bóng chúng thật nhẹ tay
Từ buổi trưa Thứ Bảy
Người ở Mặt Trăng vẫn đang uống say sưa
và con mèo thì bắt đầu rên rĩ;
Cái đĩa và cái muống trên bàn quay cuồng
Con bò đang dựng lên trong chuồng
Và con chó nhỏ đang cắn đuôi xoay tít.
Người ở Mặt Trăng đang uống thêm một cốc nữa,
và rồi lăn quay dưới ghé của ông ta;
Ông ta ngáy vang ở đấy và mơ về những vại bia
Cho đến khi ánh sáng nhạt hiện ra bầu trời đầy sao khuya,
Và không khí chuyển mình chào bình minh đến.
Rồi người coi chuồng ngựa nói với con mèo say:
"Những con ngựa trắng của Mặt Trăng,
Chúng hí và nhai những mẩu bạc;
Nhưng chủ của chúng đang say tít
Và Mặt Trời sẽ sớm mọc lên!"

*Thế là con mèo trên cây vĩ cầm của ông
bắt đầu kéo đàn lông bông
Nó rít lên âm ỉ khiến người chết cũng phải thức
Nó kéo cưa đánh đàn với những âm điệu thật nhanh,
Trong khi đó thì người chủ quán lay Người ở Mặt Trăng
"Quá ba giờ rồi!" ông ta nói.
Họ từ từ lăn Người lên đỉnh đồi
Và nhét ông vào Mặt Trăng trở lại
Trong khi những con ngựa của ông từ sau phóng nước đại,
Và con bò thì nhảy căng lên như một con nai,
Những cái đĩa và muống thì cùng giỡn chạy.
Bây giờ cây vĩ cầm càng rít lên nhanh hơn
Con chó bắt đầu gầm gừ
Con bò và những con ngựa ngẩng đầu lên;
Từ trên giường khách khứa nhảy ào ra
Và nhảy múa trên nền nhà
Cây vĩ cầm chọt đứt dây: ping - pong
Con bò nhảy dựng lên Mặt Trăng luôn,
Còn con chó nhỏ thì cười khi thấy điều vui thế
Và cái đĩa a Thứ Bảy thì chạy đi đi vun vút
Với cái đĩa của ngài Chủ Nhật vui tươi.
Lượn sau ngọn đồi là Mặt Trăng vành vạnh
Khi Mặt trời đang lượn trên đầu nàng
Nàng không thể tin vào đôi mắt bừng cháy của mình
Vì cho dù đang giữa ánh sáng ban ngày
Mọi người vẫn ngủ say!*

Một tràng pháo tay lớn và dài vang lên. Frodo có giọng tốt, và bài hát thì lại làm cho họ thích thú. "Ông Barley già đâu rồi?" họ la lên "Ông ta đáng ra nên nghe bài này. Bob nên học cách để cho con mèo chơi đàn, và chúng ta sẽ nhảy múa."

Họ gọi thêm bia, và bắt đầu hét vang: "Một lần nữa nào, thưa ngài! Nào! Một lần nữa!"

Họ làm cho Frodo một món đồ uống khác, và rồi lại bắt đầu lại bài hát của ông, lần này thì nhiều người khác hát theo; bởi vì giai điệu của nó rất quen thuộc, và họ nhanh chóng thuộc lời. Đến lượt Frodo cảm thấy hài lòng với chính mình. ông nhảy cẫng trên bàn; và đến khi ông hát lại lần thứ hai câu Con bò nhảy dựng lên Mặt Trăng luôn thì ông nhảy cẫng lên vào không trung. Ông nhảy lên quá dư năng lượng, nên ông rơi xuống đánh ầm vào giữa khay cốc và trượt đi, văng ra khỏi bàn với tiếng rầm rầm, loảng xoảng và bum bum! Toàn thể cử tọa đều há hoác miệng ra mà cười, và dừng lại một lúc ngắn há hốc mồm, vì người ca sĩ đang biến mất tăm. Đơn giản là ông ta biến đi, như thể ông ta đã chui xuyên vào lòng đất mà chẳng để lại một cái lỗ nào!

Các hobbit địa phương nhìn chằm chằm kinh ngạc, rồi bật đứng phắt dậy và gào thét kêu Barliman, Tất cả mọi người đều tránh ra khỏi Pippin và Sam, những người đang thấy mình đang đứng trơ trọi ở một góc, đang bị nhìn đầy khác lạ và nghi ngờ từ phía xa. Rõ ràng là nhiều người lúc này đang xem họ như là một đoàn lữ hành có phép thực với những quyền lực và mục đích chưa được biết rõ. Nhưng có một người Bree da ngăm đen, đang đứng nhìn họ với vẻ hiểu biết và nửa giễu cợt khiến họ cảm thấy rất không yên tâm. Ngay lúc đó ông ta lao ra khỏi cửa, theo sau là người miền nam mắt lác: cả hai đã thì thầm với nhau rất nhiều suốt buổi tối. Harry - người gác cổng, cũng lao ra sau họ.

Frodo cảm thấy ngớ ngẩn. Không biết làm gì hơn, ông bò đi dưới những cái bàn đến cái góc tối bên cạnh Người Sải Bước, người vẫn đang ngồi bất động, không tỏ ra là mình đang nghĩ gì. Frodo bò lại phía tường và tháo Nhãn ra. Ông không thể nói được làm cách nào mà nó lại xỏ vào ngón tay của ông. Ông chỉ có thể cho

rằng ông đã thò tay vào túi khi ông đang hát, và bằng cách nào đó nó đã đeo vào khi ông rút tay ra một cách đột ngột để khỏi ngã. Ngay lúc đó ông tự hỏi không biết bản thân chiếc Nhẫn có chơi ông một vô không; có thể là nó đang cố tự xuất hiện để đáp lại một lời mong muốn hoặc ra lệnh nào đó được cảm thấy trong phòng. Ông không thích cái nhìn của những người vừa đi ra.

"Thế nào?" Người Sải Bước nói, khi ông xuất hiện lại. "Sao ngài lại làm thế? Điều này còn tệ hơn bất kỳ điều gì mà các bạn ngài có thể nói! Ngài đã đặt chân vào nó! Hay đúng hơn là ngón tay ngài?"

"Tôi không biết ông nói gì?" Frodo nói, lo lắng và cảnh giác.

"Ồ, vâng, ngài biết chứ," Người Sải Bước trả lời, "nhưng chúng ta tốt hơn là nên đợi cho đến khi sự kích động lắng xuống đã. Rồi, nếu ngài muốn, thưa ngài Baggins, tôi sẽ có một lời kín đáo với ngài."

"Về cái gì?" Frodo hỏi, bỏ qua việc tên thật của ông thành linh được dùng.

"Một vấn đề khá quan trọng - cho cả hai chúng ta," Người Sải Bước trả lời, nhìn vào mắt Frodo. "Ngài có thể sẽ nghe điều gì đó về chuyến du hành của ngài."

"Được lắm," Frodo nói, cố gắng tỏ ra lơ đãng. "Tôi sẽ nói chuyện với ngài sau."

Trong lúc đó thì một cuộc tranh cãi đang diễn ra bên bếp lửa. Ông Bơ Gai đang lao vội vào, và bây giờ thì ông đang cố lắng nghe nhiều người đang tranh nhau kể về sự kiện này trong cùng một lúc.

"Tôi đã thấy ông ta, ngài Bơ Gai," một hobbit nói, "hoặc ít ra là tôi đã không thấy ông ta, nếu như ngài hiểu tôi nói gì. Ông ta chỉ biến mất tăm vào không khí dày, theo như một cách nói."

"Anh không có nói, ông Mugwort!" người chủ quán nói, nhìn có vẻ ngờ ngác.

"Có nói," Mugwort trả lời. "Và tôi muốn nói điều tôi nói, rõ hơn là thế."

"Có sai lầm ở đâu đó" Bơ Gai trả lời, lắc đầu. Việc ngài Dưới Ngọn Đồi biến mất tằm vào không khí dày, hay là không khí mỏng gì đó, như là ở trong một căn phòng thế này thì quá đáng quá."

"Ồ, thế thì ông ta đâu?" nhiều tiếng kêu vọng lên.

"Làm sao mà tôi biết được chứ? Ông ta sẽ được chào đón ở chỗ mà ông ta đến, khi mà ông ta trả tiền vào sáng mai. Lúc này thì có ngài Took đây: ông ta không biến mất."

"Ồ, tôi đã thấy cá mà tôi thấy, và tôi đã thấy cái mà tôi không thấy," Mugwort nói với vẻ bướng bỉnh.

"Và tôi nói rằng ở đây có một sai lầm gì đó," Bơ Gai trả lời, nhặt cái khay lên và thu dọn những mảnh vỡ.

"Tất nhiên là có một sai lầm!" Frodo nói. "Tôi không biến mất. Tôi đây! Tôi vừa nói vài lời với Người Sải Bước ở góc."

Ông bước ra ánh lửa, nhưng phần lớn mọi người lùi lại, thậm chí còn lo lắng hơn trước. Họ ít nhất là không thoả mãn với lời giải thích của ông rằng ông đã bò đi thật nhanh dưới những cái bàn sau khi ông bị ngã. Phần lớn các Hobbit và Con người vội chạy đi và trở nên gắt gỏng, không còn hứng thú gì với việc giải trí vào đêm đó nữa. Một vài người nhìn Frodo với vẻ ám muội và bắt đầu thì thầm với nhau. Những Người Lùn và hai ba Con Người lạ vẫn đứng đấy và chào tạm biệt người chủ quán, nhưng không chào Frodo và các bạn. Chỉ một lúc sau thì không còn ai ở lại ngoài Người Sải Bước, người vẫn đang ngồi bên bức tường, không chú ý gì cả.

Ông Bơ Gai có vẻ như không tỏ ra nhiều biểu hiện gì. Ông cho rằng rất có thể vào ngôi nhà này sẽ lại đầy người vào nhiều đêm trong tương lai, khi mà sự bí ẩn lúc này được bàn tán cùng khắp. "Bây giờ thì ngài làm gì đây, ngài Dưới Ngọn Đồi?" ông hỏi. "Đe dọa khách khứa của tôi và đập vỡ chai lọ của tôi với màn biểu diễn của ngài!"

"Tôi rất tiếc nếu đã gây ra bất kỳ rắc rối gì," Frodo nói. "Điều đó là ngoài ý muốn, tôi đảm bảo với ngài như thế. Một tai nạn không may nhất."

"Được rồi, ngài Dưới Ngọn Đồi! Nhưng nếu ngài sẽ phải làm một cú ngã, một trò ảo thuật, hoặc bất kỳ điều gì khác, thì ngày nên báo cho mọi người sẵn sàng trước - và báo với tôi nữa. Ở quanh đây chúng tôi khá nghi ngờ bất kỳ cái gì bất thường - huyền bí, nếu như ngài hiểu tôi nói gì; và chúng ta đừng làm nó một cách bất thành linh."

"Tôi sẽ không làm bất kỳ giống vậy lần nữa, ngài Bơ Gai, tôi hứa với ngài. Và bây giờ thì tôi nghĩ là tôi sẽ đi ngủ thôi. Chúng tôi sẽ phải khởi hành sớm. Ngài đã biết rằng chúng tôi cần những con ngựa lùn của chúng tôi sẵn sàng vào tám giờ sáng chứ?"

"Được lắm! Nhưng trước khi ngài đi, tôi muốn nói chuyện riêng với ngài, ngài Dưới Ngọn Đồi. Có cái gì đó vừa trở lại với tâm trí tôi là tôi nên nói với ngài. Tôi hy vọng là ngài sẽ không hiểu sao, Khi tôi thấy được một cái gì đó, tôi sẽ đến phòng ngài, nếu ngài sẵn sàng."

"Được thôi!" Frodo nói; nhưng tim ông chùng xuống. Ông tự hỏi là mình còn bao nhiêu cuộc nói chuyện riêng nữa trước khi ông lên giường, và họ muốn tiết lộ điều gì. Có phải tất cả mọi người này đều đang chống lại ông? Ông bắt đầu ngờ rằng thậm chí cả khuôn mặt béo phị của ông Bơ Gai già cũng đang che giấu những ý tưởng đen tối.

CHƯƠNG 10

NGƯỜI SẢI BƯỚC

Frodo, Pippin và Sam quay trở về phòng khách riêng của mình. Không có ánh sáng. Merry không có ở đó, và lửa thì đã tàn ngọn. Khi họ thổi lửa lên từ những đám than và cho vào vài bó củi thì họ thấy Người Sải Bước đã đến bên họ. Rồi ông lặng lẽ ngồi xuống bên cái ghế cạnh cửa.

"Xin chào!" Pippin nói. "Ông là ai, và ông muốn gì?"

"Tôi được gọi là Người Sải Bước." ông ta trả lời, "và cho dù ngài đã quên nó, bạn ngài đã hứa là sẽ nói chuyện kín với tôi."

"Tôi nghĩ rằng ông nói là tôi có thể sẽ ngăn điều gì đó về chuyến phiêu lưu của mình," Frodo nói. "Ông sẽ nói gì đây?"

"Nhiều thứ lắm," Người Sải Bước trả lời, "Nhưng, tất nhiên, tôi có cái giá của mình."

"Ông muốn nói gì?" Frodo đột ngột hỏi.

"Đừng lo! Tôi chỉ muốn nói thế này: tôi sẽ nói với các ngài cái mà tôi biết, và sẽ cho các ngài một số lời khuyên tốt - nhưng tôi sẽ có được một phần thưởng."

"Thế thì phần thưởng đó là gì, xin nói đi?" Frodo nói. Ông ngờ rằng ông đã có chuyện với một tên bất lương, và ông nghĩ một cách không thoải mái lắm rằng ông chỉ mang theo rất ít tiền. Tất cả số tiền đó sẽ khó mà thoả mãn được một tên xỏ lá, và ông không thể tiêu phí bất kỳ đồng nào trong số chúng.

"Không nhiều hơn những gì các ông có thể trả đâu," Người Sải Bước trả lời, với một nụ cười khế, như thể ông đoán được Frodo nghĩ gì. "Chỉ là thế này: các vị phải mang tôi theo cùng, cho đến khi tôi muốn rời các vị."

"Ồ, thế đấy!" Frodo trả lời, có vẻ ngạc nhiên, nhưng không nhẹ nhõm gì lắm. "Thậm chí nếu như tôi muốn có thêm một bạn đồng hành khác, thì tôi cũng sẽ không đồng ý với một đề nghị thế này, cho đến khi tôi biết được nhiều về ông, và công chuyện của ông."

"Tuyệt vời!" Người Sải Bước nói, bắt chéo chân và ngồi một cách thoải mái. "Ông đã tỉnh táo trở lại, và như thế là rất tốt. Cho đến nay thì các ông đã khá bắt cần. Rất tốt! Tôi sẽ nói với ông những gì mà tôi biết, và sẽ để cho các ông quyết định xem có đáng thưởng không. Có thể là các ông sẽ rất vui lòng cung cấp nó, khi các ông nghe tôi kể xong."

"Vậy thì nói đi!" Frodo nói. "Ông đã biết gì nào?"

"Nhiều lắm, nhiều chuyện hắc ám lắm," Người Sải Bước trả lời một cách dứt khoát. "Nhưng về công chuyện của các ông -" ông đứng dậy và đi đến bên cửa, nhanh chóng mở nó ra và nhìn ra ngoài. Rồi ông khẽ đóng nó lại và lại ngồi xuống. "Tai tôi rất thính," ông nói tiếp, hạ thấp giọng, "và cho dù tôi không thể biến mất, tôi đã săn đuổi nhiều con vật hoang dã và luôn đề phòng, và tôi luôn luôn tránh được việc bị nhìn thấy, nếu tôi muốn. Nào, vào chiều nay tôi đã ở sau hàng rào trên Con Đường phía tây của Bree, khi bốn hobbit ra khỏi Vùng Cao Nguyên. Tôi không cần phải lặp lại những gì họ đã nói với ông Bombadil già hay bất kỳ ai khác, nhưng có một thứ đã khiến tôi quan tâm. Xin hãy nhớ, một trong số họ nói, rằng cái tên Baggins không được phép nhắc tới. Tôi là ngài Dưới Ngọn Đồi, nếu như cần phải nêu một cái tên nào đó. Điều này khiến tôi rất quan tâm và tôi đi theo họ. Tôi luôn qua cánh cổng chỉ nằm ngay phía sau họ. Có thể ngài Baggins có một lý do thực sự để giấu tên mình; nhưng nếu như thế thì, tôi phải nên khuyên ông ta và các bạn ông ta nên cẩn trọng hơn."

"Tôi không thấy tên tôi khiến cho bất kỳ ai ở Bree quan tâm." Frodo giận dữ nói, "và tôi vẫn phải biết vì sao mà nó lại làm cho ngài quan tâm. Ngài Người Sải Bước có thể có một lý do thực sự để dò thám và nghe lỏm; nhưng nếu như thế thì, tôi nên khuyên ông ta nên giải thích nó."

"Trả lời tốt lắm!" Người Sải Bước phá lên cười. "Nhưng sự giải thích rất đơn giản: tôi đang tìm một hobbit được gọi là Frodo Baggins. Tôi muốn tìm thấy ông ta thật nhanh. Tôi được biết là ông ta đã rời khỏi Quận, ờ, một bí mật khiến tôi và các bạn tôi lưu ý."

"Nào, đừng hiểu lầm tôi!" ông kêu lên, khi Frodo nhổm dậy khỏi ghế, và Sam nhảy dựng lên với một tiếng gầm gừ. "Tôi sẽ quan tâm đến nhiều bí mật hơn ông. Và tất cả bí mật đều là cần thiết!" Ông chồm tới và nhìn họ. "Hãy nhìn mỗi bóng đen!" ông nói với một giọng rất nhỏ. "Những người cưỡi ngựa đen đã băng qua Bree. Vào Thứ Hai thì sẽ có một người đến Đường Xanh, họ nói vậy; và một người khác sẽ hiện ra sau, đi lên Đường Xanh từ phía nam."

Có một khoảng im lặng. Cuối cùng Frodo nói với Pippin và Sam: "Tôi đáng ra phải đoán được nó từ cái cách mà người gác cổng chào đón chúng ta," ông nói. "Và người chủ quán xem ra cũng đã nghe thấy điều gì đó. Vì sao mà ông ta cứ ép chúng ta nhập bọn với khách khứa? Và vì lý do quái gì mà chúng ta lại hành xử ngu ngốc thế: chúng ta nên ngồi im ở đó."

"Như thế thì sẽ tốt hơn," Người Sải Bước nói, "Nếu được thì tôi đã ngăn các ông không đi vào căn phòng chung rồi; nhưng người chủ quán không để cho tôi gặp các vị, hoặc để lại một tin nhắn."

"Thế ông nghĩ là ông ta- " Frodo bắt đầu.

"Không, tôi không nghĩ là ông Bơ Gai ấy có thể gây ra bất kỳ tác hại nào. Chỉ là ông không thấy vẻ lêu lổng bí ẩn của tôi thôi." Frodo nhìn ông với vẻ ngạc nhiên. "Phải, tôi có vẻ bất lương, phải không nào?" Người Sải Bước nói với một cái bĩu môi và một luồng sáng khác lạ loé lên từ trong mắt. "Nhưng tôi hy vọng là chúng ta sẽ biết nhau tốt hơn. Khi chúng ta làm được điều đó, tôi hy vọng là ông sẽ giải thích điều gì đã xảy ra vào cuối bài hát của ông. Về cái trò đùa nho nhỏ-"

"Điều đó tuyệt đối chỉ là một tai nạn!" Frodo ngắt lời.

"Tôi tự hỏi thế," Người Sải Bước nói. "Một tai nạn, được rồi. Cái tai nạn ấy làm các ông rơi vào một tình thế nguy hiểm."

"Khó mà nguy hiểm hơn những gì đã qua," Frodo nói. "Tôi biết rằng những người cưỡi ngựa ấy đang đuổi theo tôi; nhưng lúc này thì họ có vẻ như đã mất dấu tôi và đã đi mất."

"Ông không được trông cậy vào chuyện này!" Người Sải Bước trả lời ngay. "Họ sẽ trở lại. Và sẽ có nhiều người khác tới nữa. Còn những người khác. Tôi biết số lượng của họ. Tôi biết các Kỵ Sĩ này." Ông ngừng lại, và mắt ông trở nên lạnh lẽo và khô cứng. "Và còn một số người nữa ở Bree không thể tin được," ông nói tiếp. "Ví dụ như Bill Đầy Dương Xỉ. Hắn là một cái tên ma quỷ ở vùng Bree, và có những người lạ thường đến nhà hắn. Ông hắn là đã chú ý đến hắn trong số khách khứa: đó là một gã da ngăm đen đáng nhạo báng. Hắn ngồi gần một người lạ ở phương Nam, và chúng đã lẩn ra ngay sau cái "tai nạn" của ông. Không phải tất cả người phương Nam đều tốt; và với Đầy Dương Xỉ, thì hắn sẵn sàng bán bất kỳ cái gì cho bất kỳ ai. hoặc làm những điều ác chỉ để cho vui."

"Đầy Dương Xỉ bán cái gì, và hắn làm gì với cái tai nạn của tôi?" Frodo nói, vẫn nhất quyết không chịu hiểu điều mà Người Sải Bước gợi ý.

"Tin tức về các ông, tất nhiên là thế," Người Sải Bước trả lời. "Tin về buổi trình diễn của các ông hẳn là sẽ rất thú vị với một số người. Sau đó thì họ sẽ không cần gì nhiều để nói tên thật của ông. Với tôi thì chỉ có vẻ như là họ sẽ nghe thấy chuyện này trước khi đêm nay trôi qua. Thế đủ chưa? Các ông các thể làm những gì các ông thích để thưởng công cho tôi: dùng tôi như một người dẫn đường, hoặc không. Nhưng tôi có thể nói rằng tôi biết tất cả các vùng đất giữa Quận và Rặng Núi Sương Mù, vì tôi đã từng đi lại qua chúng nhiều năm trước đây. Tôi già hơn về ngoài của tôi nhiều, tôi có thể sẽ rất hữu dụng. Các ông sẽ phải rời các con đường lộ thiên sau tối nay; vì những người cưỡi ngựa sẽ trông chừng chúng cả ngày lẫn đêm. Các ông có thể trốn khỏi Bree, và có thể được cho phép đi thẳng khi vẫn còn Mặt Trời, nhưng các ông

không thể đi xa được. Họ sẽ bắt kịp các ông ở những nơi hoang dã, ở những chỗ tối tăm không có sự giúp đỡ nào cả. Các ông có muốn họ tìm thấy các ông không? Họ kinh lắm!"

Các hobbit nhìn ông, và ngạc nhiên khi thấy mặt ông đầy vẻ u sầu như thể đang đau khổ, và tay ông bám chặt thành ghế. Căn phòng trở nên lặng lẽ và tĩnh mịch, và ánh sáng có vẻ như đang mờ đi. Trong một lúc ông ngồi mà mắt chẳng nhìn ai như thể ông đang trở về với những ký ức xa xăm hoặc đang lắng nghe những tiếng động xa vắng của Đêm Đen.

"Đấy!" một lúc sau ông kêu lên, đặt tay lên ngang mày. "Có thể là tôi biết về những người truy đuổi này nhiều hơn các ông. Các ông có thể sợ họ, nhưng các ông chưa sợ họ đủ đâu. Ngày mai các ông sẽ phải chạy trốn, nếu như các ông có thể làm được. Người Sải Bước có thể đưa các ông đi trên những con đường có rất ít người qua. Các ông sẽ nhận hấn chứ?"

Có một khoảng im lặng nặng nề. Frodo không trả lời, tâm trí của ông đang quay cuồng với nghi ngờ và sợ hãi. Sam nhíu mày, và nhìn chủ của mình; cuối cùng thì anh cũng bẻ gãy sự im lặng:

"Với sự cho phép của ngài, ngài Frodo, tôi sẽ nói không! Cái ông Người Sải Bước này đang ở đây, ông ta cảnh báo và ông ta nói nên cẩn thận, và tôi nói "vâng" với điều này, hãy bắt đầu với ông ta. Ông ta đến từ Hoang Dã, và tôi chưa bao giờ nghe những chuyện tốt về những người như vậy. Ông ta biết cái gì đó, rõ là thế, và biết nhiều hơn tôi muốn; nhưng không có lý do nào khiến chúng ta để cho ông ta dẫn chúng ta đến một nơi tối tăm cách xa mọi sự giúp đỡ, như ông ta muốn thế."

Pippin bồn chồn và có vẻ không được thoải mái. Người Sải Bước không trả lời Sam, mà ông quay đôi mắt sắc bén sang Frodo. Frodo bắt được cái nhìn của ông và nhìn đi chỗ khác.

"Không," ông chậm chạp nói. "Tôi không đồng ý. Tôi nghĩ, tôi nghĩ rằng ông không thật sự trông như ông định tỏ ra. Ông bắt đầu nói chuyện với tôi như một người Bree, nhưng rồi ông đổi giọng. Sam vẫn có vẻ đúng trong chuyện này: tôi không thấy được vì sao mà ông lại định khuyên cáo chúng tôi nên cẩn thận, và vì

sao chúng tôi lại phải tin là ông nói thật. Vì sao lại có sự cải dạng này? Ông là ai? Ông thật sự biết gì về công chuyện của chúng tôi; và làm cách nào mà ông biết được nó?"

"Bài học về sự cảnh giác đã được học tốt." Người Sải Bước nói với một nụ cười khắc nghiệt. "Nhưng cảnh giác là một chuyện và do dự lại là một chuyện khác. Lúc này thì các ông sẽ chẳng bao giờ tự mình đến được Rivendell, và hãy tin rằng tôi là cơ hội duy nhất của các ông. Các ông phải vận động đầu óc đi. Tôi sẽ trả lời một số câu hỏi các ông, nếu như điều đó giúp các ông làm điều này. Nhưng vì sao các ông nên tin câu chuyện của tôi, nếu nhưng các ông đã không tin tôi? Ở đây vẫn là-"

Ngay lúc đó có một tiếng gõ cửa. Ông Bơ Gai đi vào với những ngọn nến, và đằng sau ông là Nob với những can nước nóng. Người Sải Bước rút vào một góc tối.

"Tôi đến để chào ông," người chủ quán nói, đặt những ngọn nến lên bàn. "Nob! Mang nước vào phòng nào!" Ông nói và đóng cửa lại.

"Chuyện là thế này," ông bắt đầu nói, có vẻ ngần ngừ và nhìn có vẻ không thoải mái. "Nếu tôi gây ra tác hại nào đó thì tôi thật sự xin lỗi. Nhưng chuyện này lại dẫn đến chuyện khác, nhưng các ngài sẽ thừa nhận; và tôi là một người bận rộn. Nhưng đầu tiên là một chuyện rồi sau đó là chuyện khác đã lắc lư trong trí nhớ của tôi, như người ta thường nói; và tôi hy vọng là tôi đã không quá trễ. Các ngài thấy đấy, tôi đã được yêu cầu trông chừng xem có hobbit nào ở Quận không, và đặc biệt có một người trong số họ có tên là Baggins."

"Thế chuyện đó có dính dáng gì đến tôi?" Frodo hỏi.

"A! Ngài biết rõ hơn ai hết!" người chủ quán nói, vẻ ranh mãnh. "Tôi sẽ không để ngài lẩn tránh đâu; nhưng tôi đã được nói rằng ông Baggins đó sẽ đến với cái tên là Dưới Ngọn Đồi, và những gì tôi được mô tả vừa khớp với ngài, nếu như tôi có thể nói thế."

"Thật sự là thế! Vậy thì hãy coi như vậy!" Frodo nói, cắt ngang một cách thiếu khôn ngoan.

"Một tay nhỏ bé cứng cáp với cặp má hồng," ông Bơ Gai trịnh trọng nói. Pippin cười khúc khích, nhưng Sam có vẻ phần nộ. "Điều này sẽ không giúp anh nhiều; phần lớn các hobbit đều như thế. Barley này, ông ta nói với tôi," ông Bơ Gai nói tiếp với một cái liếc về phía Pippin. "Nhưng tên này cao hơn một số hobbit và đẹp hơn phần lớn, và ông ta có một vết chẻ trên cằm, là một thằng cha tươi tỉnh với đôi mắt sáng". Xin ngài thứ lỗi, nhưng ông ta nói thế, chứ không phải tôi."

"Ông ta nói thế? Ông ta là ai?" Frodo hăm hờ hỏi.

"A! Đó là Gandalf, nếu như ngài biết tôi muốn nói đến ai. Người ta nói ông ta là một phù thủy, nhưng ông là một người bạn tốt của tôi, dù có là phù thủy hay không. Nhưng bây giờ thì tôi không biết là ông ta sẽ phải nói gì với tôi, nếu như tôi gặp ông ta trở lại: biến tất cả bia của tôi thành chua loét hoặc biến tôi thành một súc gỗ, tôi không biết. Ông ta có vẻ vội lắm. Nhưng cái gì đã làm thì không thể phục hồi lại được."

"Phải, thế ông đã làm gì?" Frodo nói, có vẻ thiếu kiên nhẫn trước dòng suy nghĩ chậm chạp của ông Bơ Gai già.

"Đến đâu rồi nhỉ?" người chủ quán nói, ngừng lại và bật ngón tay. "À, vâng! Ông Gandalf già. Ba tháng trước trước ông ta đã đi vào phòng tôi mà chẳng có tiếng gõ cửa nào. Barley, ông ta nói, sáng mai ta sẽ đi. Anh sẽ làm một chuyện cho ta chứ? Ông chỉ việc nói nó ra, tôi nói, Ta đang vội, ông ta bảo, và bản thân ta không có thời gian, nhưng ta muốn gửi một thông điệp xuống Quận. Anh có ai tin tưởng để sai đi không? Tôi có thể tìm được, tôi trả lời, sáng mai, có thể vậy, hoặc là ngày mốt. Hãy làm vào ngày mai, ông nói, và ông ta đưa tôi lá thư."

"Địa chỉ của nó khá rõ ràng," ông Bơ Gai nói, lấy lá thư ra từ trong túi, và đọc địa chỉ thật chậm và tự hào (ông ta đánh giá tư cách của mình như là một người biết chữ):

Ông FRODO BAGGINS, BAG END, HOBBITON Ở QUẬN.

"Một lá thư gửi tôi từ Gandalf!" Frodo kêu lên.

"A!" ông Bơ Gai nói, "Thế ra tên thật của ngài là Baggins?"

"Đúng vậy," Frodo nói, "và ông nên đưa tôi lá thư ấy ngay, và giải thích vì sao mà ông chẳng hề gửi nó. Đó là những gì ông đến và nói với tôi đây à, tôi nghĩ vậy, cho dù ông đã mất khối thời gian để nói lên vấn đề."

Ông Bơ Gai tội nghiệp có vẻ rất lo lắng. "Ngài rất đúng, thưa ngài," ông nói, "và tôi xin ngài thứ lỗi. Và tôi đang sợ khiếp những gì mà ông Gandalf sẽ nói, nếu như việc này gây ra tác hại nào đó. Nhưng tôi không cố ý giữ nó lại. Tôi đã cất nó ở một nơi an toàn. Và tôi không thể tìm thấy một ai sẵn lòng đi xuống Quận và hôm sau hay hôm sau nữa, và không có ai trong số người của tôi rảnh rỗi cả; rồi hết điều này đến điều kia ập vào tâm trí tôi. Tôi là một người bận rộn. Tôi sẽ làm tất cả những gì tôi có thể để cứu chữa mọi việc, và nếu như tôi có thể giúp được gì, ngài chỉ việc nói ra."

"Tôi để lá thư sang một bên và hứa với ông Gandalf là sẽ không hề chậm hơn. Barley, ông ta nói với tôi, đây là một trong những người bạn của ta ở Quận, anh ta có thể đến theo đường này sớm, anh ta và những người khác. Anh ta sẽ tự gọi mình là Dưới Ngọn Đồi. Nhớ điều này! Nhưng anh không cần phải hỏi gì cả. Và nếu không có ta với anh ta, anh ta có thể gặp rắc rối, và có thể anh ta cần giúp đỡ. Hãy làm tất cả những gì có thể được cho anh ta, và ta sẽ rất biết ơn anh, ông ta nói. Và bây giờ ngài đã ở đây, và có vẻ như những rắc rối không cách xa đây mấy."

"Ông muốn nói gì?" Frodo hỏi.

"Những gã mặc đồ đen," người chủ quán hạ giọng. "Chúng đang tìm Baggins, và nếu như điều chúng nói là đúng, thì đó là một hobbit. Đó là vào thứ Hai, và tất cả chó đều gầm gừ và tru lên. Huyền bí, tôi cho là thế. Nob, anh ta đã đến và nói với tôi rằng có hai người mặc đồ đen đến trước cửa và hỏi tìm một hobbit có tên là Baggins. Tóc của Nob dựng đứng đến tận gốc. Tôi yêu cầu những gã ấy đi ra, và đóng sầm cửa trước mặt chúng; nhưng vẫn hỏi cùng câu hỏi đó suốt mọi ngã đường đến Archet, tôi nghe vậy. Và cái tên Ranger ấy, Người Sải Bước, hẳn ta cũng hỏi các câu hỏi. Hẳn đã định đến đây gặp các ngài trước khi các ngài kịp hớp một ngụm súp."

"Hắn đã làm thế," Người Sải Bước nói, bước ra chỗ sáng. "Và có nhiều chuyện rắc rối sẽ không xảy ra, nếu ông để tôi làm thế, Barliman ạ,"

Người chủ quán nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. "Anh!" ông la lên. "Anh luôn luôn xuất hiện bất ngờ. Bây giờ thì anh muốn gì?"

"Ông ta đến đây với sự đồng ý của tôi," Frodo nói, "ông ta đến để đề nghị giúp tôi."

"Vâng, có thể là ngài biết việc của mình," ông Bơ Gai nói, nhìn đầy nghi ngờ về phía Người Sải Bước. "Nhưng nếu tôi ở vào tình thế của ngài, tôi sẽ không hợp tác với một Ranger."

"Thế thì anh sẽ hợp tác với ai?" Người Sải Bước hỏi. "Một lão chủ quán trọ to béo chỉ nhớ được tên mình bởi vì mọi người kêu nó với lão ta suốt ngày? Họ không thể ở lì trong quán Ngựa Lùn này mãi, và họ không thể về nhà. Họ còn một chặng đường dài trước mặt. Thế ông sẽ đi với họ và đuổi những tên mặc đồ đen kia đi chứ?"

"Tôi ấy à? Rời khỏi Bree à! Tôi sẽ không làm điều đó dù với bất kỳ số tiền nào," Bơ Gai nói, nhìn với vẻ thật sự sợ sệt. "Nhưng sao mà ngài không ở đây thêm chứ, ngài Dưới Ngọn Đồi? Tất cả những chuyện lạ lùng này sẽ dẫn đến đâu? Tất cả những tên mặc đồ đen kia muốn gì, và chúng đến từ đâu, tôi muốn biết điều này?"

"Xin lỗi là tôi không thể giải thích tất cả chuyện này được," Frodo nói. "Tôi mệt và rất lo, đó là một câu chuyện dài. Nhưng nếu ông định giúp tôi, thì tôi nên cảnh cáo trước là ngài sẽ bị nguy hiểm khi mà tôi còn ở trong nhà ngài. Những Kỵ Sĩ Đen này, tôi không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ, tôi sợ là chúng đến từ -"

"Chúng đến từ Mordor," Người Sải Bước nói với một giọng rất nhỏ, "Từ Mordor, Barliman à, nếu như điều này có ý nghĩa gì đó với ông."

"Cứu chúng tôi!" ông Bơ Gai la lên, trắng bệch cả người; rõ ràng là ông biết cái tên này. "Đó là tin tức nhất tệ nhất đến với Bree trong đời tôi." "Đúng vậy," Frodo nói. "Thế ông sẵn lòng giúp tôi chứ?" "Vâng," ông Bơ Gai nói, "Hơn bao giờ hết. Cho dù tôi

không nghĩ là một người như tôi có thể chống lại, chống lại -" ông đáp ứng.

"Chống lại Bóng Tối từ phía Đông," Người Sải Bước lặng lẽ nói. "Không nhiều, Barliman ạ, nhưng mọi thứ đều có giúp được. Dưới Ngọn Đồi ở đây đêm nay, và ông có thể quên cái tên Baggins đi, cho đến khi ông ta đi xa khỏi đây."

"Tôi sẽ làm điều này" ông Bơ Gai nói, "Nhưng tôi sợ là chúng sẽ phát hiện ra là ông ta đang ở đây mà chẳng cần gì đến tôi. Rất tiếc là tối nay ông Baggins đã thu hút quá nhiều sự chú ý, không thể nói gì hơn. Câu chuyện về việc ngài Bilbo biến đi đã được nghe ở Bree từ trước tối nay. Thậm chí Nob của chúng tôi cũng đã có phần đoán ra với cái sọ chậm chạp của hắn: có những người khác ở Bree thông minh hơn hắn."

"Ồ, chúng tôi chỉ có thể hy vọng là các Kỵ Sĩ sẽ không trở lại," Frodo nói.

"Thật ra tôi không hy vọng thế," Bơ Gai nói. "Nhưng dù là ma quỷ hay không, chúng vẫn không thể vào quán Ngựa Lùn này dễ dàng thế đâu. Ngài đừng lo cho đến sáng mai. Nob sẽ không nói gì đâu. Sẽ không có tên mặc đồ đen nào qua được cửa của tôi, khi mà tôi vẫn còn đứng được trên chân mình. Tôi và người của tôi sẽ thức canh suốt đêm; nhưng các ngài tốt hơn là nên ngủ một chút, nếu các ngài có thể."

"Dù thế nào thì chúng tôi cũng phải được gọi dậy vào lúc bình minh," Frodo nói. "Chúng tôi phải khởi hành càng sớm càng tốt. Xin hãy chuẩn bị bữa sáng vào lúc sáu giờ ba mươi."

"Được lắm! Tôi sẽ làm theo yêu cầu," người chủ quán nói. "Xin chào, ngài Baggins - tôi nên nói là Dưới Ngọn Đồi! Xin chào - bây giờ, Chúa ban phúc cho tôi! Ngài bạn Brandybuck của ngài đâu rồi?"

"Tôi không biết," Frodo nói, chợt cảm thấy lo lắng. Tất cả họ đã quên hẳn về Merry, và lúc này đã khá trễ. "Tôi e rằng ông ta đã đi ra ngoài. Ông ta nói rằng đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành."

"Được lắm, ngài nên trông chừng và không nghi ngờ gì nữa: bạn của ngài đang ở trong một lễ hội!" Bơ Gai nói. "Tôi phải đi xuống và cài then cửa ngay, nhưng tôi sẽ trông chừng để cho bạn ngài vào khi ông ấy về. Tốt hơn là tôi nên sai Nob đi tìm ông ấy. Xin chào tạm biệt tất cả các ngài!" Cuối cùng thì ông Bơ Gai đi ra, với một cái nhìn nghi ngờ khác về Người Sải Bước và lắc đầu. Tiếng bước chân của ông vang dần xuống lối đi.

"Thế nào?" Người Sải Bước nói. "Khi nào thì ông sẽ mở lá thư?" Frodo cẩn thận nhìn dấu niêm phong trước khi ông bẻ nó. Có vẻ chắc chắn rằng đó là dấu niêm của Gandalf. Thật sự, đó chính là nét chữ cứng rắn nhưng duyên dáng của Gandalf, với thông điệp như sau:

QUÁN NGỰA LÒNG, BREE,

Ngày Giữa Năm, Năm Quận, 1418.

Frodo thân,

Tin xấu vừa đến với ta ở đây. Ta phải đi ngay. Tốt hơn là anh nên rời khỏi Bag End sớm, và ra khỏi Quận muộn nhất là trước khi hết tháng Sáu. Ta sẽ trở lại sớm nhất khi ta có thể; và ta sẽ đi theo anh, nếu như ta thấy là anh đã đi rồi. Hãy để lại một thông điệp cho ta tại đây, nếu anh băng qua Bree. Anh có thể tin người chủ quán (Bơ Gai). Anh có thể gặp một trong những người bạn của ta ở trên Đường: một Con Người, gầy gò, vận đồ đen, cao, thường được gọi là Người Sải Bước. Anh ta biết công chuyện của chúng ta và sẽ giúp anh. Hãy đến Rivendell. Ta hy vọng là chúng ta sẽ gặp nhau ở đấy. Nếu ta không đến, thì Elrond sẽ cho anh các lời khuyên.

Đang vội

GANDALF

T/b. Đừng dùng NÓ trở lại, dùng với bất kỳ lý do nào đi nữa! Đừng đi vào ban đêm!

T/t/b. Hãy đảm bảo rằng đó chính là Người Sải Bước thật. Có rất nhiều người lạ trên các đường. Tên thật của anh ta Aragorn.

*Không phải vàng lúc nào cũng lấp lánh
Không phải những ai cũng lạc lối khi du hành
Sức mạnh của tuổi già sẽ không khô cạn
Những gốc rễ sâu sẽ không bị giá băng
Từ tro tàn sẽ bùng lại lửa hồng
Trong bóng tối rồi sẽ bừng ánh sáng
Gươm đã gãy thì sẽ đem hàn lại
Kẻ mất ngôi rồi sẽ lại thành Vua*

T/t/t/b. Ta hy vọng là Bơ Gai sẽ gửi lá thư này ngay. Ông ta là một người đáng giá, nhưng trí nhớ của ông ta thì như khúc gỗ: thối mà chỉ luôn muốn chôn giấu. Nếu ông ta quên, ta sẽ quay chín ông ta.

Tạm Biệt!

Frodo tự mình đọc lá thư, rồi đưa nó qua cho Pippin và Sam.

"Thật sự là ông Bơ Gai già này đã làm rồi mọi chuyện!" ông nói. "Ông ta đáng bị quay chín lắm. Nếu tôi có lá thư này ngay, thì tất cả chúng ta lúc này có thể đã an toàn ở Rivendell. Nhưng điều gì có thể xảy ra cho ông Gandalf thế nhỉ? Ông ấy viết như thể ông ấy đang ở trong một mối nguy hiểm khủng khiếp."

"Ông ấy đã luôn làm thế từ nhiều năm," Người Sải Bước nói.

Frodo quay lại và nhìn ông đầy đam chiêu, tự hỏi về phần tái bút thứ hai của Gandalf. "Vì sao mà anh không nói với tôi rằng ông là bạn của Gandalf ngay?" ông hỏi. "Điều này sẽ giúp tiết kiệm thời gian."

"Thế sao? Thế sẽ có ai trong số các ông tin tôi sao?" Người Sải Bước nói. "Tôi không biết về lá thư này. Tất cả những gì tôi biết là tôi phải thuyết phục ông tin vào tôi mà không có bằng chứng gì hết, nếu như tôi phải giúp ông. Dù sao thì tôi cũng không định nói với các ông về tôi ngay. Đầu tiên tôi phải tìm hiểu ông trước, và phải đảm bảo về các ông. Kẻ Thù đã đặt nhiều cạm bẫy với tôi rồi. Ngay khi tôi đã xác định rõ, tôi sẵn sàng nói với các ông bất kỳ

điều gì các ông hỏi. Nhưng tôi phải thú nhận là," ông nói với một tiếng cười là lạ, "rằng tôi đã hy vọng các ông sẽ nhận tôi vì lợi ích của tôi. Một người săn đuổi đôi khi cũng mệt mỏi vì thiếu tin tưởng và tìm kiếm đến tình bạn. Nhưng ở đây, tôi tin là vẻ ngoài của tôi đã chống lại tôi."

"Đúng vậy - nhất là vào lúc đầu," Pippin cười lớn với một sự nhẹ nhõm đột ngột sau khi đọc lá thư của Gandalf. "Nhưng về thì vẫn là vẻ đẹp, như chúng tôi vẫn thường nói ở Quận; và tôi dám nói rằng tất cả chúng ta sẽ trông giống như vậy sau những ngày ở hàng rào và nương rãnh."

"Nó sẽ cần nhiều hơn vài ngày, hay tuần, hay năm, việc lang thang nơi Hoang Dã sẽ khiến anh nhìn giống như Người Sải Bước," ông ta trả lời, "Và các anh sẽ chết trước, trừ phi các anh được tôi từ sự cứng rắn mà các ông trông như thế."

Pippin ngồi phịch xuống, nhưng Sam không bị khuất phục, và anh vẫn nhìn Người Sải Bước đầy hồ nghi. "Làm sao mà chúng tôi biết rằng ông chính là Người Sải Bước mà ông Gandalf nói đến?" anh hỏi. "Anh chẳng bao giờ nhắc đến ông Gandalf cả, cho đến khi lá thư này xuất hiện. Anh có thể đang chơi trò gián điệp, với những gì tôi có thể thấy, đang cố dẫn chúng tôi đi với anh. Anh có thể đã hạ Người Sải Bước thật và lấy quần áo của ông ta. Anh nói gì về chuyện này?"

"Rằng anh là một gã cứng đầu," Người Sải Bước trả lời; "nhưng tôi e rằng câu trả lời duy nhất của tôi cho anh, Sam Gamgee ạ, là như thế. Nếu như tôi đã giết được Người Sải Bước thật, tôi có thể giết anh. Và tôi hẳn là đã giết anh rồi mà không cần phải nói nhiều đến thế. Nếu tôi đang theo đuổi chiếc Nhẫn, thì tôi đã có thể có rồi - NGAY LÚC NÀY!"

Ông đứng dậy, có vẻ như đang chột cao vụt lên. Trong mắt ông loé ra ánh sáng, lạnh lùng và ra lệnh. Từ phía sau tấm áo choàng, ông đặt tay trên chuôi thanh gươm đang được đeo kín bên trong. Họ không dám chuyển động. Sam ngồi há hốc miệng im thin thít nhìn ông.

"Nhưng tôi chính là Người Sải Bước thật, may thay," ông nói, nhìn xuống họ, mặt dịu đi bởi một nụ cười chột đến. "Tôi chính là Aragorn con trai của Arathorn; và ta sẽ bảo vệ các ông, dù sống hay chết."

Có một sự im lặng kéo dài. Cuối cùng Frodo ngập ngừng nói. "Tôi tin là ông là một người bạn trước khi lá thư này đến," ông nói, "hoặc ít nhất là tôi ước thế. Ông đã làm tôi sợ khiếp nhiều lần trong đêm nay, nhưng không theo cái cách mà những kẻ hầu cận của Kẻ Thù làm, hoặc là tôi tưởng thế. Tôi nghĩ rằng một tên gián điệp của hắn sẽ - ờ, sẽ tốt hơn và gây cảm giác xấu xa hơn, nếu như anh hiểu."

"Tôi hiểu," Người Sải Bước cười. "Tôi có vẻ xấu xa nhưng gây cảm giác tốt hơn. Đúng thế không? Không phải vàng lúc nào cũng lấp lánh. Không phải những ai cũng lạc lối khi du hành."

"Những câu thơ đó là nói về ông à?" Frodo nói. "Tôi có thể hiểu chúng nói gì. Nhưng làm sao ông biết được nó nằm trong lá thư của ông Gandalf, nếu như ông chưa bao giờ đọc nó?"

"Tôi không biết," ông ta trả lời. "Nhưng tôi là Aragorn, và những câu thơ ấy xuất hiện với cái tên ấy." Ông rút gương ra, và họ thấy thanh gương đã bị gãy khoảng một foot dưới chuôi. "Không hữu dụng lắm hả, Sam?" Người Sải Bước nói. "Nhưng đã gần đến lúc nó sẽ được rèn mới lại."

Sam không nói gì.

"Được rồi," Người Sải Bước nói, "với sự cho phép của Sam chúng ta sẽ thống nhất việc này. Người Sải Bước sẽ là người dẫn đường của các ông. Chúng ta sẽ có một chặng đường vất vả vào ngày mai. Thậm chí nếu như chúng ta được cho phép rời khỏi Bree mà không bị ngăn trở, thì chúng ta cũng khó mà rời khỏi đây mà không bị chú ý. Nhưng tôi sẽ cố làm mất dấu càng nhanh càng tốt. Tôi biết một vài cách ra khỏi vùng Bree ngoài con đường chính. Khi chúng ta thoát khỏi bị truy đuổi, tôi sẽ theo lối Wheathertop."

"Wheathertop?" Sam hỏi. "Cái gì thế?"

"Đó là một ngọn đồi, ở ngay phía bắc của con Đường, nằm ở khoảng giữa đoạn đường từ đây đến Rivendell. Nó cung cấp một tầm nhìn rộng khắp chung quanh; và ở đây chúng ta sẽ có một cơ hội để nhìn quanh chúng ta. Gandalf sẽ đến nơi ấy, nếu ông ta đi theo chúng ta. Sau Wheathertop cuộc hành trình của chúng ta sẽ khó khăn hơn, và chúng ta sẽ phải chọn giữa các mối nguy hiểm khác nhau."

"Lần cuối ông thấy Gandalf là khi nào?" Frodo hỏi. "Ông có biết bây giờ ông ấy ở đâu hay đang làm gì không?"

Người Sải Bước có vẻ trầm trọng. "Tôi không biết," ông nói. "Tôi đã đi về phía Tây với ông ấy trong mùa xuân. Tôi thường xuyên quan sát trên vùng biên giới của Quận trong vòng vài năm gần đây khi ông ấy bận rộn ở những nơi khác. Ông ấy ít khi nào đến nơi này không được canh gác. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau là mừng một tháng Năm: ở vùng Sam Ford dọc xuống Sông Rượu Mạnh. Ông ấy nói với tôi rằng công việc với ông được tiến hành khá tốt, và ông sẽ bắt đầu xuống Rivendell vào tuần lễ cuối cùng của tháng Chín. Khi tôi biết rằng ông ta ở về phía ông, tôi tiến hành chuyến đi của riêng mình. Và điều này rõ ràng là không hay; vì rõ ràng là đã có tin tức nào đó đã đến với ông ta, và tôi không có có sẵn bên cạnh để giúp đỡ."

"Tôi gặp rắc rối, đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi biết ông ta. Chúng tôi phải có tin nhắn chứ, cho dù nếu ông ấy không tự mình đến. Khi tôi quay trở lại, nhiều ngày trước đây, tôi nghe những tin tức tệ hại. Tin tức đã lan rộng rằng Gandalf đã mất tích và những người cưỡi ngựa đã xuất hiện trở lại. Những người Elves của Gildor đã nói với tôi chuyện này; rồi sau đó họ nói với tôi rằng ông đã rời khỏi nhà họ, nhưng không có tin tức gì về việc ông rời khỏi Buckland. Tôi đã trông chừng ở con đường phía Đông một cách đầy lo lắng."

"Thế ông có nghĩ là các Kỵ Sĩ Đen đã làm điều gì đó với chuyện này không - với sự vắng mặt của ông Gandalf, tôi muốn nói vậy?" Frodo hỏi.

"Tôi không biết gì những thứ nào khác có thể cản được ông ta, ngoại trừ chính bản thân Kẻ Thù," Người Sải Bước nói. "Nhưng đừng từ bỏ hy vọng! Gandalf vĩ đại hơn những người ở Quận các anh biết nhiều. Có một luật là các anh chỉ có thể thấy những trò đùa và đồ chơi của ông ta. Nhưng công chuyện này của chúng tôi sẽ là nhiệm vụ vĩ đại nhất của ông ta."

Pippin ngáp. "Xin lỗi," ông nói, "nhưng tôi mệt rũ ra rồi. Bất chấp tất cả những hiểm nguy và lo lắng, tôi muốn lên giường hoặc là ngủ luôn ở chỗ tôi ngồi. Cái tên Merry ngớ ngẩn ấy đâu rồi nhỉ? Nếu chúng ta phải đi ra ngoài để kiếm hân thì đó sẽ là điều tệ hại sau cùng."

Ngay lúc đó họ nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại; rồi tiếng bước chân vang lên dọc theo lối đi. Merry lao vào với Nob vội vã đuổi theo. Ông vội vã đóng cửa lại và chẹn nó lại. Ông gần như mất thở. Họ nhìn ông chằm chằm với vẻ lo lắng trước khi ông hỗn hển: "Tôi đã thấy họ, Frodo ạ! Tôi đã thấy họ! Các Kỵ Sĩ Đen!"

"Kỵ Sĩ Đen!" Frodo la lên. "Ở đâu?"

"Tại đây. Ở trong làng. Tôi ngồi bên trong nhà được một giờ. Rồi không thấy cậu trở lại, tôi bèn ra ngoài đi dạo. Tôi quay trở lại và đứng ngay bên ngoài ánh của ngọn đèn ngắm nhìn các vì sao. Thành linh tôi rùng mình và cảm thấy có cái gì đó khủng khiếp đang trườn tới gần: đó là một tên tối tăm sâu thẳm nhất trong số các bóng đen băng ngang con đường, ngay sau đường viền của ánh sáng. Nó trượt đi ngay mà không gây ra một tiếng động nào. Không có ngựa."

"Nó đi đường nào?" Người Sải Bước hỏi, thành linh và sắc lạnh. Merry giật mình, lần đầu tiên nhìn sang người lạ. "Tiếp đi nào!" Frodo nói. "Đó là một người bạn của ông Gandalf. Tôi sẽ giải thích sau."

"Hình như nó đi về phía con Đường, về phía đông," Merry tiếp tục. "Tôi cố đi theo. Tất nhiên là nó gần như biến mất ngay; nhưng tôi vòng theo lối rẽ và đi đến căn nhà xa nhất ở trên Đường."

Người Sải Bước nhìn Merry với vẻ ngạc nhiên. "Anh có một trái tim can đảm," anh nói, "nhưng ngu ngốc."

"Tôi không biết," Merry nói, "Dù là dũng cảm hay ngớ ngẩn. Tôi không thể nào kìm mình được. Tôi cảm thấy như đang bị thu hút. Dù sao đi nữa thì tôi cũng đi, và thành linh tôi nghe thấy một tiếng động bên hàng rào. Một ai đó đang thì thầm; và người kia đang thì thầm, hoặc đang rít lên. Tôi không thể nghe thấy từ nào được nói ra. Tôi không trườn gần tới thêm chút nào nữa, vì tôi bắt đầu run bần lên. Rồi tôi cảm thấy sợ khiếp, và tôi quay lại, và định chạy bỏ về nhà, rồi thì có cái gì đó tiến về phía sau tôi, và tôi • tôi ngã lảo ra."

"Tôi đã tìm thấy ông ta, thưa ngài," Nob nói xen vào. "Ông Bơ Gai sai tôi ra ngoài với một cái đèn lồng. Tôi đi xuống cổng phía Tây, và rồi ngược lên cổng Nam. Ngay gần bên ngôi nhà của Bill Đầy Dương Xỉ thì tôi nghĩ là mình trông thấy cái gì đó ở trên Đường. Tôi không thể thề là mình nhìn thấy nó, nhưng có vẻ như là có hai người đang đứng trên một cái gì đó, đu đưa nó. Tôi la lên, nhưng khi tôi đến đó thì không có dấu tích gì của họ cả, và chỉ có ông Brandybuck nằm bên lề đường. Ông ta có vẻ như đang ngủ. "Tôi nghĩ là tôi vừa ngã xuống một vũng nước sâu," ông ta nói với tôi, khi tôi lắc ông. Ông ta trông rất lạ, và ngay khi tôi vừa đỡ ông ta dậy, ông đứng phắt dậy và chạy ngược về đây như một con thỏ rừng."

"Tôi e rằng đúng là như vậy," Merry nói, "cho dù tôi không biết là mình nói cái gì. Tôi có một giấc mơ kinh khiếp, mà tôi không thể nhớ gì được. Tôi bị vỡ ra từng mảnh. Tôi biết cái gì vừa nhập vào tôi."

"Tôi biết," Người Sải Bước nói. "Đó là Hơi Thở Đen. Các Kỵ Sĩ hản là đã để lại ngựa bên ngoài, và bí mật qua cổng Nam. Bây giờ chúng sẽ biết hết tất cả các tin tức ở đây, vì chúng đã đến gặp Bill Đầy Dương Xỉ; và có thể tên phương Nam kia cũng là một tên gián điệp. Có cái đó có thể xảy ra trong đêm, trước khi chúng ta rời khỏi Bree."

"Cái gì sẽ xảy ra chứ?" Merry hỏi. "Họ sẽ tấn công quán trọ à?" "Không, tôi không nghĩ vậy," Người Sải Bước nói. "Tất cả bọn chúng chưa đến đây hết. Và trong trường hợp nào thì đó cũng không phải là cách của chúng. Trong bóng tối và cô độc thì chúng là mạnh nhất; chúng sẽ không tấn công công khai một ngôi nhà đầy ánh sáng và có nhiều người - cho đến khi chúng buộc phải liều, chúng sẽ không làm vậy khi mà những chặng đường dài ở Eriador vẫn còn nằm trước mặt chúng ta. Nhưng sức mạnh của chúng nằm ở sự kinh hãi, và một số người ở Bree đã nằm trong nanh vuốt của chúng. Chúng sẽ dẫn dắt những kẻ bất hạnh này làm những công việc ma quái: Đầy Dương Xỉ, và một số người lạ, và có thể, cả người gác cổng nữa. Chúng đã nói chuyện với Harry ở cổng Tây vào thứ Hai. Tôi đã quan sát chúng. Ông ta trắng bệch và rung bần khi họ rời khỏi ông ta,"

"Có vẻ như kẻ thù đang bao quanh chúng ta từ mọi hướng," Frodo nói. "Chúng phải làm gì đây?"

"Ở đây, và đừng đi về phòng của anh! Chúng chắc chắn sẽ tìm ra phòng nào là phòng anh. Những căn phòng của hobbit có cửa sổ trông về phương bắc và gần mặt đất. Chúng ta sẽ cùng ở đây và chặn ngang cửa sổ và cửa cái lại. Nhưng đầu tiên Nob và tôi sẽ phải đem hành lý của các vị về đây."

Trong khi Người Sải Bước đi, Frodo kể nhanh lại cho Merry tất cả những gì đã xảy ra kể từ bữa ăn khuya. Merry vẫn còn đang đọc và suy nghĩ và lá thư của Gandalf thì Người Sải Bước và Nob trở về.

"Thưa các ngài," Nob nói, "Tôi đã kéo những tấm vải và đặt một cái gối ôm xuống dưới giữa mỗi giường. Và tôi đã bắt chước rất giống cái đầu của ngài bằng một cuộn thảm len màu nâu, ngài Bag - Dưới Ngọn Đồi, thưa ngài," anh nói thêm với một cái cười xéch đến tận tai.

Pippin phá lên cười. "Rất y như thật!" ông nói. "Nhưng điều gì sẽ xảy ra khi họ thấy được sự giả dạng này?"

"Chúng ta sẽ xem," Người Sải Bước nói. "Chúng ta hãy hy vọng rằng sẽ phòng thủ được pháo đài cho đến sáng."

"Chúc các ngài một đêm an lành," Nob nói, và bước đi để đảm nhận phần việc canh cổng của mình.

Họ gom hành lý và đồ đạc của họ thành một đống trên nền phòng khách. Họ đặt một cái ghế thấp chặn ngang cửa và đóng cửa sổ lại. Nhìn ra ngoài, Frodo thấy rằng đêm vẫn tĩnh lặng. Chòm sao Sư tử đang dâng lên rọi sang phía trên sườn đồi Bree. Rồi ông đóng cửa lại và cài những cái then nặng nề bên trong và kéo màn lại. Người Sải Bước nhóm lửa lên và thổi tắt cả nến đi. Các hobbit nằm xuống trên những tấm chăn của mình, chân hướng về lò sưởi; nhưng Người Sải Bước thì chọn vị trí của ông trên một cái ghế trông ra cửa. Họ nói chuyện một lúc, vì Merry vẫn còn nhiều câu hỏi để hỏi.

"Nhảy lên Mặt Trăng!" Merry cười khúc khích khi cuộn mình trong chăn. "Cậu lạ thật đấy, Frodo! Nhưng tôi ước gì tôi có mặt ở đây để xem. Đám danh nhân ở Bree sẽ còn thảo luận chuyện này trong một trăm năm nữa."

"Tôi hy vọng thế," Người Sải Bước nói. Rồi tất cả họ đều im lặng, và từng hobbit một đều chìm dần vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 11

CON DAO TRONG BÓNG TỐI

Khi họ chuẩn bị đi ngủ tại quán trọ Bree, thì bóng tối đã toả khắp Buckland; một màn sương đang lan dần xuống thung lũng và chạy dọc theo bờ sông. Ngôi nhà ở Crickhollow vẫn yên lặng. Ông Bolger Béo cẩn thận mở cánh cổng và nhìn ra. Một cảm giác sợ hãi đang dâng lên trong ông suốt cả ngày, và ông không thể yên giấc trên giường được.: có một sự đe dọa ngấm ngấm trong không khí nặng nề của màn đêm. Khi ông nhìn vào vùng tối, thì có một bóng đen đang chuyển động dưới các thân cây; cánh cổng dường như đang tự mở ra và đóng lại mà không có một âm thanh nào vang lên. Sự kinh hãi tràn ngập ông. Ông thụt lùi lại, và ông đứng run rẩy trong một thoáng trong phòng. Rồi ông đóng và khoá cửa lại.

Đêm trở nên sâu lắng hơn. Có một tiếng động nhẹ nhàng của những con ngựa đang lén lút phi dọc theo con đường làng. Chúng dừng lại bên cổng, và ba bóng đen tiến vào, giống như những cái bóng của màn đêm tan cắt ngang vùng đất. Một người tiến đến bên cửa, một người khác đứng ở góc kia của căn nhà; và họ vẫn đứng đấy, lặng lẽ như những cái bóng làm bằng đá, trong khi đêm vẫn dần trôi. Ngôi nhà và những ngọn cây đứng lặng lẽ chờ đợi một cách nặng nề.

Rồi có một sự chuyển động nhỏ trong lá cây, và một tiếng gà gáy vang lên từ xa. Giờ giờ khắc lạnh lẽo trước khi bình minh trôi qua. Bóng đen đứng trước cửa vẫn bất động. Trong màn đêm tăm tối không có ánh trăng sao một ánh gươm rút ra sáng lên, như một luồng sáng lạnh vừa rút ra khỏi vỏ. Rồi một tiếng đánh vang lên, nhẹ nhưng mạnh mẽ, và cánh cửa rung lên.

"Mở ra, nhân danh Mordor!" một giọng nói nhỏ và đe dọa vang lên.

Đến cú đánh thứ hai thì cánh cửa kêu lên cọt két và ngã ra sau, với tiếng gỗ vỡ ra và tiếng khoá gãy tan. Những bóng đen nhanh nhẹn đi vào.

Ngay lúc đó, dọc theo những thân cây gần đó, một tiếng tù và vang lên. Nó xé toạc vào màn đêm như một ngọn lửa trên đỉnh đồi.

THỨC DẬY! SỢ HÃI! LỬA! KẼ THÙ! THỨC DẬY!

Bolger Béo không thờ ơ. Ngay khi ông thấy những bóng đen tiến vào từ vườn, ông biết rằng ông phải chạy, hoặc sẽ bị tiêu diệt. Và ông chạy, ra khỏi cửa, băng qua vườn, và chạy qua những cánh đồng. Khi ông băng đến ngôi nhà gần nhất, cách đó hơn một dặm, thì ông ngã bổ chửng ngay ngưỡng cửa. "Không, không, không!" ông gào lên. "Không, đừng là tôi! Tôi không có nó!" Thoạt đầu không ai có thể biết được ông đang lắp bắp điều gì. Cuối cùng họ hiểu rằng kẻ thù đã đến Buckland, những kẻ xâm nhập xa lạ. Họ không để mất thời gian

SỢ HÃI! LỬA! KẼ THÙ!

Nhà Brandybuck đang thổi lên tiếng gọi Tù và vùng Buckland, vốn đã không được nghe từ suốt một trăm năm nay, kể từ khi những con sói trắng đến từ Đêm Lầy Mùa Đông, khi mà Sông Rượu Mạnh vẫn còn đóng băng.

THỨC DẬY! THỨC DẬY!

Từ phía xa có những tiếng tù và đáp trả. Sự báo động lan đi. Những bóng rút khỏi nhà. Một trong số chúng bỏ lại một chiếc áo khoác hobbit trên ngưỡng cửa khi chạy. Tiếng vó ngựa vang lên trên đường làng, và vang lên thành tiếng nước đại, vào vùn vụt xa dần vào bóng tối. Khắp cả vùng Crickhollow vang lên tiếng tù và vang vọng, và những tiếng kêu khóc và tiếng chân chạy rầm rập. Nhưng các Kỵ Sĩ Đen vẫn phóng ào ào về phía cổng Bắc. Hãy cứ để những người nhỏ bé ấy kêu la! Sauron sẽ xử lý chúng sau. Trong khi đó thì họ có một mục đích khác: lúc này họ đã biết rằng ngôi

nhà đã trống rỗng và chiếc Nhẫn đã đi. Họ phóng xuống những trạm bảo vệ ở cổng và biến mất khỏi Quận.

Vào lúc mới khuya Frodo thành linh thức dậy từ giấc ngủ say, như thể có một âm thanh hay một cái gì đó khuấy động ông. Ông thấy Người Sải Bước đang ngồi rất cảnh giác trên ghế: mắt ông sáng lên trong ánh lửa, vốn được chăm sóc kỹ và đang cháy rực rỡ; nhưng không tỏ ra một dấu hiệu hay cử động nào.

Frodo nhanh chóng ngủ trở lại; nhưng những giấc mơ của ông lại trở nên xáo trộn với tiếng động của gió và tiếng vó ngựa phi nước đại. Tiếng gió có vẻ như đang cuộn lên khắp nhà và rung lên; và ông nghe thấy từ phía xa tiếng tù và thúc lên man dại. Ông mở bừng mắt, và nghe thấy tiếng gà gáy mạnh mẽ ở sân quán trọ. Người Sải Bước kéo màn và giật mạnh then cửa. Tia sáng xám đầu tiên của ngày chiếu vào phòng, và không khí lạnh tràn vào qua cánh cửa mở rộng.

Ngay sau khi Người Sải Bước đánh thức tất cả họ dậy, ông đi vào những căn phòng ngủ của họ. Khi họ thấy chúng thì tất cả họ đều vui mừng rằng họ đã làm theo lời khuyên của ông: những cánh cửa sổ đã bị phá tung và đang lắc lư, và những tấm màn đang phàn phật; những cái giường bị xé toạc ra, những cái gối ôm rách nát vương vãi trên nền nhà; tấm thảm nâu bị xé rách thành từng mảnh.

Người Sải Bước ngay lập tức đi dẫn ông chủ quán đến. Ông Bơ Gai tội nghiệp có vẻ ngái ngủ và sợ hãi. Suốt cả đêm ông khó mà nhắm mắt được (ông nói thế) nhưng ông chẳng nghe thấy âm thanh nào.

"Một chuyện như vậy chưa hề xảy ra với tôi!" ông gào lên, giơ tay lên vì kinh hãi. "Khách khứa không thể ngủ được trên giường họ, và những cái gối ôm bị xé nát! Chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Buồn thật," Người Sải Bước nói. "Nhưng vào lúc này ông có thể được bình an trở lại rồi, khi ông thoát khỏi chúng tôi. Chúng tôi sẽ đi ngay. Đừng quan tâm đến bữa sáng: một món đồ uống và một miếng ăn đứng là được rồi. Chúng tôi sẽ đóng gói hành lý trong vài phút nữa."

Ông Bơ Gai vội vã lao đi để chuẩn bị cho bảy ngựa lùn của họ, và để mang cho một "miếng" ăn. Nhưng ông nhanh chóng quay trở lại một cách thất thần. Những con ngựa lùn đã biến mất! Những cánh cửa chuồng ngựa đã bị mở ra vào ban đêm, và chúng đã đi" không chỉ những con ngựa lùn của Merry, mà tất cả những con ngựa và các con vật khác ở trong đấy. Frodo đổ sập với tin tức này. Làm sao mà họ có thể hy vọng đến được Rivendell bằng cách đi bộ, khi bị những kẻ thù cưỡi ngựa đuổi theo? Giống như họ đang khởi hành đi đến Mặt Trăng. Người Sải Bước im lặng một lúc, nhìn các hobbit, như thể ông đang tìm cách vực dậy sức lực và lòng dũng cảm của họ.

"Những con ngựa lùn không thể giúp chúng ta thoát khỏi những người cưỡi ngựa được," cuối cùng ông nói, trầm ngâm suy nghĩ, như thể ông đoán được Frodo đang nghĩ gì. "Chúng ta đi bộ sẽ không chậm hơn nhiều đâu, trên những con đường mà tôi định đi. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ đi bộ. Thức ăn và đồ đạc là vấn đề làm tôi suy nghĩ. Chúng ta không thể có gì để ăn từ đây đến Rivendell, ngoại trừ những gì chúng ta mang theo; và chúng ta nên mang theo nhiều để dự trữ; vì chúng ta có thể bị trễ, hoặc bắt buộc phải đi vòng, xa khỏi hướng đi trực tiếp. Các ông có thể mang được bao nhiêu hàng hoá trên lưng?"

"Những gì chúng tôi phải mang," Pippin trả lời, tim chùng xuống, nhưng cố ra vẻ rằng ông cứng rắn hơn ông tỏ ra (hoặc cảm thấy).

"Tôi có thể mang đủ cho hai người," Sam nói một cách mạnh mẽ.

"Không thể làm gì được sao, ông Bơ Gai?" Frodo hỏi. "Chúng tôi không thể có được một vài con ngựa lùn ở trong làng sao, hoặc thậm chí chỉ một con để chở hành lý? Tôi không nghĩ rằng chúng tôi có thể thuê chúng, nhưng chúng tôi có thể mua chúng," ông nói, vẻ nghi ngờ, tự hỏi là liệu ông có đủ tiền trả không.

"Tôi ngờ điều này lắm," người chủ quán trả lời buồn bã. "Có hai hoặc ba con ngựa lùn để cưỡi ở được đóng chuồng ở trong sân của tôi, và chúng đã mất hết. Như những loài vật khác, ngựa hay

ngựa lùn đều rất hiếm ở Bree, chúng chỉ còn vài con và không phải để bán. Nhưng tôi sẽ làm những gì tôi có thể, tôi sẽ sai Bob đi vòng quanh xem có thể làm gì."

"Phải," Người Sải Bước nói một cách miễn cưỡng, "ông nên làm vậy. Tôi sợ là chúng ta sẽ phải cố để có được ít nhất là một con ngựa lùn. Nhưng việc này sẽ kết liễu những hy vọng có thể khởi hành sớm, và rời đi một cách lặng lẽ! Chúng ta có thể thổi một hồi tù và để thông báo về việc khởi hành của mình luôn. Đó là một phần trong kế hoạch của bọn chúng, không nghi ngờ gì nữa."

"Đó là một chút gì thuận lợi," Merry nói, "và hơn là một chút gì, tôi hy vọng là chúng ta có thể ăn sáng trong khi chúng ta chờ đợi - và ngồi xuống để ăn. Hãy đợi Nob đã!"

Cuối cùng thì mọi việc phải trì hoãn đến hơn ba giờ. Bob trở lại với thông báo rằng không còn một con ngựa hay một con ngựa lùn nào có thể được đổi bằng tình yêu hay tiền bạc khắp chung quanh - chỉ trừ một con: Bill Đầy Dương Xỉ có một con mà ông ta có thể sẽ bán.

"Đó là một con vật già tội nghiệp sắp chết đói," Bob nói; "nhưng lão ta sẽ không chịu bán nó rẻ hơn ba lần giá trị của nó; với tình thế của các ông, hoặc là tôi không biết gì về Bill Đầy Dương Xỉ."

"Bill Đầy Dương Xỉ?" Frodo nói. "Coi chừng lại là một cái bẫy? Coi chừng con vật ấy sẽ quay trở lại với hấn cùng với tất cả hàng hoá của chúng ta, hoặc được dùng để giúp đỡ theo dõi chúng ta, hoặc đại loại thế?"

"Tôi không biết," Người Sải Bước nói. "Nhưng tôi không thể tưởng tượng ra bất kỳ con vật gì có thể quay lại nhà vì hấn ta, khi nó đã đi được. Tôi cho rằng đó là một suy tính của Ngài Đầy Dương Xỉ: chỉ là một cách để gia tăng lợi nhuận của hấn trong cuộc áp phe này. Mỗi nguy hiểm lớn nhất là có thể con vật già này sắp chết đến nơi. Nhưng có vẻ như không còn lựa chọn nào khác. Hấn muốn gì?"

Cái giá của Bill Đầy Dương Xỉ là mười hai penny bạc; và cái giá đó quả thật là gấp ba lần giá trị của một con ngựa lùn ở tình trạng như vậy. Đó quả thật là một con vật gầy gò xương ồm đôi đầy chán nản; nhưng chưa đến nỗi là sắp chết đến nơi. Ông Bơ Gai tự mình trả tiền nó, và còn đề nghị đưa thêm cho Merry mười tám penny khác như là sự đền bù cho những con vật bị mất. Ông ấy là một người trung thực, và khá sung túc như mọi thứ ở Bree, nhưng ba mươi penny là cả một cú sốc với ông, và bị mắc bẫy Bill Đầy Dương Xỉ thì khiến cho việc này càng khó mà chịu đựng được. Thật sự ra cuối cùng ông đã đúng. Sau này mọi việc sáng tỏ là chỉ có một con ngựa thật sự bị lấy trộm. Những con khác bị xua ra, và chạy lòng lên vì hoảng sợ, cuối cùng người ta thấy chúng lang thang ở những góc khác nhau ở vùng Bree. Những con ngựa lùn của Merry cũng đã chạy trốn, và cuối cùng (thật là khôn ngoan) chúng tìm đường trở về Cao Nguyên để tìm Lumpkin Béo. Rồi chúng được Tom Bombadil chăm sóc một thời gian và trở nên béo tốt. Nhưng khi tin tức về những sự kiện ở Bree đến tai Tom, thì ông lại gửi chúng trở lại cho ông Bơ Gai, người mà do vậy đã có được năm con với một cái giá thật phải chăng. Chúng phải làm việc nặng nhọc hơn ở Bree, nhưng Bob đối xử với chúng rất tốt; cho nên tóm lại thì chúng khá may mắn: chúng đã tránh khỏi một cuộc hành trình tối tăm và nguy hiểm. Nhưng chúng chẳng bao giờ đến được Rivendell.

Tuy nhiên, trong lúc đó tất cả những gì ông Bơ Gai biết là tiền của ông đã đi tong, xấu hay tốt cũng mặc. Và ông còn những rắc rối khác. Một cuộc chấn động lớn diễn ra khi những người khác còn lại trở dậy và nghe những tin tức về cuộc đột nhập vào quá trọ. Những người lữ hành phương nam đã mất khá nhiều ngựa và lớn tiếng đổ lỗi cho chủ quán, cho đến khi họ phát hiện ra là một người trong số họ cũng đã biến mất trong đêm, không ai khác hơn là ông bạn mất lác của Bill Đầy Dương Xỉ. Mọi nghi ngờ đổ ập xuống hắn ngay.

"Nếu các ông bắt được tên trộm ngựa ấy, hãy mang hắn đến nhà tôi," ông Bơ Gai giận dữ nói, "các vị nên tự trả cho những thiệt hại của mình và đừng có quát với tôi nữa. Hãy đi và hỏi Đầy

Dương Xi xem tên bạn đẹp trai của hấn đâu!" Nhưng có vẻ như hấn ta không có bạn, và không ai có thể nhớ ra hấn đã nhập bọn với họ khi nào.

Sau bữa sáng, các hobbit lại đóng gói hành lý trở lại, và lấy thật nhiều đồ dự trữ cho một cuộc hành trình dài hơi hơn đang chờ đợi họ. Cuối cùng thì họ cũng khởi hành khi gần đến mười giờ. Trong lúc đó thì toàn Bree vô cùng náo động. Cái trò biến mất của Frodo; sự xuất hiện của những người cưỡi ngựa đen; việc ăn cướp ngựa; và còn phải kể thêm tin tức về Ranger Người Sải Bước đã nhập bọn với các hobbit bí ẩn, khiến cho câu chuyện này còn được truyền lại suốt nhiều năm yên cả sau đó. Phần lớn các cư dân ở Bree và Staddle, và thậm chí cả nhiều người ở Combe và Archet, đã tập hợp trên đường để quan sát các lữ khách khởi hành. Những người khách khác trong quán trọ thì đứng ở cửa hoặc nhô ra từ cửa sổ.

Người Sải Bước đã đổi ý, và ông quyết định rời khỏi Bree bằng con đường chính. Bất kỳ cố gắng nào để bắt đầu bằng ngay qua làng cũng chỉ sẽ khiến mọi chuyện tệ hơn: phân nửa cư dân sẽ đi theo họ, để xem họ đi đâu, và để ngăn cản họ quá bộ qua đất của họ.

Họ chào tạm biệt Nob và Bob, và rời khỏi ông Bơ Gai với nhiều lời cảm ơn. "Tôi hy vọng là một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại, khi mà mọi thứ lại vui vẻ trở lại," Frodo nói. "Tôi sẽ chẳng làm gì tốt hơn là ở lại trong nhà ông trong yên bình một thời gian."

Họ khởi hành, lo lắng và chán nản, dưới những cặp mắt của đám đông. Không phải tất cả các khuôn mặt đều tỏ ra thân thiện, không phải mọi lời đều được nói ra. Nhưng Người Sải Bước dường như được phần lớn người ở Bree sợ hãi, và những người nào mà ông nhìn tới đều ngậm miệng lại và quay đi ngay. Ông đi bộ trước với Frodo, Merry và Pippin đi kế tiếp; và cuối cùng là Sam dẫn con ngựa, đang chở nặng trĩu với những gì trong đám hành lý mà họ nhờ cho nó chở; nhưng nó cũng đã đỡ chán nản hơn, như thể chúng tỏ rằng sự thay đổi này đã thay đổi vận may của nó. Sam đang trầm ngâm nhai một quả táo. Anh nhét táo đầy một túi: đó là quà

tặng của Nob và Bob. "Táo để đi đường, và ông điều để ngồi nghỉ," anh nói. "Nhưng tôi cho rằng tôi sẽ mất cả hai thứ này sớm thôi."

Các hobbit không chú ý đến những cái đầu tọc mạch nhô ra khỏi cửa, hoặc nhìn qua các bức tường và hàng rào khi họ đi. Nhưng khi họ tiến lại gần cánh cửa đằng xa, Frodo thấy một ngôi nhà đen u ám đằng sau một hàng rào thưa: đó là ngôi nhà cuối cùng trong làng. Ông bắt gặp từ trong cửa sổ một cái nhìn của một khuôn mặt tái với đôi mắt xéch bí ẩn; nhưng nó biến mất ngay. "Thế ra đó là nơi tên người phương nam đang lẩn trốn!" ông nghĩ. "Tên này nhìn nửa giống một yêu tinh."

Một người khác đang nhìn chằm chằm qua hàng rào Hắc có một cặp lông mày đen rậm, đôi mắt đen tỏ ra khinh bỉ; đôi môi dày của hắn búi lên thành một cái nhếch mép. Hắn đang hút thuốc trong một cái ống điều đen ngắn. Khi họ tiến lại gần thì hắn rút nó ra khỏi mồm và nhổ nước bọt.

"Xin chào, Càng Dài!" hắn nói. "Đi sớm thế? Cuối cùng cũng tìm được một số bạn rồi hả?" Người Sải Bước gật đầu, nhưng không trả lời. "Xin chào, những người bạn nhỏ của tôi!" ông nói với những người khác. "Tôi cho rằng các vị biết các vị đang mang theo ai chứ hả? Đó là tên Người Sải Bước Luôn-vô-tích-sự, chính hắn! Cho dù tôi đã nghe một số tên khá hơn. Hãy coi chừng vào tối nay! Và anh, Sammie, đi có đôi xử tàn tệ với con ngựa lùn tội nghiệp của tôi chứ! Pah!" hắn lại nhổ nước bọt.

Sam nhanh chóng quay lại. "Và mi, Đây Dương Xỉ," anh nói, "hãy đưa cái mặt xấu xa

ra khỏi tầm nhìn của ta, không thì nó sẽ bị đau đấy." Với một cái vụt thành linh, nhanh như một tia sáng, một quả táo rời khỏi tay anh và giáng đúng vào mũi Bill. Hắn tránh đi quá chậm, và làm bầm chửi rửa đằng sau hàng rào. "Uổng quả táo ngon," Sam tiếc rẻ nói, và rảo bước.

Cuối cùng thì họ cũng đã để lại ngôi làng đằng sau. Đám trẻ con và những người đi theo họ cuối cùng cũng đã thấm mệt và quay trở lại cổng Nam. Bểng qua đó, họ đi tiếp dọc theo Con Đường vài dặm nữa. Nó rẽ sang trái, lượn vòng lại phía đông khi

nó vòng qua chân đồi Bree, và rồi nó bắt đầu chạy nhanh xuống vùng rừng phía dưới. Họ có thể nhìn thấy bên trái mình một số ngôi nhà và những cái lều hobbit ở Staddle trên một bờ dốc đông nam thoải thoải trên đồi; dẫn xuống một lòng chảo sâu về phía bắc của Con Đường đầy những làn khói bốc lên dẫn về phía Combe; Archet đang nằm ẩn sau những hàng cây phía sau.

Sau khi Con Đường dẫn xuống một lúc, và để lại ngọn đồi Bree đứng cao ngất và nâu thẫm phía sau, họ đi vào một lối mòn hẹp dẫn về phương Bắc. "Đây là nơi chúng ta rời khỏi những lối đi lộ thiên và đi vào những nơi được che giấu," Người Sải Bước nói.

"Tôi hy vọng không phải là một "con đường tắt," Pippin nói. "Con đường tắt cuối cùng của chúng tôi xuyên qua rừng gần như kết thúc với một tai họa."

"A, nhưng khi đó các ông đã không có tôi với các ông," Người Sải Bước cười. "Con đường của tôi, tắt hay dài, không đi sai hướng đâu," Ông nhìn dọc theo Con Đường. Không có ai trong tầm nhìn cả; và ông nhanh chóng dẫn đường xuống dưới thung lũng trong rừng. Kế hoạch của ông, theo như họ hiểu mà không biết gì về vùng làng quê này, là đầu tiên sẽ đến Archet, rồi rẽ phải và băng qua phía đông, rồi cứ đi thẳng đến những vùng đất đại ở Đồi Weathertop. Theo đường này thì họ sẽ, nếu mọi chuyện đều tốt đẹp, cắt ngang vòng lặp lớn của Con Đường, dẫn sâu xuống phía nam để tránh Đầm lầy Muối nước. Nhưng, tất nhiên là họ sẽ phải băng qua những đầm lầy, và những mô tả của Người Sải Bước về nó không tỏ ra đáng phấn khởi chút nào. Tuy nhiên, trong lúc đó, việc đi bộ không dễ chịu gì. Thật ra, nếu như trong đêm trước chẳng có sự kiện rắc rối nào, thì họ có thể tận hưởng cuộc hành trình này dễ chịu hơn vào lúc này. Mặt trời chiếu sáng, rực rỡ nhưng không nóng. Rừng cây trong thung lũng vẫn đầy lá và đầy các sắc màu, có vẻ thật thanh bình và trong lành. Người Sải Bước dẫn bước họ đầy tự tin dọc theo nhiều con đường ngang dọc, mặc dù nếu để tự họ đi thì hẳn họ sẽ lạc ngay. Ông đi theo một lối đi với nhiều ngã rẽ vòng lại, để loại bỏ bất kỳ sự theo dõi nào.

"Bill Đầy Dương Xỉ sẽ quan sát khi chúng ta rời khỏi Con Đường, chắc chắn vậy," ông nói; "nhưng tôi không nghĩ là hắn sẽ tự mình theo chúng ta. Hắn biết khá rõ những vùng đất quanh đây, nhưng hắn biết là hắn sẽ không cân sức với tôi trong rừng. Cái tôi sợ là những gì hắn sẽ nói với tên khác. Tôi không nghĩ là chúng đang ở xa đây. Nếu chúng nghĩ là chúng ta đang đi Archet, thì tốt hơn nhiều."

Cho dù vì những kỹ năng của Người Sải Bước hay một lý do nào khác, họ không thấy dấu hiệu hay nghe thấy âm thanh của bất kỳ sự sống nào trong suốt cả ngày hôm ấy: dù là hai chân, ngoại trừ chim chóc; hay là bốn chân, ngoại trừ một con cáo và vài con sóc. Ngày tiếp theo họ bắt đầu đi theo một lối đi nặng nhọc về phương đông, cảnh vật vất vất tĩnh lặng và thanh bình. Đến ngày thứ ba từ khi rời Bree thì họ ra khỏi Chetwood. Vùng đất đang đổ hẳn xuống, thậm chí khi họ rẽ khỏi Con Đường, và bây giờ họ đang đi vào một dãy đất rộng bằng phẳng của những làng quê, rất khó khăn để định hướng. Họ đang ở xa biên giới của vùng Bree, nằm trong một vùng hoang dã không đường xá, và đang tiến lại gần Đầm lầy Muối nước.

Nền đất trở nên ẩm ướt, và họ đi trên những vũng nước với bùn lầy vương vãi khắp nơi, trên những dải rộng những lau sậy và bác tràn đầy tiếng hót líu lo của những con chim nhỏ ẩn mình đâu đó. Họ phải mở đường một cách cẩn thận để giữ cho thức ăn được khô ráo và giữ cho mình đi đúng đường. Đầu tiên họ đi khá thoải mái, nhưng khi họ tiếp tục đi, thì con đường trở nên chậm dần và nguy hiểm hơn. Đầm lầy trở nên hoang dại và nguy hiểm, và không có một lối đi cố định thậm chí cho các Rangers để tìm được đường xuyên qua các bãi lầy. Những con ruồi bắt đầu quấy nhiễu họ, và không khí đã đầy những con muỗi vằn nhỏ xíu luồn vào ống tay áo, ống quần và tóc họ.

"Tôi tin là tôi đang bị ăn sống!" Pippin la lên. "Muối Nước! Ở đây có nhiều muỗi hơn nước!"

"Chúng sống bằng gì nếu chúng không có hobbit nhỉ?" Sam hỏi, gãi cổ.

Họ trải qua một ngày đau khổ trong cái vùng cô độc và khó chịu này. Vùng đất cắm trại của họ ẩm ướt, giá lạnh và không tiện lợi, và những con côn trùng hay cắn không để cho họ ngủ yên. Ngoài ra còn có những sinh vật ghê tởm cứ lảng vảng ngoài đám sậy và các bụi cỏ gây ra những tiếng động ma quái giống giống tiếng dế. Có hàng ngàn con trong số chúng, và chúng cứ cọt kẹt khắp chung quanh, neek-breek, breek-neek, cứ thế suốt đêm không ngừng, cho đến khi các hobbit cảm thấy gần như phát điên.

Ngày hôm sau, ngày thứ tư, thì chẳng khá hơn bao nhiêu, và ban đêm thì hoàn toàn không còn chút thoải mái gì. Cho dù cái bọn Neekerbreeker (Sam gọi chúng thế) đã bị bỏ lại đằng sau, thì bọn muỗi vẫn cứ săn lùng họ.

Khi Frodo nằm xuống, mệt mỏi nhưng không thể nào nhắm mắt lại được, thì ông cảm thấy rằng ở đằng xa có một ánh sáng trong bầu trời đông: nó loé lên và tắt đi nhiều lần. Không phải là ánh sáng bình minh, vì vẫn còn nhiều giờ nữa mới tới thời điểm đó.

"Ánh sáng đó là gì?" ông nói với Người Sải Bước, người đang trở dậy và đang đứng, đầu hướng về phía màn đêm.

"Tôi không biết," Người Sải Bước trả lời. "Quá xa và không thể thấy rõ được. Có vẻ như ánh sáng đang loé lên từ các đỉnh đồi."

Frodo lại nằm xuống trở lại, nhưng suốt một lúc dài ông vẫn có thể thấy những luồng sáng trắng ấy, và tương phản với chúng là hình bóng cao tối của Người Sải Bước, đang đứng lặng lẽ quan sát. Cuối cùng thì ông cũng chìm vào một giấc ngủ chập chờn.

Ngày thứ năm họ không đi quá xa khi họ đã bỏ lại những cái hồ lộn xộn và những dải lau sậy trên đầm lầy phía sau mình. Vùng đất trước mặt họ trở nên dốc lên trở lại. Xa xa về phía đông họ có thể thấy một dãy đồi. Ngọn đồi cao nhất trong số chúng nằm ở phía phải của dãy và hơi tách ra khỏi những ngọn khác. Đó là một cái đỉnh hình nón, hơi bằng phẳng ở tại đỉnh.

"Đó là Weathertop," Người Sải Bước nói. "Con Đường Cũ, mà chúng ta đã bỏ khá xa về phía phải, chạy thẳng đến phía nam của

nó và băng qua chân nó không xa lắm. Chúng ta có thể đến đó vào đúng ngọn ngày mai, nếu chúng ta đi thẳng về phía nó. Tôi đề nghị là chúng ta nên làm thế."

"Ông muốn nói gì?" Frodo hỏi.

"Tôi muốn nói: nếu chúng ta đến đó, vẫn không có gì chắc chắn là chúng ta sẽ tìm thấy gì. Nó gần với Con Đường."

"Nhưng có chắc chắn là chúng ta đang hy vọng tìm thấy ông Gandalf ở đây không?"

"Vâng; nhưng hy vọng khá mỏng manh. Nếu ông đi theo đường này, có thể ông ấy không băng qua Bree, và do vậy ông ta có thể không biết là chúng ta đang làm gì. Và dù sao đi nữa, trừ khi chúng ta may mắn cùng đến với nhau, không thì chúng ta sẽ lạc nhau; với ông ta hay chúng ta thì đợi ở đó lâu đều không an toàn. Nếu như các Kỵ Sĩ không thể tìm thấy chúng ta trong hoang dã, thì chúng có thể sẽ tự tìm đến Weathertop. Nó cho phép nhìn thấy khắp chung quanh. Thật ra, có nhiều chim và thú ở vùng quê này có thể thấy được chúng ta, khi chúng ta đứng đây, từ trên đỉnh đồi. Không phải tất cả chim chóc đều tin được, và còn nhiều tên do thám còn ma quái hơn chúng nữa."

Các hobbit lo lắng nhìn về phía những ngọn đồi xa xa. Sam nhìn lên vào bầu trời nhợt nhạt, sợ phải thấy những con chim ưng hay đại bàng đang lượn phía trên họ với những đôi mắt sáng không thân thiện. "Ông đang làm tôi cảm thấy không thoải mái và cô đơn, Người Sải Bước!" ông nói.

"Thế ông khuyên chúng tôi làm gì?" Frodo hỏi.

"Tôi nghĩ là," Người Sải Bước chậm chạp trả lời, như thể ông không chắc lắm. "Tôi nghĩ điều tốt nhất có thể làm là đi thẳng về phía đông từ đây nếu chúng ta có thể, tiến thẳng đến dãy đồi, không phải đến Weathertop. Ở đây chúng ta có thể đi theo một con đường mà tôi biết là chạy thẳng đến chân của chúng; nó sẽ dẫn chúng ta đến Weathertop từ phía bắc và ít trống trải hơn. Ở đây chúng ta sẽ thấy những gì mà chúng ta sẽ thấy."

Suốt cả ngày hôm đó họ cần mẫn bước đi, cho đến khi buổi chiều sớm và lạnh đổ xuống. Vùng đất trở nên khô hơn và cần cỗi hơn; nhưng sương mù và hơi nước bốc lên phía sau họ trên các đầm lầy. Một vài con chim u sầu đang hót và than vãn, cho đến khi vầng dương đỏ chậm chạp lặn vào vùng tối phía tây; rồi một sự im lặng trống rỗng đổ xuống. Các hobbit nghĩ đến việc ngắm nhìn ánh sáng dịu dàng của hoàng hôn và những cửa sổ vui tươi ở Bag End ở rất xa đây.

Đến hết ngày thì họ đến một con suối đổ xuống từ những ngọn đồi gần với những đầm lầy đọng nước, và họ lại đi lên dọc theo bờ của nó trong khi ánh sáng vẫn còn. Cuối cùng khi họ ngừng lại và cắm trại dưới vài cây tổng quản sỏi còi cọc bên bờ suối thì trời đã tối hẳn. Phía trước họ trong bầu trời mờ tối lúc này là những ngọn đồi trống trải không có cây cối gì. Đêm đó họ đặt một người đứng cây, và Người Sải Bước có vẻ như chả ngủ nghề gì cả. Mặt trăng đang toả sáng, và trong những giờ đầu của đêm thì một luồng sáng lạnh toả ra trên mặt đất.

Buổi sáng hôm sau họ ngồi cả dậy ngay sau khi mặt trời lên. Không khí lạnh giá, và bầu trời xanh mờ trong vắt. Các hobbit cảm thấy hồi sức, như thể họ vừa có một đêm ngủ không bị ngắt quãng. Họ cảm thấy như đã đi khá nhiều nhanh hơn trên những quãng đường ngắn hơn mọi thứ- ngắn hơn bất kỳ những gì ở Quận mà họ đủ nghĩ đến cho đôi chân mình. Pippin cho rằng Frodo là hobbit bằng hai lần trước đây.

"Lạ thật," Frodo nói, siết dây lưng, "tôi cứ nghĩ là điều này sẽ khiến tôi bị sút đi nhiều. Tôi hy vọng là cái quá trình gầy ốm này không tiếp tục vĩnh viễn, nếu không thì tôi thành một hồn ma mất."

"Đừng nói những điều như thế!" Người Sải Bước nhanh nhẹn nói, với một vẻ nóng nảy đáng ngạc nhiên.

Những ngọn đồi đã trở nên gần hơn. Họ đi một đường lượn sóng, thường nâng lên gần như hàng ngàn foot, lại thỉnh thoảng lại đổ xuống những đường nứt thấp hoặc những lối đi dẫn đến những vùng đất phía đông bên dưới. Dọc theo những vết từ trên

đỉnh các hobbit có thể thấy một cái gì đó giống như phần còn lại của những bức tường xanh mọc lên và những con đê, và trong những vết nứt vẫn còn những tàn tích của những công trình cổ bằng đá. Đến đêm thì họ đến được chân của một đường dốc về phía tây, và họ cắm trại. Đó là đêm mùng Năm tháng Mười, và họ đã đi khỏi Bree được sáu ngày.

Đến buổi sáng thì lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Chetwood họ tìm thấy một lối mòn rõ ràng. Họ rẽ phải và đi theo nó xuống phía nam. Nó dẫn đi khá gập ghềnh, có vẻ như nó chọn một lối đi được giữ cho càng ẩn kín dưới tầm nhìn càng tốt, với cả những đỉnh đồi phía trên và dãy đất ở phía tây. Nó chìm xuống những thung lũng nhỏ, và những bờ đất dốc hẹp; và nơi nó bằng thì trở nên bằng phẳng hơn và trống trải hơn cả bên phía dãy những mô đất lớn và những khối đá được đẽo gọt đang quan sát các lữ khách gần giống như một hàng rào.

"Tôi tự hỏi ai đã làm con đường này, và để làm gì," Merry nói, khi họ đi bộ dọc theo những lối đi này, nơi những khối đá trở nên lớn một cách bất thường và tạo thành dãy gần nhau. "Tôi không chắc tôi thích nó không: nó có - ờ - một vẻ giống như một cái mồ cổ xưa. Có cái mộ nào ở Weathertop không?"

"Không, chẳng có cái mộ nào ở Weathertop, hay ở bất kỳ ngọn đồi nào khác," Người Sải Bước trả lời. "Những Người ở phía Tây không sống ở đó, cho dù trong những ngày sau này họ bảo vệ ngọn đồi chống lại ma quỷ đến từ Angmar. Con đường này được làm để phục vụ những người sống dọc theo bờ tường, Nhưng trước đây khá lâu, từ những ngày đầu của Vương quốc Phương Bắc, họ đã dựng nên một tháp canh ở trên Weathertop, họ gọi nó là Amon Syl. Nó đã bị đốt và phá huỷ, và bây giờ nó không còn gì ngoài một một vòng ngổn ngang, giống như vãi vương miện trên đầu ngọn đồi cổ. Nhưng nó cao và đẹp. Tương truyền rằng Elendil đã đứng đó để quan sát Gildor-galad đến từ phía Tây, trong những ngày của Đồng Minh Cuối Cùng."

Các hobbit nhìn Người Sải Bước chằm chằm. Có vẻ như ông ta đã học được những phép màu cổ xưa, cũng như những con

đường nơi hoang dã. "Ai là Gildor-galad?" Merry hỏi, nhưng Người Sải Bước không trả lời, dường như ông đang chìm đắm trong suy nghĩ. Thành một giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm vang lên:

Gil-galad là một vị vua của người Elves

Bên cây đàn hạc, người nhạc công cất tiếng ca buồn:

Đó là vương quốc sau cùng

Nơi vẫn còn yên bình và tự do

Giữa Rặng Núi và Biển Khơi xa mờ

Gương của ông dài và thương của ông vững chắc

mũ trụ của ông chói lọi từ đằng xa;

vô vàn sao đêm trên bầu trời lấp lánh

đang phát quang trên chiếc khiên bạc chói loà

Nhưng ông đã đi xa từ lâu rồi,

Và chẳng ai có thể nói được ông đang ở tại đâu

ngôi sao của ông đã rơi trong tâm tối

tại Mordor nơi hắc ám trị vì

Những người khác sống sờ, vì giọng nói ấy là của Sam.

"Đừng dừng lại!" Merry nói.

"Đó là tất cả những gì tôi biết," Sam lấp bắp, đỏ mặt. "Tôi học nó từ ông Bilbo khi tôi còn là một chú nhóc. Ông ấy thường nói với tôi những câu chuyện giống như vậy, vì biết rằng tôi luôn luôn muốn biết về người Elves như thế nào. Ông Bilbo cũng là người dạy tôi biết đọc biết viết. Ông Bilbo già thân yêu ấy là một cuốn sách vĩ đại để học. Và Ông cũng làm thơ nữa. Ông ấy đã viết những gì tôi vừa nói."

"Ông ấy không viết lên nó," Người Sải Bước nói. "Nó nằm trong một bài thơ có tên là Sự sụp đổ của Gildor-galad, viết bằng một thứ ngôn ngữ cổ xưa. Bilbo hẳn là đã dịch nó. Tôi chưa từng biết điều này."

"Còn nhiều thứ nữa," Sam nói, "tất cả đều về Mordor. Tôi không học phần này, nó làm cho tôi sợ đến nỗi tôi chẳng bao giờ nghĩ là chính mình rồi sẽ đi theo đường này!"

"Đi đến Mordor!" Pippin la lên. "Tôi hy vọng là mọi chuyện sẽ không diễn tiến như vậy!"

"Đừng có nói cái tên ấy lớn thế!" Người Sải Bước nói.

Khi họ đến gần cuối hướng nam của con đường thì đã giữa ngày, và họ thấy trước mặt mình trong ánh sáng rõ của mặt trời tháng Mười, một bờ đất màu xanh xám, dẫn đến một cái cầu trên bờ dốc ở phía bắc của ngọn đồi. Họ quyết định sẽ leo lên đỉnh của nó ngay, trong khi ánh sáng vẫn còn trải rộng. Sự giấu giếm lúc này không thể nữa, và họ chỉ có thể hy vọng rằng sẽ không có kẻ thù hay tên gián điệp nào thấy họ. Họ không thấy gì chuyển động trên đồi. Nếu như Gandalf đang ở đâu đó gần đó, thì không có dấu hiệu nào của ông cả.

Ở bên sườn tây của Weathertop thì họ tìm thấy một cái hố bị che, ở đỉnh của một thung lũng hình chén đầy cỏ chung quanh. Họ để Sam và Pippin cùng với ngựa lùn, hành lý và đồ đạc của họ ở đây. Ba người khác đi tiếp. Sau nửa giờ vất vả leo trèo thì Người Sải Bước cũng đã đến được cái ngai vàng trên đỉnh; Frodo và Merry đi theo, mệt lử và không còn hơi sức. Cái vách đá cuối cùng rất dốc và đầy đá.

Ở trên đỉnh, như Người Sải Bước đã nói, họ tìm thấy một vòng rộng những công trình bằng đá cổ xưa, bây giờ đã đổ vỡ hoặc phủ đầy những lớp cỏ dày từ ngày xưa. Nhưng một ụ đầy những hòn đá vỡ đã được gom ở giữa chúng. Chúng bị nám đen như thể bị nung bằng lửa. Ở chung quanh chúng những lớp đất cỏ bị đốt đến tận rễ và trong cái vòng này tất cả cỏ đều bị cháy xém và quăn cả lại, như thể lửa vừa quét qua đỉnh đồi; nhưng không có dấu hiệu của bất kỳ sự sống nào.

Đứng trên vành của cái vòng đá bị tàn phá này, họ có thể thấy khắp chung quanh bên dưới với một khung cảnh rộng, vì phần lớn đất đai ở đây trống rỗng và không có sinh vật nào cả, ngoại trừ vài con đường rừng dẫn về phía nam, nằm sau những

ánh phản chiếu của nước từ đằng sau mà họ thấy được đây đó. Bên dưới họ về phía nam Con Đường Cổ chạy như một dải ruy băng cài đầu, ra khỏi phía Tây uốn lượn lên xuống, cho đến khi nó biến mất sau cái đỉnh của một vùng đất tối tăm ở phía đông. Không có gì chuyển động trên nó. Dõi mắt theo đường dẫn về phía đông của nó họ thấy Rặng Núi: chân đồi gần nhất có màu nâu và mờ thẫm; đằng sau chúng là những ngọn khác cao hơn màu xám, và đằng sau chúng lại là những đỉnh trắng cao vút lấp lánh giữa những đám mây.

"Thế đấy, chúng ta đang ở đây!" Merry nói. "Và nó có vẻ rất thiếu niềm vui và chẳng có vẻ đón mời gì cả! Chẳng có nước và nơi trú ẩn. Và không có dấu hiệu gì của ông Gandalf. Nhưng tôi sẽ không trách ông ấy vì đã không đợi - nếu như ông ấy đã từng đến đây."

"Tôi tự hỏi," Người Sải Bước nói, nhìn quanh và suy nghĩ. "Thậm chí nếu ông ấy đến sau chúng ta một hay ngày ở Bree, ông ấy vẫn có thể đến đây trước tiên. Ông ấy có thể phóng ngựa rất nhanh khi bị thúc ép." Thành linh ông dừng lại và nhìn về phía hòn đá trên đỉnh ụ đá; nó bằng phẳng hơn những cái khác, và trắng hơn, nhưng thế nó đã thoát khỏi ngọn lửa. ông nhặt nó lên và quan sát, vân vê nó giữa các ngón tay. "Nó chỉ mới đặt lên đây gần đây," ông nói. "Các ông nghĩ sao về dấu hiệu này?"

Ở phía dưới mặt đá Frodo nhìn thấy vài vết trầy. "Có vẻ như một nét, một chấm, và thêm ba nét nữa." ông nói.

"Nét bên trái có thể là một dấu triện G cổ trong những dấu ngoặc mảnh," Người Sải Bước nói. "Có thể là một dấu hiệu do ông Gandalf để lại, cho dù không chắc lắm. Những vết trầy này là lửa, và chúng rõ ràng là rất mới. Nhưng những dấu hiệu này có thể có một ý nghĩ nào khác hơn, và chúng ta không có gì để làm cả. Các Rangers cũng dùng các dấu triện, và đôi khi họ cũng đến đây."

"Chúng có ý nghĩ gì, thậm chí nếu là ông Gandalf viết chúng?" Merry hỏi.

"Tôi nghĩ rằng," Người Sải Bước trả lời, "chúng có nghĩ là G3, và ám chỉ rằng Gaffer đã ở đây vào ngày ba tháng Mười: tức là ba

ngày trước. Nó cũng cho thấy rằng ông đang vội vã và nguy hiểm đang cận kề, nên ông không có thời gian và cũng không dám viết điều gì dài hơn hay rõ ràng hơn. Nếu vậy, chúng ta phải cảnh giác."

"Tôi ước gì chúng ta có thể cảm thấy chắc chắn rằng ông ấy đã tạo ra những dấu hiệu này, dù cho chúng có ý nghĩ gì đi nữa," Frodo nói. "Biết được rằng ông ấy cũng đang ở trên đường sẽ dễ chịu hơn nhiều, dù là ở phía trước hay sau chúng ta."

"Có thể," Người Sải Bước nói. "Về phần mình, tôi tin là ông ta đã ở đây, và đang gặp nguy hiểm. Có dấu vết lửa cháy ở đây; và bây giờ thì ánh sáng mà chúng ta thấy ba đêm trước từ hướng đông đã trở lại với tâm trí tôi. Tôi đoán là ông ta bị tấn công trên đỉnh đồi này, nhưng tôi không thể nói kết quả của nó là như thế nào. Ông ta không ở đây nữa, và bây giờ thì chúng tôi phải tự trông chừng mình và tự tìm đường tới Rivendell, với tất cả những gì tốt nhất mà chúng ta có thể làm."

"Từ đây đến Rivendell bao xa?" Merry hỏi, nhìn quanh đây cảnh giác. "Từ Weathertop thì thế giới có vẻ bao lao và hoang dã hơn."

"Tôi không biết là Con Đường đã có bao giờ được đo bằng đơn vị dặm từ sau Quán Trọ Bị Từ Bỏ, cách Bree một ngày về phía Đông, hay chưa," Người Sải Bước nói. "Một số nói rằng nó xa, và một số thì nói khác. Đó là một con đường lạ, và người ta thì luôn vui mừng khi đến được cái đích của mình, dù thời gian dành cho nó là dài hay ngắn. Nhưng tôi biết sẽ cần bao nhiêu thời gian khi chính tôi đi, với thời tiết tốt và không có rủi ro gì thì cần mười hai ngày đi từ đây để đến Khúc Cạn Bruinen, nơi Con Đường cắt qua Nước To chảy ra khỏi Rivendell. Ít nhất thì chúng ta có hai tuần lễ đăng trình đang ở trước mặt, vì tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ không thể dùng đến Con Đường."

"Hai tuần!" Frodo nói. "Nhiều chuyện có thể xảy ra trong thời gian này."

"Có thể," Người Sải Bước nói.

Họ đứng im lặng một lúc trên đỉnh đồi, gần bên lề phía nam của nó. Trong vùng đất cô đơn này lần đầu tiên Frodo nhận ra sự bơ vơ và nguy hiểm của mình. Ông ước đến điên dại rằng vận may của ông sẽ để ông lại nơi Quận bình lặng và thân thương. Ông nhìn xuống Con Đường đáng ghét, dẫn ngược lại phía tây - về nhà ông. Thành linh ông nhận ra rằng có hai bóng đen lốm đốm đang chậm chạp chuyển động dọc theo nó, về phía tây; và khi nhìn lại lần nữa thì ông thấy rằng có ba bóng đen khác đang bò ra phía đông để gặp họ. Ông la lên một tiếng và chộp lấy tay NSbb.

"Nhìn kìa," ông nói, chỉ xuống dưới.

Ngay lập tức Người Sải Bước lao mình xuống nền đất phía sau vòng đá bị hư hại, kéo Frodo thụp xuống cạnh mình. Merry cũng lao mình xuống một bên.

"Cái gì thế?" ông thì thầm.

"Tôi không biết, nhưng tôi sợ điều tệ hại nhất," Người Sải Bước trả lời.

Họ nhô lên lề của vòng đá trở lại, và nhìn qua đường rãnh giữa hai hòn đá lởm chởm. Ánh sáng không còn sáng nữa, vì cả buổi sáng đã trôi qua, và những đám mây trôi ra khỏi phía Đông bây giờ đang che khuất mặt trời, nhưng thể đang bắt đầu trôi xuống. Họ có thể thấy tất cả những bóng đen, nhưng cả Frodo lẫn Merry đều không thể nhìn ra được hình dáng của chúng; nhưng có một cái gì đó nói rằng ở xa phía bên dưới ấy là các Kỵ Sĩ Đen đang tụ họp lại trên Con Đường đằng sau chân đồi.

"Phải," Người Sải Bước nói, tầm nhìn của ông rõ hơn khiến ông không nghi ngờ gì.

"Kẻ thù đã ở đây!"

Họ vội vã rút đi và trượt xuống phía sườn bắc của ngọn đồi để tìm các bạn mình. Sam và Peregrin không ở không. Họ thăm thú cái thung lũng nhỏ này và các vách đá chung quanh. Cách đó không xa họ tìm thấy một con suối nước trong vắt ở bên sườn đồi, và gần nó là những dấu chân mới cách đó chỉ một hoặc hai ngày. Ngay ở trong thung lũng họ cũng tìm thấy những dấu vết của một

ngọn lửa vừa nhóm lên gần đây, và những dấu hiệu khác của một cuộc cắm trại vội vã. Có những hòn đá rơi xuống bên lề thung lũng gần với ngọn đồi nhất. Đằng sau chúng Sam thấy một kho của nhỏ được chắt rất ngay ngắn.

"Không biết là ông Gandalf đã đến đây chưa," anh nói với Pippin. "Có vẻ như ai đã sắp đặt những thứ này sẽ quay trở lại."

Người Sải Bước vô cùng hứng thú với những khám phá này. "Ước gì tôi có thể đợi ở đây và tự mình thám hiểm những vùng đất ở phía dưới này," ông nói, vội vã lao đến con suối để kiểm tra các dấu chân.

"Chính là điều tôi sợ nhất," ông nói, khi ông quay trở về. "Sam và Pippin đã làm xáo tung vùng đất mềm ở đây, và các dấu vết đã bị hư hỏng hoặc lẫn lộn cả. Các Rangers đã vừa ở đây. Chính họ là những người để lại kho củi ấy. Nhưng cũng có nhiều dấu vết khác không phải được tạo ra bởi các Rangers. Ít nhất đã có một loại được tạo chỉ mới một hai ngày trước bởi một đôi ủng nặng. Ít nhất một. Lúc này tôi không thể chắc chắn, nhưng tôi nghĩ là có nhiều dấu ủng." Ông ngừng lại và đứng suy nghĩ với vẻ khá lo âu.

Mỗi hobbit đều thấy hiện ra trong tâm trí mình hình ảnh những cái áo khoác và đôi ủng của các Kỵ Sĩ. Nếu những người cưỡi ngựa đã tìm thấy thung lũng, thì Người Sải Bước sẽ dẫn họ đến một nơi nào khác tốt hơn. Sam nhìn khu lòng chảo với vẻ vô cùng chán ghét, bây giờ thì anh đã nghe thấy tin tức về các kẻ thù của họ ở trên Con Đường, chỉ cách đó vài dặm.

"Có lẽ là chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây chứ, ngài Người Sải Bước?" anh hỏi với vẻ mấy kiên nhẫn. "Trễ rồi, và tôi không thích cái hố này, nó làm cho tim tôi hơi cùng xuống."

"Phải, chắc chắn là chúng ta phải xác định ngay phải làm gì," Người Sải Bước nói, nhìn lên và suy nghĩ đến thời gian và thời tiết. "Được rồi, Sam" cuối cùng ông nói, "tôi cũng không thích nơi này; nhưng tôi không thể nghĩ ra nơi nào tốt hơn mà chúng ta có thể đến được trước khi đêm xuống. Ít nhất chúng ta đã ra khỏi tầm nhìn vào lúc này, và nếu chúng ta di chuyển thì chúng ta sẽ dễ bị những tên gián điệp thấy hơn. Tất cả những gì chúng ta có thể

làm đi ra khỏi con đường dẫn về phía bắc ở phía này ở dãy đồi, nơi mà vùng đất ở đó rất giống với ở đây. Con Đường đang bị quan sát, nhưng chúng ta có thể băng qua nó, nếu chúng ta cố dùng những bụi cây ở phía nam để che chắn. Ở phía bắc của Con Đường sau những ngọn đồi thì vùng đất trở nên trống trải và bằng phẳng hàng dặm liền."

"Các Kỵ Sĩ có thể thấy chứ?" Merry hỏi. "Tôi muốn nói là, họ luôn luôn dùng mũi của mình hơn là mắt của họ, để đánh hơi chúng tôi, nếu như đánh hơi là từ đúng, ít nhất là trong ánh sáng ban ngày. Nhưng ông đã lôi chúng tôi nằm xuống khi ông thấy họ từ bên dưới; và bây giờ thì ông nói đến việc chúng ta có thể bị thấy nếu chúng ta di chuyển."

"Tôi đã khá bất cẩn trên đỉnh đồi," Người Sải Bước nói. "Tôi đang rất lo lắng để tìm dấu hiệu của Gandalf; nhưng cả ba chúng ta lên đó và đứng lại khá lâu là một sai lầm. Bởi vì những con ngựa đen có thể thấy, và đám Kỵ Sĩ đó có thể dùng con người và những động vật khác để trinh thám, như chúng ta đã thấy ở Bree. Bản thân chúng không thấy thế giới bằng ánh sáng như chúng ta, nhưng hình dáng của chúng ta sẽ tạo ra những bóng đen trong tâm trí chúng, mà chỉ có thể mặt trời đứng bóng mới phá huỷ được; trong bóng tối thì chúng nhận thức được nhiều dấu hiệu và hình dáng ẩn sau chúng ta: cho nên bọn chúng rất đáng sợ. Và lúc nào chúng cũng đánh hơi mùi máu của sinh vật sống, chúng thèm khát và căm ghét nó. Chúng cũng có các giác quan khác hơn là nhìn hay ngửi. Chúng ta có thể cảm thấy sự hiện hữu của chúng - nó là tim chúng ta dao động, ngay khi chúng ta đến đây, trước khi chúng ta thấy chúng; chúng cảm thấy chúng ta rõ ràng hơn. Và," ông nói, giọng của ông chìm xuống thành một tiếng thì thầm, "chiếc Nhẫn thu hút chúng."

"Không có cách nào trốn thoát chăng?" Frodo nói, nhìn quanh man dại. "Nếu tôi đi thì tôi sẽ bị thấy và bị săn đuổi! Nếu tôi ở lại, tôi thu hút chúng đến với tôi!"

Người Sải Bước đặt tay lên vai ông. "Vẫn còn hy vọng," ông nói. "Ông không đơn độc. Chúng ta hãy dùng đồng củi này để săn

sàng đốt lên một ánh lửa ám hiệu. Ở đây không dễ ẩn nấu hoặc phòng thủ, nhưng lửa sẽ đảm nhiệm cả hai việc này. Sauron có thể dùng lửa vào những công việc ma quái của hắn, nhưng hắn có thể dùng tất cả những thứ khác, nhưng bọn Kỵ Sĩ này không thích nó, và sợ những ai sử dụng nó. Lửa là bạn của chúng ta ở nơi hoang dã."

"Có thể," Sam lấp bắp. "Nó cũng là một cách tốt để nói rằng 'bọn tôi đang ở đây' ngoại trừ cách thét to điều đó lên, tôi nghĩ thế."

Họ đi xuống một góc thấp và được che chắn nhiều nhất của thung lũng, rồi họ nhóm một đồng lửa lên và chuẩn bị bữa ăn. Buổi chiều đã bắt đầu tàn, và tiết trời trở nên lạnh. Họ thành linh cảm thấy rất đói, bởi vì họ đã không ăn bất kỳ thứ gì ngoài bữa sáng; nhưng họ không dám ăn gì hơn một bữa súp thanh đạm. Vùng đất ở phía trước trống rỗng không có chim chóc hay thú vật gì, những vùng đất bỏ hoang không thân thiện với tất cả các chủng tộc trên thế giới. Đôi khi các Rangers băng qua chúng sau những ngọn đồi, nhưng họ rất ít và không ở lại. Những kẻ du hành khác rất hiếm, và rất kinh khủng: những tên quỷ khổng lồ thỉnh thoảng lại xuống từ những thung lũng phía bắc của Rặng Núi Sương Mù. Chỉ có thể thấy lũ khách trên Con Đường, phần lớn thường là các người lùn, đang vội vã làm những công chuyện của mình, và không bao phí sự giúp đỡ và lời nói với người.

"Tôi không biết là thức ăn của chúng ta có thể dành được đến lúc nào," Frodo nói. "Chúng ta nên cẩn thận trong những người cuối, và bữa súp này không phải là bữa tiệc, nhưng ta nên tận hưởng nó nhiều hơn có thể, nếu chúng ta còn hai tuần để đi, và có thể hơn."

"Ở nơi hoang dã thì có thức ăn chứ," Người Sải Bước nói, "bụi quả, rễ cây, thảo mộc; và tôi có một số kỹ năng để có thể đi săn khi cần. Các anh không cần phải lo đến việc chết đói trước khi mùa đông đến. Nhưng việc đi tìm và săn thức ăn là một công việc khá lâu và mệt mỏi, và chúng ta cần phải vội. Hãy thắt lưng buộc bụng, và hãy hy vọng đến những cái bàn ở ngôi nhà của Elrond!"

Giá lạnh bắt đầu tăng lên khi đêm xuống. Nhìn ra từ bên sườn thung lũng họ không thể thấy gì ngoài một vùng đất xám bầy giờ đang nhanh chóng biến vào bóng tối. Bầu trời phía trên trở nên quang đãng trở lại và đang chậm chạp phủ đầy những vì sao nhấp nháy. Frodo và các bạn của ông ngồi túm lại quanh ngọn lửa, bọc mình trong mớ áo quần và chăn mền của mình; nhưng Người Sải Bước có vẻ hài lòng với chỉ một cái áo khoác, và ngồi tách ra, trầm ngâm nghĩ ngợi với cái ống điếu của mình.

Khi đêm xuống và ánh sáng của ngọn lửa bắt đầu soi rõ thì ông bắt đầu kể cho họ những câu chuyện để giữ cho tâm trí của họ không bị hoảng sợ. Ông biết nhiều câu chuyện lịch sử và truyền thuyết từ cách đây khá lâu, về Elves và Con Người, về những chiến công anh hùng và ma quái từ Những Ngày Cổ Xưa. Họ tự hỏi không biết ông đã bao nhiêu tuổi, và ông đã học được những kiến thức này từ đâu.

"Hãy kể với chúng tôi về Gil-galad," Merry chột nói, khi ông ngừng lại ở cuối câu chuyện về Những Vương Quốc Của Người Elf. "Ông biết gì hơn về những bài thơ ngắn cổ mà ông nói đến không?"

"Thật sự là tôi biết," Người Sải Bước trả lời. "Frodo cũng thế, vì nó làm chúng tôi rất quan tâm." Merry và Pippin nhìn về phía Frodo, người đang nhìn vào đồng lửa.

"Tôi chỉ biết rất ít, những gì mà ông Gandalf đã nói với tôi," Frodo chậm chạp nói. "Gil-galad là người cuối cùng của những Vua Elf vĩ đại ở Thế giới Giữa. Theo ngôn ngữ của họ, Gil-galad có nghĩa là Ánh Sao. Với Elendil, bạn của người Elf, ông đã đến vùng đất -"

"Không!" Người Sải Bước cắt ngang, "tôi không nghĩ là câu chuyện này nên được nói vào lúc này khi những kẻ phục vụ của Kẻ Thù đang ở gần bên. Nếu chúng ta có thể đến được ngôi nhà của Elrond, thì các vị có thể nghe nó ở đấy, hoàn toàn đầy đủ."

"Thế thì hãy kể cho chúng tôi những câu chuyện khác về những ngày xa xưa ấy," Sam van nài; "một câu chuyện về người Elves khi thời gian trôi qua. Tôi thích nghe hơn về những người Elves; bóng tối có vẻ như đang ập đến khá gần rồi,"

"Tôi sẽ kể cho các vị nghe câu chuyện về Tincrcviel," Người Sải Bước nói, "ngắn gọn thôi - vì nó là một câu chuyện dài mà không ai biết kết cục, và ngày nay không còn ai, ngoại trừ Elrond còn nhớ nó đúng như nó đã được kể vào ngày xưa. Đó là một câu chuyện hay, cho dù nó buồn, cũng như tất cả những câu chuyện về Thế Giới Giữa, nhưng nó có thể khiến các vị lên tinh thần." Ông im lặng một thoáng, và rồi ông bắt đầu, không phải là nói, mà hát một cách nhẹ nhàng:

*Lá xưa đã xa cành
Cỏ này vẫn còn xanh
Tán độc cần vẫn cao
Vẫn mơn mớn một màu
Ánh sáng vẫn dạt dào
Ở trên từng trảng đất
Trong màn đêm thăm thẳm
Lung linh vụn ánh sao
Tincrcviel nhảy múa
Trên mảnh đất muôn màu
Âm nhạc vẫn tuôn trào
Thắm tháu từ đầu tẩu
Quần áo nàng rực rỡ
Từ ngọn núi giá băng
Beren kia cũng đến
Lạc đường dưới tàn lá
Con sông Elves chảy qua
Cô đơn và buồn bã
Chàng từng bước đặng trình
Giữa những lá độc cần
Ánh hoa vàng tiềm ẩn*

*Trên áo choàng lung linh
Trên tay áo lấp lánh
Tóc chàng theo bóng tối
Mê đắm là thuốc tiên
Chữa bước chân ưu phiền
Trên đỉnh đồi huyền hoặc
Lang thang đến địa đàng
Chàng dần bước vội vàng
Ngang tàng và mạnh mẽ
Cổ vẫn tươi lấp lánh
Dưới ánh sáng trăng thanh
Qua rừng thẳm dột thành
Đến tận nhà người Elves
Nàng vẫn đang nhảy múa
Để chàng vẫn lang thang
Giữa cô độc băng ngàn
Giữa đơn côi rừng thẳm
Chàng thường nghe tiếng gió
Lao vút như ánh dương
Giữa lá đoan giữa ngàn
Nhạc tuôn từ lòng đất
Lẩn trốn thung lũng xưa
Những bài thơ còn mãi
Giữa những bó độc cần
Nói tiếp nhau cất tiếng
Rừng sồi thẳm tiếng riêng
Mùa đông rừng run rẩy*

*Chàng vẫn nghe tiếng nàng
Xa thăm bước rộn ràng
Lá bao năm rơi vãi
Ánh trắng sáng năm nào
Vội vô vụn vì sao
Trời vẫn đang tiết giá
Trên đỉnh đồi cao xa
Áo choàng nàng thoáng qua
Nàng múa, chân nàng xoay
Sương bạc cũng cuồn say
Đông qua nàng lại đến
Tiếng hát nàng vút cao
Để mùa xuân chợt chảy
Như tiếng chim ngân vang
Như thác lũ mưa ngàn
Tan thành muôn bọt nước
Giữa miền rừng sơn cước
Hoa elves nở chào xuân
Chân nàng lại chữa thương
Chàng ngóng chờ nàng đến
Múa và hát gần bên
Trên bãi cỏ bình yên
Và rồi nàng lại trốn
Nhưng chàng thật nhanh chân
Tincrcviel! Tincrcviel!
Chàng gọi nàng tha thiết
Bằng tên elves da diết;*

Nàng ngừng lại lắng nghe
Trong một thoáng say mê
Nhưng một lời thần chú
Giọng chàng đầy quyến rũ:
Beren đã đến đây,
Tincrcviel mê say
Vào vòng tay tha thiết
Beren nhìn mắt biếc
Giữa suối tóc đen huyền,
Giữa trời đêm thăm thẳm
Sao run rẩy xa xăm
Chàng thấy ánh sao nàng
Phản chiếu cùng Tincrcviel
Nàng tiên của người elves,
Nàng trinh nữ thánh thần
Thông thái tựa hiền nhân
Suối tóc nàng đen thẳm
Cánh tay bạc lung linh
Định mệnh đã buộc ràng
Giữa họ và năm tháng
Núi lạnh lùng xám trắng,
Qua đồi thép cửa đen
Rừng thẳm chẳng nắng ngày
Biển Cách Ngăn giữa họ
Nhưng cuối cùng vẫn mặc
Họ lại được gặp nhau
Những tháng năm xưa cũ

Họ qua núi qua rừng

Với tiếng hát đón mừng

Người Sải Bước thở dài và ngừng lại một lúc trước khi ông nói trở lại. "Đó là một bài hát," ông nói, "theo cách thức được người Elves gọi là ann-thennath, nhưng rất khó để hát một cách tương ứng bằng Cách Nói Chung của chúng ta, và nó cũng chỉ là một tiếng vang của nó. Nó nói về cuộc gặp gỡ của Beren con trai của Barahir và Lercethien Tincrcviel. Beren là một người trần thế, nhưng Tincrcviel là con gái của Thingol, một vị Vua của người Elves ở Thế giới Giữa, khi thế giới này vẫn còn non trẻ; và nàng là nàng trinh nữ đẹp nhất trong số những người trẻ tuổi ở thế giới này. Khi mà những ngôi sao hiện lên trên màn sương ở những vùng đất phương Bắc vẫn còn là niềm yêu thích của nàng, và mặt nàng lấp lánh ánh sáng sao trời. Trong những ngày đó thì Kẻ Thù Vĩ Đại, mà Sauron vùng Mordor vẫn chỉ là một kẻ phục vụ vẫn hần, đang cư ngụ ở Angband ở miền Bắc, và các Elves ở miền Tây đã trở lại Thế giới Giữa đã gây ra cuộc chiến tranh với hần để phục hồi lại các Silmarils mà hần đã trộm mất; và những ông cha của Con Người đã trợ giúp người Elves. Nhưng Kẻ Thù đã chiến thắng và Barahir bị giết, còn Beren trốn thoát khỏi cuộc tàn sát khủng khiếp ở Rặng Núi Kinh Hoàng và đến với Vương Quốc Thingol ẩn sau khu rừng ở Neldoreth. Ở đây chàng bắt gặp tiếng hát của Lercviel, đó là Đêm Trong Gió, theo ngôn ngữ cổ. Nhiều nỗi buồn đau đã ập xuống họ sau đó, rồi họ bị chia cách khá lâu. Tincrcviel cứu Beren khỏi nhà ngục của Sauron, và họ cùng nhau vượt qua những mối nguy hiểm nghèo, và thậm chí còn đánh đổ Kẻ Thù Vĩ Đại khỏi ngai vàng của hần, và lấy khỏi cái vương miện thép của hần một trong ba Silmaril, những thứ châu báu sáng chói nhất, như là một món quà của chú rể của Lercethien cho Thingol cha của nàng. Nhưng cuối cùng Brên bị giết bởi Sói đến từ những cái cổng của Angband, và chàng chết trong tay của Tincrcviel. Nhưng nàng đã lựa chọn sự trần tục, để có thể chết ở thế giới này, để có thể theo chàng; và những câu hát nói rằng họ đã gặp lại nhau đằng sau Biển Phân Cách, và sau một thời gian ngắn họ lại cùng sống và đi bên nhau một lần nữa ở những cánh rừng xanh, và họ đã

cùng đi qua rất lâu trước khi thế giới này bị hạn chế lại. Đó là Lercrthien Tincrcviel, người duy nhất giữa những chủng loài Elves đã thật sự chết và rời khỏi thế giới này, và họ đã mất nàng, người mà họ yêu thương nhất. Nhưng từ nàng, các dòng dõi của những lãnh chúa Elf có nguồn gốc từ xa xưa đã tồn tại giữa Con Người. Những thế hệ mà Lercrthien là bà tổ vẫn còn sống, và tương truyền nói rằng dòng dõi của bà sẽ không bao giờ thất bại. Elrond vùng Rivendell là một trong những Dòng Dõi này. Vì Beren và Lercrthien sẽ sinh ra người thừa kế của Dior Thingol; Elwing Trắng của ông đã kết hôn với Edrenil, ông đã đưa thuyền qua vùng sương mù của thế giới vào những vùng biển của thiên đường với Silmarol trên lông mày của mình. Và Edrendil đã trở thành Vua của Nrcrmenor, là những người miền Tây."

Khi Người Sải Bước nói, họ thấy khuôn mặt của ông nhiệt thành lạ thường, sáng lên dưới ánh sáng đỏ của ngọn lửa. Mắt ông sáng lên, và giọng ông vang và sâu. Phía trên ông là bầu trời đen lấp lánh ánh sao. Thành linh một luồng ánh sáng nhạt xuất hiện phía trên cái ngai của Weathertop phía sau ông. Ánh trắng toả lan đang chậm chạp leo lên ngọn đồi đang phủ bóng phía trên ông, và những vì sao phía trên ngọn đồi tắt đi.

Câu chuyện đã tận. Các hobbit chuyển động và đuổi người ra. "Nhìn kìa!" Merry nói. "Mặt Trăng đang lên: hẳn là trễ lắm rồi."

Những người khác nhìn lên. Thậm chí khi họ làm thế, họ vẫn thấy trên đỉnh của ngọn đồi có cái gì đó nhỏ và tối tương phản với ánh trắng đang lên. Nó có thể chỉ là một hòn đá lớn hoặc một hòn đá nhô ra trên luồng ánh sáng nhạt. Sam và Merry đứng dậy và đi ra khỏi ngọn lửa. Frodo và Pippin vẫn ngồi yên lặng. Người Sải Bước đang quan sát ánh trắng trên ngọn đồi một cách chăm chú. Tất cả đều có vẻ im ắng và tĩnh mịch, nhưng Frodo cảm thấy một cái lạnh lẽo chết người đang tràn ngập tim mình, bây giờ thì Người Sải Bước không còn nói nữa. Ông ngồi lại gần hơn bên ngọn lửa. Đúng lúc đó Sam chạy ngược trở về từ một bên thung lũng.

"Tôi không biết nó là gì," anh nói, "nhưng tôi chợt cảm thấy sợ. Tôi sẽ không ra khỏi cái thung lũng này dù bất kỳ giá nào; tôi cảm thấy có cái gì đó đang leo ngược lên vách đá."

"Anh có thấy gì không?" Frodo hỏi, bật dậy.

"Không, thưa ngài. Tôi không thấy gì, nhưng tôi không dừng lại để nhìn."

"Tôi có thấy cái gì đó," Merry nói, "hoặc tôi nghĩ là tôi đã thấy - ở phía tây nơi mà ánh đang ngã xuống những mặt đất bằng phẳng sau bóng đen của những ngọn đồi, tôi nghĩ là có hai hay ba bóng đen ở đó. Họ có vẻ như đang chuyển động về hướng này."

"Hãy ở gần ngọn lửa, hướng mặt ra ngoài!" Người Sải Bước la lên. "Hãy giữ một số cây dài nhất trong tay mình!"

Họ ngồi đó, nín thở, im lặng và cảnh giác, với lưng quay về hướng ngọn lửa, mỗi người nhìn chăm chăm vào những bóng đen đang vòng quanh họ. Không có gì xảy ra. Không có âm thanh hoặc chuyển động nào trong bóng đêm. Frodo bật lên, ông cảm thấy rằng phải bẻ gãy sự im lặng: ông muốn hét vang lên.

"Suyt!" Người Sải Bước thì thầm. "Cái gì thế?" Pippin thốt lên cùng lúc đó.

Phía trên miệng của cái thung lũng nhỏ, ở bên phía ngọn đồi, họ cảm thấy hơn là nhìn thấy, một bóng đen nhòe dấy, một bóng hoặc nhiều hơn. Mọi việc nhanh chóng không còn gì để nghi ngờ nữa: ba hoặc bốn bóng đen cao lớn đang đứng ở phía trên bờ dốc, nhìn xuống phía họ. Chúng đen đến nỗi nhìn giống như những cái lỗ đen trên cái vùng bóng tối sâu phía sau chúng. Frodo cảm thấy rằng ông nghe thấy một tiếng rít khẽ như một hơi thở độc và cảm thấy rùng mình. Rồi những bóng đen chậm chạp tiến lên.

Sự khủng khiếp tràn ngập Pippin và Merry, và họ tự ném mình xuống nền đất. Sam lao về phía Frodo. Frodo cũng sợ chẳng kém các bạn mình là bao; ông run cầm cập như thể đang lạnh buốt, nhưng nỗi khủng khiếp của ông không nuốt chửng cái ý muốn thành linh được đeo chiếc Nhãn vào. Ước muốn được làm điều này trỗi lên ông, và ông không còn nghĩ đến điều gì khác

nữa. Ông quên phát đến Gò Mộ, đến thông điệp của Gandalf; nhưng dường như có cái gì đó đang bắt ép ông bỏ qua các lời cảnh cáo, và ông muốn tuân theo nó. Chẳng còn hy vọng gì trốn thoát, hoặc làm điều gì khác, dù là tốt hay xấu: ông chỉ đơn giản cảm thấy là ông phải lấy chiếc Nhẫn ra và đeo vào ngón tay. Ông không thể nói được. Ông cảm thấy Sam đang nhìn mình, như thể anh biết rằng chủ mình đang gặp rắc rối lớn, nhưng ông không thể quay về phía anh. Ông nhắm mắt và run rẩy trong một lúc; nhưng sự kháng cự này trở nên không thể chịu đựng được nữa, và cuối cùng ông từ từ rút sợi dây ra, và luồn chiếc Nhẫn vào ngón trỏ tay trái. Ngay tức khắc, cho dù mọi thứ khác vẫn như cũ, ảm đạm và tối tăm, các bóng đen trở nên rõ ràng một cách khủng khiếp. Ông có thể nhìn thấy bên dưới lớp vải bọc màu đen của chúng. Có tất cả năm bóng đen cao lớn: hai đứng trên bờ thung lũng, ba đang tiến lên. Khuôn mặt trắng của chúng đang chát bưng và cặp mắt không chút thương xót; dưới lớp áo khoác của chúng là những chiếc áo choàng màu xám dài, mái tóc màu xám dài phía trên của chúng được trùm những chiếc mũ trụ bạc; những cánh tay gầy guộc của chúng là những thanh gươm thép. Cặp mắt của chúng nhìn xuống ông và thiêu cháy ông, khi chúng lao vội về phía ông. Tuyệt vọng, ông rút thanh gươm của mình ra, và nó có vẻ như nó đang đỏ rực lên, như thể nó là một thanh củi. Hai trong số chúng ngừng lại. Tên thứ ba cao hơn những tên còn lại: tóc của hắn dài và loé sáng, và trên mũ trụ của hắn là một cái vương miện. Một tay hắn cầm một thanh gươm dài, và tay kia cầm một con dao; cả con dao và cánh tay đều loé lên những luồng sáng nhạt. Hắn băng tới vào nhào xuống Frodo.

Ngay lúc đó Frodo băng mình tới trên nền đất, và ông nghe thấy mình đang kêu thét lên thật lớn: O Elbereth! Gilthonie! Ngay lúc đó ông đâm xuống chân kẻ thù. Một tiếng thét đình tai nhức óc vang vọng khắp màn đêm; và ông đổ xuống đau đớn như thể một mũi phi tiêu lạnh giá vừa thấm độc vào vai trái của ông. Thậm chí khi ông bất tỉnh ông vẫn cảm thấy, như thể xuyên qua một màn sương cuộn xoáy, hình bóng của Người Sải Bước đang lao bỏ ra khỏi màn tối với một thanh gỗ bốc lửa trên cả hai tay. Với một nỗ

lực cuối cùng, Frodo buông rơi gươm, tháo chiếc Nhẫn ra khỏi ngón tay và nắm chặt tay phải của mình trên nó.